Koviloor Digital Library

4-5

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடியின் அருள்வாக்கு

KOVILOOR ANDAVAR
A. No. 16152
LIBRARY, KOVILOOR

ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான
ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
அருளிய உபந்யாஸங்கள்

பதிப்பாளர்:
N. சிவசுப்ரமணிய அய்யர்
காரைக்குடி.

Koviloor Digital Library

நூலின் பெயர் : ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடியின் அருள்வாக்கு
ஆசிரியர் : ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்
பொருள் : ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய உபந்யாஸங்கள்
வெளியிட்டோர் : N. சிவசுப்ரமணிய அய்யர்
ஓய்வுபெற்ற ஆசிரியர்
செக்காலை, காரைக்குடி
முகவை மாவட்டம்.
அச்சிட்டோர் : குருகுலம் பிரிண்டர்ஸ், வேதாரண்யம்
பதிப்பு : முதல் பதிப்பு
பிரதிகள் : 3000
விலை : ரூபாய் மூன்று

Title : Sri Kanchi Kamakodiyin Arulvakku
Author : His Holiness Sri Kanchi Kamakodi Jagadguru Sri Sankarachariar
Subject : Sri Sankarachariar's Discourses
Publishers : N. Sivasubramania Iyer, Retd. Teacher
Sekkalai, Karaikudi-2 Ramnad Dist.
Printers : Gurukulam Printers, Vedaraniam.
Edition : First
Copies : 3000
Price : Rupees Three

Koviloor Digital Library

4-5

உ
ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

பதிப்புரை

யதாயதா ஹி தர்மஸ்ய க்லானிர் பவதி பாரத!
அப்யுக்தான மதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்!!

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் அவதரித்து வெகு காலம் ஆகிவிட்டபடியால் ஜனங்களுக்கு அவருடைய ஞாபகம் குறையாமல் இருப்பது மிகவும் அவசியம். யாரை மறந்தாலும் உலகிற்கே பரம ஆசார்யராக விளங்கி தர்ம வழியை மூடியுள்ள துர் மதங்களை எல்லாம் விலக்கி ஸனாதன தர்மத்தை செழிப்புறச் செய்த ஸ்ரீ ஸத்குருவை ஒரு போதும் மறக்கக்கூடாது.

கால வேறுபாட்டால் ஜனங்கள் ஒரு நிலையில் இல்லை. நமது மதங்கள், வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள், இதிஹாசங்கள் அவற்றின் கொள்கைகள் நாகரிகம் முதலியவற்றின் உண்மைகளை சரிவர அறிந்து அனுஷ்டானத்தில் இல்லாமல் இருந்து வருகின்றனர்.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய உபதேசங்களை இங்கே அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அன்பர்கள் தங்கள் ஆத்மஞான வளர்ச்சியை கருத்தில் கொண்டு நற்பயன் அடையும் முறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று ஸ்ரீ ஆசார்யாளின் பரம அநுக்ரகம் பெற்று இப் புஸ்தகம் வெளியிடப்பெறுகிறது.

காரைக்குடி,
12—1—1976.

N. சிவசுப்ரமணியன்,
ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்.

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடியின் அருள்வாக்கு

1. நம் மதத்தின் பொதுக் கொள்கை

(29—9—1932)

நமது தேசத்தில் பல மதங்கள் இருக்கின்றன. சைவ ஸித்தாந்தம் ஒன்று; வைஷ்ணவர்களுடைய பஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தம் ஒன்று; மத்வருடைய ஸித்தாந்தம் ஒன்று; இப்படிப் பல ஸித்தாந்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாகக் காணப்படுகின்றன. எல்லாம் ஹிந்து மதத்தைச் சேர்ந்தனவே. அவைகளுள் எது தாழ்ந்தது, எது சிறந்தது என்பதை இப்பொழுது சொல்லப்போகிறதில்லை. ஆனால் ஹிந்து மதம் என்றால் என்ன? எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும் பொதுவாக என்ன சொல்லப்படுகிறது? என்று நாம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இதைக் கேட்டால் தெளிவாகப் பதில் சொல்லுகிறதில்லை. நன்றாகப் படித்த பண்டிதர்களாயிருந்தாலும் ஸித்தாந்தங்களின் வித்யாஸங்களையே அதிகமாகச் சொல்லுகிறார்கள். நாம் படிக்கும் புஸ்தகங்களிலும் அப்படியேதான் காணப்படுகிறது. எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான ஏதோ ஒரு கொள்கை இருந்தாலொழிய ஹிந்து மதம் என்பதை ஒரு மதமாகச் சொல்ல முடியாது. இதைப் பற்றி நான் அநேக தடவைகளில் யோசித்திருக்கிறேன். அந்தப் பொதுவான விஷயம் என்ன என்று பார்ப்போம்.

Koviloor Digital Library

தினந்தோறும் ஹிந்துக்களனைவரும் ராமாயண பாராயணம் ஆரம்பிக்கும்போதும் முடிக்கும் போதும் சில ச்லோகங்கள் சொல்லுவது வழக்கம். அவைகளுள்,

ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
நியாயேன மார்கேன மஹீம் மஹீச:!
கோப்ராஹ்மணேப்ய: சுபமஸ்து நித்யம்
லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து!!

என்பது ஒரு ச்லோகம். இதன் அர்த்தம்: 'ஜனங்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கட்டும்! பூமியை ராஜாக்கள் நியாயமாக ஆளட்டும்! பசு, ப்ராம்மணர் இவர்கள் மங்களமாக வாழட்டும்! எல்லா உலகமும் ஸுகமாக இருக்கட்டும்!' என்பது.

இந்த ச்லோகத்தில் பொதுவாக ஜனங்களையும் உலகங்களையும் சொல்லிவிட்டுத் தனியாகப் பசுக்களையும் ப்ராம்மணர்களையும் சொல்லி அவர்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கட்டும் என்று ஏன் சொல்லவேண்டும்? ப்ராம்மணர்கள் உலகத்தில் அடங்காதவர்களா? ஏன் அப்படிச் சொல்லவேண்டும்? எல்லோரைப் பற்றியும் சொன்ன பிறகு, தனியாக ப்ராம்ண ஜாதிக்கு ஸௌக்ய முண்டாகட்டும் என்று சொல்லுவது பக்ஷபாதமாகத் தோன்றுமல்லவா? ஆகவே இது பலருக்குச் சரியல்ல வென்று தோன்றும். அப்படிப் பக்ஷபாதமாக வைத்துக் கொண்டாலும் பசுக்களை ஏன் தனியாகச் சொல்ல வேண்டும்? பசு எல்லோருக்கும் பொதுதானே? ஆகையால் இதன் காரணம் நன்ருக விளங்கவில்லை. ஏன் அப்படிச் சொல்லவேண்டும் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இது இப்படி இருக்கட்டும்.

மதுரையில் கூன் பாண்டியன் என்று ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் சமணர்களுடைய உபதேசத்தால் சமணன் ஆனன். ஊரில் யாரும் விபூதி பூசக்கூடாது.

Koviloor Digital Library

ருத்ராக்ஷம் தரிக்கக்கூடாது என்றும் கட்டளை இட்டான். அவனது மனைவியும் மந்திரியும் மஹா சிவபக்தர்களா யிருந்தார்கள். இருந்தாலும் அரசனின் கட்டளையை மீற முடியவில்லை, ஏகாந்தத்தில் சிவனை வழிபட்டு வந்தார்கள். 'எப்பொழுது அரசன் இந்தச் சமண மதத்திலிருந்து திரும்பிச் சிவனை ஆராதிக்கப்போகிருன்?' என்ற கவலையுடன் இருந்தார்கள். இப்படி இருக்கையில், சைவமத ஸ்தாபர்களான நால்வருள் முக்கியமான வரும், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் அவதாரபூதருமான ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் பல பக்தர்களோடு ஒவ்வொரு சிவஸ்தலத்திற்கும் யாத்திரை செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த ஸமாசாரத்தை அறிந்த பாண்டியனுடைய மந்திரி யும் மனைவியும் ரகஸ்யமாக ஸ்வாமிகளை அடைந்து, மதுரைக்கு விஜயம் செய்து அரசனுக்கு நல்ல புத்தி போதிக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். அவர் மதுரைக்குச் சென்று, தங்கிய மடத்தில் சமணர்கள் தீயிட்டனர். அதைக்கண்டு அவர் அத் தீ பாண்டியர்க் காக வேண்டுமென்று* ஈச்வரனைப் பிரார்த்திக்கவும் அப்பொழுது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் அரசனுக்குக் கடுமையான ஜ்வரம் வந்தது. சமணர்கள் எவ்வளவோ ச்ரமப்பட்டும் ஜ்வரத்தைத் தணிக்க முடியவில்லை. அந்த ஸமயம் மந்திரி ஸம்பந்தருடைய மாஹாத்ம்யத்தைச் சொல்லி அவர் வந்து பார்த்தால் ஜ்வரம் தணிந்துவிடும் என்று சொன்னர்.

உலகத்தில் எவ்வளவு பிடிவாதக்காரர்களாயிருந் தாலும் வியாதியின் தொந்தரவு தாங்க முடியாதபோது தங்கள் பிடிவாதத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்வது வழக்கம். அதுபோல அரசனும் சிவ பக்தர்களையும் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்தவர்களையும் பார்ப்பதுகூட இல்லை என்ற தீவ்ர வ்ரதமுடையவனயிருந்தும் வியாதி

---

* "பொய்ய ராமம ணர்கொளு வுஞ்சுடர்
பைய வேசென்று பாண்டியர்க் காகவே"–தேவாரம்.

Koviloor Digital Library

யின் தொந்தரவு தாங்க முடியவில்லை. ஆகையால் மந்திரி வேண்டிக்கொண்டதற்கு ஸம்மதித்தான். மந்திரிக்கு மிகவும் ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. மிக்க ஆடம்பரமாக ஸம்பந்தரை வரவழைத்தான். ஸம்பந்தர் அங்கு வந்ததும் சமணர்களுக்கும் அவருக்கும் வாக்கு வாதம் நேர்ந்தது. உடனே ஸம்பந்தர், அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் அரசனுடைய உடம்பில் வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தை உங்களுடைய மந்த்ர சக்தியால் போக்குங்கள்; நான் இடது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தை என்னுடைய மந்த்ர சக்தியால் போகச் செய்கிறேன். நீங்கள் போக்கடிக்காவிட்டால் நீங்கள் தோற்றவர்கள்; நான் போக்கடிக்காவிட்டால் நான் தோற்றவன்" என்றார். உடனே ஸம்பந்தர், "மந்திரமாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு..." என்று ஆரம்பிக்கும் பத்துப் பாட்டுக்களைச் சொல்லி விபூதியை எடுத்துப் பாண்டியனுடைய இடது பக்கத்தில் பூசினார். உடனே ஜ்வரம் நின்றுவிட்டது. சமணர்கள் எவ்வளவோ முயன்றும் அவர்களால் வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தைத் தணிக்க முடியவில்லை. உடனே அவர்கள் "நாங்கள் இடது பக்கத்தை வைத்துக் கொள்ளுகிறோம், நீர் வலது பக்கத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்" என்றார்கள். அதற்கும் ஸம்பந்தர் ஸரி என்று சொல்லி வலது பக்கத்திலுள்ள ஜ்வரத்தைத் தணிக்க அதே பாசுரத்தைப் பாடி வலது பக்கத்தில் விபூதியைப் பூசினார். அரசனுக்கு வந்த ஜ்வரம் சாதாரண ஜ்வரமல்ல. அது ஈச்வர ஸங்கல்பத்தால் வந்த ஜ்வரம். ஆதலால் வலது பக்கத்திலிருந்த ஜ்வரம் திடீரெனச் சமணர்களுடைய பக்கமான இடது பக்கத்திற்கு வந்துவிட்டது. பிறகு ஸம்பந்த ஸ்வாமி அரசன் படும் அவஸ்தையைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டு அந்த ஜ்வரத்தையும் ஒருவாறு தணித்தார்.

இவ்வளவு தூரம் ப்ரத்யக்ஷமாக நேர்ந்தும் சமணர்கள் தாங்கள் தோற்றதாக ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அரசனுக்கும் பூர்ண நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இரண்டு பிரிவினர்களும் வாதம் செய்யலாம் என்று ஆரம்பித்தனர். அதற்கு

Koviloor Digital Library

முன்பு, ஸம்பந்தர் கோவிலுக்குப்போய் ஸ்வாமியினிடம் ப்ரார்த்தனை செய்து வந்தார். சமணர்கள் வேதத்தையும் வேள்வியையும் நிந்திக்கிறவர்களாகையால் அவர்களை அடக்கி உன்னுடைய புகழே எங்கும் பரவும்படி செய்ய வேண்டுமென்று ஈசனை வேண்டிக்கொண்டார்.

"வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திருவுள்ளமே
பாதி மாதுடனாய பரமனே
ஞால நின்புக ழேமிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயி லுறையு மெம் மாதியே"

[சம்பந்தர் தேவாரம் - திருவாலவாய்]

என்று அவர் வேண்டிக்கொண்டு சமணர்களிடம் போனார்.

உடனே, ஸம்பந்தர் சமணர்களைப் பார்த்து "உங்கள் கொள்கைகளை ஓர் ஓலையில் எழுதி இந்த வைகையாற்று வெள்ளத்தில் போடுங்கள். நானும் என் கொள்கையை எழுதிப் போடுகிறேன். எந்த ஓலை ப்ரவாஹத்தோடு போகாமல் அதை எதிர்த்துச் செல்லுகிறதோ அதிலுள்ள கொள்கைதான் உண்மையானது" என்று சொன்னார். அதற்கு அவர்கள் ஸம்மதித்தார்கள். அவர்கள் அப்படிப்போடவே சமணர்களின் ஓலை ப்ரவாஹத்தோடு சென்றுவிட்டது. ஸம்பந்தருடைய ஓலை தண்ணீரில் எதிர்த்துச் சென்றது. பிறகும் சமணர்கள் தாங்கள் தோற்றதாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பின்பு ஸம்பந்தர், "நாம் இருவரும் முன்போலவே நெருப்பில் எழுதிப்போடுவோம். யாருடைய ஓலை எரிந்து போகிறதோ அவர்கள் தோற்றுப் போனவர்கள்" என்று சொன்னார். அதையும் ஒப்புக்கொண்டு அப்படியே இருவரும் செய்ய, சமணர்களின் ஓலை எரிந்துபோயிற்று. ஸம்பந்தருடைய ஓலை அப்படியே இருந்தது.

Koviloor Digital Library

ஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் அந்த ஓலையில் பின் வருமாறு எழுதியிருந்தார்:

'வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே
சூழ்க வையக மும்துயர் தீர்கவே.'

இதன் அர்த்தம்:

'ப்ராம்மணர்கள் ஸௌக்கியமாக வாழவேண்டும். தேவர்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டும். பசுக்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கவேண்டும். குளிர்ந்த மழை பெய்ய வேண்டும். அரசன் நீதி தவறாமல் ஆளவேண்டும். கெடுதியெல்லாம் தொலையவேண்டும். உலகம் முழுவதும் 'ஹர ஹர மஹாதேவ' என்ற வார்த்தை நிரம்பி யிருக்க வேண்டும். உலகத்திலேயே துக்கமென்பது இருக்கக் கூடாது.'

சைவர்கள் கொள்கை எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். அவர்களுடைய முடிவான ஸித்தாந்தமாகிற இந்தப் பாட்டிலும் ப்ராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் தனியே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இப்பாட்டில் தேவர்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். முன்சொன்ன ச்லோகத்தில் தேவர்கள் சொல்லப்படவில்லை. இப்படியே நமக்குள் பொதுவாக ஒரு ச்லோகம் வழங்கி வருகிறது.

'நமோ ப்ரஹ்மண்ய தேவாய கோப்ராஹ்மண ஹிதாய ச!
ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய நமோநம:!!'

[சாந்திபர்வம், 46, Sl. 12, 6.]

இதன் அர்த்தம்:

'ப்ராம்மணர்களுக்கும் பசுவுக்கும் நன்மையைச் செய்யும் க்ருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம்.'

Koviloor Digital Library

இங்கும் ப்ராம்மணனும் பசுவும் தனியே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். இப்படிச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை விசாரிப்போம்;

உலகத்தில் யார் எவ்விதக் கேள்வி கேட்டாலும், அதற்கெல்லாம் தகுந்த பதில் கீதாசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

'ஸர்வோ உபநிஷதோ காவோ தோக்தா கோபாலநந்தன:!
பார்த்தோ வத்ஸ: ஸுதீர்போக்தா துக்தம் கீதாம்ருதம் மஹத்!!'
[கீதா மங்களாசரணம், 4.]

'எல்லா உபநிஷத்துக்களும் பசுக்களாம். அவைகளைக் கறக்கும் இடையன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான். அப்பசுக்களின் கன்று அர்ஜுனன். அப்பசுக்களிடம் கறந்த பால் கீதையென்பதாகும். பாலைக் குடிப்பவர்கள் வித்வான்கள்.'

லோகத்தில் ஓர் இடையன் பால் கறக்கவேண்டுமென்றால் மாட்டுடன் கன்றையும் கொண்டுபோக வேண்டும். பால் கன்றுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உபயோகப்படுவது போல கீதா சாஸ்திரம் யாருக்கு எவ்வித ஸந்தேகம் உதித்தாலும் அதைப் போக்கும்; யார் எவ்விதக் கேள்வி கேட்டாலும் அதற்குப் பதில் அதிலிருக்கும். அநேக க்ரந்தங்கள் இருந்தாலும் நான் ஏன் இதை எடுத்துக்கொண்டேன் என்றால் அதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. இக் காலத்தில் எல்லாரும் கீதை உயர்ந்த தத்வக்ரந்தம் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களல்லவா? அதில் சொல்லும் தத்வங்கள் என்ன என்பதில் விவாதமிருந்தாலும், கீதை உயர்ந்த க்ரந்தம் என்பதில் ஒருவருக்கும் ஆக்ஷேபமில்லை. இப்படிப் பெரியவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட புஸ்தகத்திலிருந்து நான் முன் சொன்ன ஸந்தேகத்திற்குத் தகுந்த பதில் கிடைக்குமானால் நீங்கள் எல்லோரும் நிச்சயமாக நம்பிக்கையடைவீர்கள் என்று எண்ணி அதைச் சொல்ல எடுத்துக் கொண்டேன்.

Koviloor Digital Library

இவ்வுலகில் மனிதர்களாகிய நம்முடைய ஜீவனரீதியைக் கவனிப்போம். ஓர் ஊரில் ஒரு ஸாமான் அதிகமாக விளைந்தால் அதை அந்த ஸாமான் விளையாத ஊருக்கு அனுப்பி, நம் ஊரில் விளையாததும் அந்த ஊரில் விளைவதுமான மற்றொரு ஸாமானை வாங்கி வருகிறோம். தச்சன், கொல்லன் முதலியவர்கள் நமக்காகச் சில காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்; நாம் அவர்களுடைய காலக்ஷேபத்திற்கு வேண்டியவைகளைக்கொடுக்கிறோம். பசுக்களுக்குப் புல் போடுகிறோம்; அவை நமக்குப் பால் கொடுக்கின்றன. நாம் ராஜாங்கத்திற்கு வரி கொடுக்கிறோம். அவர்கள் நமக்குத் தீங்கு வராமல் காவல் கட்டுச் செய்கிறார்கள். இப்படி உலக முழுவதுமே பரிவர்த்தனை க்ரமத்தில் நடந்து வருகிறது. இப்படியே நாம் லோகாந்தரங்களுடன் சில பரிவர்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். இஞ்சினீயர் முதலியவர்கள் பெய்த மழை நீரை ஒழுங்காகப் பிரித்து ஆறு முதலியவைகளில் பாயும்படி விடுவார்களே யொழிய, மழை பெய்யும்படி செய்ய அவர்களால் முடியாது. மழை பெய்யவேண்டுமானால் நாம் சில ஸாமான்களைத் தேவலோகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். இதையே கீதையில் சொல்லியிருக்கிறது:

‘ஸஹயக்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச பிரஜாபதி:।
அனேன பிரஸ்விஷ்யத்வம் ஏஷ வோ அஸ்தித்வம் இஷ்டகாமதுக்॥
தேவானு பாவயதானேன தே தேவா பாவயந்து வ:।
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஸ்ரேய: பரமம் அவாப் ஸ்யத॥

[கீதை, III, 10-11]

இதன் அர்த்தம்:

முதல்முதலில் ப்ரம்மா ஜனங்களோடு யாகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். அப்பொழுது அவர்களைப் பார்த்து, “இந்த யாகத்தைச் செய்து நீங்கள் க்ஷேமத்தை அடையுங்கள். இந்த யாகம் உங்களுடைய இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கட்டும்! இந்த யாகத்தைக்கொண்டு

Koviloor Digital Library

நீங்கள் தேவர்களைத் திருப்தி செய்து வையுங்கள். அந்தத் தேவர்கள் மழை முதலியவற்றால் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யட்டும்! இப்படியே நீங்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொண்டு மேலான க்ஷேமத்தை அடையுங்கள்" என்று சொன்னார்.

யாகம் என்பது மந்த்ரம், தேவதை ஹவிஸ் என்ற மூன்று ஸ்வரூபமாக உள்ளது. அவைகளுள் மந்த்ரம் ப்ராம்மணனால் சொல்லப்படவேண்டும். தேவதையை மனஸால் த்யானம் செய்யவேண்டும். ஹோமம் செய்வதற்கு முக்யமாக வேண்டியது பசுவின் நெய். இந்தக் காலத்தில் ப்ராம்மணர்கள் பெரும்பாலும் இங்கிலீஷ் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் வேதாத்யயனம் செய்யவில்லை. இங்கிலீஷ் படித்தவர்களுக்கு, பிறகு வேதாத்யயனம் செய்தாலும், சரியான உச்சாரணம் செய்ய முடிவதில்லை. ஆகையால் தற்காலத்தில் மந்த்ரசுத்தி இல்லை. கர்மாக்களை ஒழுங்காக ஒருவரும் செய்யாததால் வேதாத்யயனமும் சரியாயில்லை. பசுவின் பால் தற்காலத்தில் பெரும்பாலும் காபிக்கு உபயோகப்பட்டு விடுகிறது. ஆகையால் சுத்தமான நெய்யும் கிடைப்பதில்லை. ஆதலால் த்ரவ்ய சுத்தியும் இல்லை.

யாகத்திற்கு முக்யமான மந்த்ரத்தை அத்யயனம் செய்வதால் ப்ராம்மணனையும், ஹோமத்ரவ்யமான நெய்யைக் கொடுப்பதால் பசுவையும் எல்லாவிடத்திலும், மேல் கண்ட ச்லோகங்களிலும், திருஞானஸம்பந்தர் பாசுரத்திலும் தனியாகச் சிறப்பித்துக் கூறியதாக எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. யாகத்தினால் ஏற்படும் ப்ரயோஜனம் ப்ராம்மணர்களுக்கும் பசுவிற்கும் மட்டும் இல்லை. லோகத்தில் எல்லோருக்குமே க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பது யாகம். யாகங்கள் செய்தால்தான் லோகம் க்ஷேமமாக இருக்கும். யாகம் ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டுமானால் ப்ராம்மணர்களும் பசுக்களும் க்ஷேமமாய் இருக்கவேண்டும்.

Koviloor Digital Library

தற்காலத்தில், வேதாத்யயனம் செய்யாத ப்ராம்மணர்கள் தாங்கள் வேதாத்யயனம் செய்யவில்லையே என்று வருத்தப்படுவதோடு, வேதாத்யயனம் செய்த ப்ராம்மணர்களை அலக்ஷ்யம் செய்யாமல் மரியாதையாக நடத்த வேண்டும். அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். கூடுமான வரையில் எல்லோரும் காபியை நிறுத்தவேண்டும். கொஞ்சமாவது வேதாத்யயனம் செய்யவேண்டும். பஞ்ச மகாயஜ்ஞங்களையும் முடிந்தவரையில் செய்யவேண்டும்.

ஹிந்துமதப் பிரிவுகள் சில கொள்கை வேறுபாட்டால் பலவகையாக இருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான கொள்கை ஒன்றுகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

பொதுவாக லோகத்தின் க்ஷேமத்திற்கு ப்ராம்மணர்களும் பசுக்களும் முக்கிய காரண பூதர்களாக இருப்பதால் தான் எல்லா ஹிந்துமதப் பிரிவினர்களும் ப்ராம்மணர்களையும் பசுக்களையும் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறுர்கள், என்று எண்ண வேண்டியதாயிருக்கிறது.

Koviloor Digital Library

2. நமது மதம்

(12—10—1932)

உலகத்தில் அநேக மதங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஒவ்வொரு பேர் இருக்கிறது. எல்லா மதத்தின் பேர்களும் மனிதரைப் பொறுத்தே இருக்கின்றன. அந்த அந்த மதத்தை யார் யார் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்களோ அவர் அவர் பேரால் அந்த அந்த மதம் வழங்கி வருகின்றது. புத்த மதம் புத்தரால் (Buddha) ஏற்பட்டது. ஜைன மதம் மஹாவீரரால் ஏற்பட்டது. முகம்மதிய மதம் முகம்மதினால் (Mahommed) ஏற்பட்டது. கிறிஸ்து மதம் கிறிஸ்துவால் (Jesus Christ) ஏற்பட்டது. பாரஸீகத்தில் ஒரு மதம் இருந்தது. அது ஜரதஸ்தர் (Zoroaster) என்பவரால் ஏற்பட்டது. அந்த மதஸ்தர்கள் நம் தேசத்தில் இப்பொழுது இருக்கிறார்கள். சைனாவில் கன்பூஷஸ் (Confucius) என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம் உள்ளது. இப்படி ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு அவதார புருஷரால் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. பல ஜனங்களுக்கு உபதேசம் செய்து அவர்களை தங்கள் வழிப்படுத்திக்கொண்டவர்கள் மஹா புருஷர்களாய்த்தான் இருக்கவேண்டும். இப்படி மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு பேருடையதாக இருக்கிறது. நம் மதத்துப் பையன் ஒருவனை நீ என்ன மதம் என்று கேட்டால் இங்கிலீஷ் படித்தவனாயிருந்தால் ஹிந்து மதம் என்று சொல்வான். இல்லாவிட்டால் அதுகூடத் தெரியாது. பத்திரம் எழுதுகிறவர்களைக் கேட்டால் சிவமதம் விஷ்ணு மதம் என்று இரண்டு சொல்வார்கள். ஆனால் அவை உட்பிரிவுகள் ஆகும். அவைகள்கூட மனுஷ்யர் பேரால் இல்லை. இவைகளுக்கெல்லாம் சேர்ந்து பொதுப்பெயர் என்னவென்று கேட்டால் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. ஹிந்து மதம் என்று சொன்னால் தாத்தாவைக்

Koviloor Digital Library

கேட்டாலும் அது தெரியவேண்டும். ஒரு கிறிஸ்துவனைப் பல தலைமுறைகளுக்கு முந்தி கேட்டாலும் அவன் கிறிஸ்து மதம் என்று சொல்வான். அது மாதிரி நமக்குப் பழைய பெயர் ஒன்றில்லை. வாஸ்தவமாக நமது மதத்திற்கு ஒரு பெயரும் இல்லை. உட்பிரிவுகளுக்குப் பெயர் இருந்தாலும் அவைகூட ஸ்வாமி பெயராக இருக்கின்றனவே யொழிய மனுஷ்யாள் பெயரைக் காணோம். சிவ பக்தன் விஷ்ணு பக்தன் எல்லோரும் ஒரு மதத்துள் அடங்கினர் என்பதை அறிவார்கள். அந்தப் பொதுமதம் என்ன? அதன் பெயர் எது? என்று கேட்டால் ஒன்றும் தெரிவதில்லை. சில பேர் ஸநாதன தர்மம் என்று ஒரு புதுப்பெயர் சொல்லு கிறார்கள். அது பழைய பெயர் இல்லை. நம்முடைய மதத்தின் பெயர் அதாக இருந்தால் பாட்டியைக் கேட்டாலும் தெரியவேண்டும்; பறையனைக் கேட்டாலும் தெரியவேண்டும். அப்படிக் கேட்டால் அவர்கள் ஸநாதன தர்மம் என்பார்களா? அதனால் அந்தப் பெயர் ஸரியில்லை என்பது தெரிகிறது.

ஹிந்து மதம் என்று யாரோ பேர் வைத்திருக் கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் உண்டு. நம்மவர்கள் ஹிந்துக் கரையில் இருந்தார்கள். அந்த ஹிந்து (Indus) நதியை வேறு தேசத்தவர்கள் இந்து என்று சொன்னார் கள். ஹிந்து தேசத்தை இந்து தேசமென்றார்கள். ஒரு தேசத்திற்குப் பக்கத்தில் உள்ள தேசம் எதுவோ அந்த தேசப்பெயராலேயே அதற்கப்புறம் உள்ள தேசங்களை யும்வழங்குவது வழக்கம். வடக்கே இருந்து எந்த பைராகி வந்தாலும் காசிப்ராம்மணன் என்று நாம் சொல்லு கிறோம். மலையாள தேசத்திற்குப் பக்கத்தில் இருப்பது கொங்கு நாடு. அங்கு இருப்பவர்களைக் கொங்கம்பட்டர் என்று மலையாளத்தார் சொல்லுவார்கள். தஞ்சாவூர் திருச்சிறைப்பள்ளி ஜில்லாவிலுள்ளவர்களையும் கொங்கம் பட்டர் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். வேறு நாட்டார் எல்லாரும் அவர்களுக்குக் கொங்கம் பட்டர்களே.

Koviloor Digital Library

தெலுங்க நாட்டுக்கு அடுத்தாற்போல் கீழே இருப்பது அரவா நாடு. அதை அரவ நாடு என்று சொல்வதும் உண்டு. அதற்கு அப்புறம் உள்ள தேசங்களும் அவர் களுக்கு அரவ தேசங்கள்தாம். தமிழை அரவம் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் இதுதான். பொருளற்ற சப்த மென்று இப்பொழுது சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு. பைராகிகளுக்கு உத்தர தேசத்தில் மாவு தருகிறார்கள். நம்முடைய தேசத்தில் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தருவ தில்லை. அவர்கள் வடதேசத்துக்குப் போய் ஒரு பாட்டுப் பாடுவதுண்டு. அந்தப் பாட்டு,

இல்லா போ போ கரே தெலுங்கி
நஹிகு ஜாராத் ஸந்தன்
தேல்ப தாதே நரேல்

இந்தப் பாட்டுக்குத் தெலுங்கர் இல்லை போ போ என்று சொல்லுகிறார்கள். நெய்யைக் கேட்டால் தேங்கா யெண்ணெய் தருகிறார்கள் என்பது அர்த்தம். இல்லை போ போ என்பது தமிழனுடையவார்த்தை, தெலுங்கன் அப்படிச் சொல்லுவதாகப் பைராகிகள் சொல்லுகிறார் கள். அவர்களுக்கு அடுத்தது தெலுங்கு தேசம். அதனால் அப்புறம் உள்ளவற்றையும் அப்படியே வழங்கு கிறார்கள். இவற்றைப் போலத்தான் ஸிந்துப் பிரதேசத்தைக் கண்டவர்களும் நம்முடைய தேசம் முழுவதையும் ஹிந்து தேசம் என்றும் நம்மை ஹிந்துக்களென்றும் நமது மதத்தை ஹிந்துமதமென்றும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். ஆகையால் ஹிந்து மதம் என்பது நமது மதத்துக்குரிய பழைய பெயர் அல்ல.

ஒவ்வொரு மதத்தினரும் ஏதாவது தமக்காக ஓர் அடையாளத்தை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். நமக்கு எப்படிப் பொதுவான பேர் ஒன்று இல்லாமல் இருக்கிறதோ அப்படியே பொதுவான அடையாளமும் இல்லாமல் இருக்கிறது. நாமாவும் ரூபமும் இல்லாத மதம்

Koviloor Digital Library

நமது மதம். ஹிந்துவுக்கு என்ன அடையாளம்? சில பேர்கள் விபூதி இட்டுக்கொள்கிறார்கள். சில பேர் நாமம் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். சில பேர் சிவன் கோயிலென்றால் கண்ணை மூடிக்கொள்கிறார்கள். சிலபேர் லிங்கம் கட்டிக் கொண்டு வீரசைவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வைஷ்ணவனைக் கண்டால் ஆவதில்லை. இவ்வளவு பேருக்கும் பொதுவான அடையாளம் என்ன இருக்கிறது? சிகையை அடையாளமாகச் சொல்லலாமா? இந்தக் காலத்தில் அதைச் சொல்ல முடியவில்லை. அல்லாமலும் சீனக்காரன்கூடச் சிகை வைத்துக் கொள்கிறான். அதனால் அதை ஓர் அடையாளமாகச் சொல்ல முடியாது.

இப்படி அடையாளம் இல்லாமல் இருக்கிறதே எதை அடையாளமாகச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தேன். ஓர் அடையாளத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். பெருமாள் கோயில் தேரிழுப்பவன் ஹிந்து என்று ஒன்று தோற்றியது. அன்றைக்குப் பறையன் முதல் ப்ராம்மணன் வரையில் தேர் இழுக்கிறார்கள். சிவன் கோயில் தேர் என்றால் வைஷ்ணவர்கள் வரமாட்டார்கள். அதனால்தான் பெருமாள் கோயில் தேர் என்றேன். ஏதாவது ஒரு அடையாளம் சொல்லித்தானே ஆக வேண்டும்? அதனால் வேடிக்கையாக இந்தச் சின்ன அடையாளத்தைச் சொன்னேன். கிறிஸ்தவர்களும் முஹம்மதியர்களும் தேரிழுக்க வரமாட்டார்களல்லவா?

ஒரு ஸம்ஸ்க்ருதக் கதைப் புஸ்தகம் வாசித்தேன் அதில் ஒரு அரசனுடைய அரண்மனை வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அரண்மனையில் சில துருக்க வீரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுகையில்,

'அக்ஷுதஸ்ரோத்ரயுக்மா:!'

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் காது குத்தாதவர்களென்பது அதன் அர்த்தம். அப்பொழுது

Koviloor Digital Library

ஹிந்துக்கள் காதுகுத்தினவர்கள் என்ற ஞாபகம் உண்டாயிற்று. இது ஒரு லௌகிக அடையாளம். இப்படி ஏதாவது ஸ்வாரஸ்யமில்லாத அடையாளங்களைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே ஒழியச் சிறந்த பொது அடையாளம் ஒன்றும் நமக்கு இல்லை.

பேர் ஏன் இல்லை? அடையாளம் ஏன் இல்லை? மற்ற மதங்களுக்கெல்லாம் இருக்கிறதே என்று ஒரு சமயம் யோசித்துப் பார்த்தேன். அப்புறம் எனக்கு ரொம்ப ஸந்தோஷமாக இருந்தது. பெரிய கௌரவம் தோன்றிற்று. பேர் இருக்கிற மதத்திற் பிறக்காமற் போனோமே என்ற ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. பேரில்லாமல் இருப்பது ஒரு கௌரவம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

மதம் என்பது என்ன? ஜன்மம் எடுத்ததன் ப்ரயோஜனத்தை அடையச் சொல்லிக்கொடுக்கும் ஒரு வழி. ச்ரேயஸ்ஸுக்கு எது ஸாதனமோ அதுதான் மதம். புஸ்தகங்களில் அது தர்மம் என்னும் பெயரால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜன்மம் கடைத்தேறுவதற்கு வழி அந்தத் தர்மந்தான். அதற்குப் பேர் எதற்கு?

எங்கள் ஊரில் ராமு என்னும் பேருடையவர்கள் நான்கு பேர் இருந்தார்கள். ஒருவன் கறுப்பு; ஒருவன் உயரமாக இருப்பான்; மற்றொருவன் அரைப் பார்வையுடையவன்; வேறொருவன் சிவப்பாக இருப்பான். அவர்களைத் தனித்தனியே சொல்லும்பொழுது கறுப்பு ராமு, நெட்டை ராமு, குருட்டு ராமு, சிவப்பு ராமு என்று சொல்வது வழக்கம். அடுத்த ஊருக்கு ஒரு நாள் போனேன். அங்கே ராமு என்று ஒருவனே இருந்தான். ஒருவர் என்னிடம் "ராமுவைக் கூட்டிக் கொண்டு வா" என்றார். நான் எங்கள் ஊர் ஞாபகத்தில், "எந்த ராமு?" என்று கேட்டேன். அவர், "எந்த ராமுவாவது? எத்தனை ராமு இருக்கிறார்கள்? இருப்பவன் ஒருவன்

Koviloor Digital Library

தானே?" என்று கேட்டார். ஒரு ராமுவே இருக்கும் பொழுது அடையாளம் வேண்டாம் என்று எனக்கு அப்பொழுது தெரிந்தது.

நமது மதத்தைத் தவிர மற்ற மதங்களெல்லாம் ஒரு மனிதருடைய பேரை உடையவை. அவருக்கு முன் அந்த மதம் இல்லை. அந்த மதங்களுக்கெல்லாம் ஜாதகம் கணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு மதங்களும் உண்டாவதற்கு முன்பும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. நம்முடைய மதம் ஒன்றே இருந்த பழைய காலம் ஒன்று உண்டு. அந்தக் காலத்தில் அதற்குத் தனிப்பேர் இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா? வேறு மதங்கள் இருந்தால் தனிப்பேரும் அடையாளமும் வேண்டும். மதம் என்பது ஒன்றே என்று இருந்து விட்டால், அதன் பேர் மதம் என்பதுதான். இன்ன மதம் என்று வேறு குறிக்கவே வேண்டியதில்லை. முதன் முதலில் இருந்த மதம் தனிப்பேரில்லாமல் தானே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்? இதை நினைக்கும்பொழுதுதான் இந்த மதத்திற் பிறந்ததைக் குறித்து ஒரு கௌரவ புத்தி எனக்கு உண்டாயிற்று. வெகுகாலமாக இந்த மதம் இருந்து வந்ததற்கு இதற்கு ஒரு தனிப்பேர் இல்லாததே அடையாளம்.

இந்தப் பழைய மதத்திற்குக் காலக்கணக்கு இல்லை. இன்னாரால் ஏற்பட்டது என்று இருந்தால் கணக்குச் சொல்லி விடலாம். வேதம் இவ்வளவு வருஷத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்டது என்று சில நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குள்ளேயே ஒருவர் அபிப்ராயத்தை மற்றவர் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

ஆகவே, நமது மதத்திற்குப் பேரில்லாதது தான் அடையாளம். பேரில்லாமை அதன் பழமையைக் காட்டுகின்றது. ஆனாலும் இதற்கு ஒரு அடையாளம் உண்டு. அது என்ன? வேதத்திற் சொல்லியிருப்பதை நம்புவதுதான் நம்முடைய பொது அடையாளம். எந்த ஜாதியானாலும்

Koviloor Digital Library

வேதத்தை நம்பவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் வேறு தேசத்துப் படிப்பு அதிகமாக ஏறிவிட்டபடியால் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களையும் நம் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பாத ஒரு நிலைமை வந்திருக்கிறது. எப்பேர்ப்பட்ட கீழ் ஜாதியானாலும் ஏதாவது ஒருவர் பேச்சைக் கேட்க மறுத்தால், 'அது என்ன வேத வாக்யமா'? என்று கேட்கிறான். இந்தப் பழமொழி வேத வாக்யத்திற்கு அடங்கி எல்லோரும் நடக்கவேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. இந்தக் காலத்தில் அந்தப் பழமொழி மாத்திரம் இருக்கிறதே ஒழிய அதன் தாத்பர்யத்தை அறிந்து நடப்பது மாத்திரம் இல்லை.

வேதத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதோ அதன்படி நமது மதத்தில் உள்ள எந்த ஜாதியாரும் நடக்க வேண்டும். நம்முடைய தாயார் வேதமந்த்ரம் சொல்லக் கூடாது என்றால் அந்த விதிப்படியே நடக்க வேண்டும். ஏன் சொல்லக்கூடாது என்று கேட்கக்கூடாது. அப்படிச் சொன்னால்தான் மாத்ரு பக்தியென்று நினைப்பது தப்பு. தாயார் தூரமாக இருக்கும்பொழுது நீ ஏன் எங்களுடன் சாப்பிடக்கூடாது என்று சொல்வது பக்தியா? வேதம் சொல்லியபடி நடப்பது நம்முடைய கடமை என்று எல்லோரும் நினைக்க வேண்டும். எல்லாக் குலத்தினருக்கும் வேத நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது லோகத்தில் உள்ள மதங்கள் நான்கு அல்லது ஐந்து இருக்கலாம்; அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது; அவற்றிற்கு முன்பு பொது மதமாக ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும்; அதுதான் நமது மதம்; பேரில்லாமல் இருப்பதனாலேயே இது பழையதென்பதை அறியலாம்.

பழைய காலத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு மதம் இருந்தது. அந்த மதம் நமது வைதிக மதம் என்று சொன்னால், அந்தக் காலத்தில் லோக முழுவதும் வேத நம்பிக்கை

Koviloor Digital Library

உடையவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டுமே, அவ்வாறு இருந்ததற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றனவா வென்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

இப்பொழுது உள்ள மதங்கள் 2,000 வருஷங்களுக்குள் ஏற்பட்டவை. அவற்றிற்கு முன்பு சில மதங்கள் இருந்து அழிந்து போயிருக்கலாம். கிறிஸ்து மதத்துக்கு முன்பே யூதர்கள் (Jews) மதம் இருந்தது. ஹிந்து மதம் மாதிரி, கிரேக்க (Greece) தேசத்து மதம் பழையது என்று சொல்லு கிறார்கள். அது அழிந்துவிட்டது. நமது மதம் மட்டும் இருக் கிறது. இப்பொழுது இதற்கும் தாது பார்த்து வருகிறார்கள்! இருக்கிறவற்றிற்குள் இது பழைய மதம் என்றால் அப்பொழுது இந்த ஜாதி வித்யாஸம் உண்டா என்று கேட்கலாம். ஏசுகிறிஸ்து யூதர்களால் சிலுவையில் அறையப் பட்டார். அவர் கீழ் ஜாதியானின் கிணற்றிலுள்ள தீர்த்தத்தை குடித்தாராம்; அது ஒரு தோஷமாகச் சொல்லப் படுகிறது. ஆகையால் பழங்காலத்திலேயே ஜாதி வித்யாசங்கள் இருந்தன என்று தெரியவருகிறது.

கவர்ன்மெண்டார் முயற்சியால் அங்கங்கே பூமி தோண்டப்பட்டு பல வஸ்துக்களைக் கண்டுபிடித்துச் சரித்திரங்களை எழுதி வருகிறார்கள். ஈஜிப்ட் (Egypt) தேசத் தில் ஓரிடத்தில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1280 வருஷத்திற்கு முன் எழுதப்பட்ட ஒரு சாஸனம் பூமியிலிருந்து கிடைத்ததாம். அந்த சாஸனம் இரண்டு அரசர்கள் தங்களுக்குள் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையாகும்.[1] அதில் தெய்வ ஸாக்ஷியாக மித்ராவருணரைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறதாம். அதனால் அந்தக் காலத்தில் அந்தத் தேசத்தில் வேதமார்க்கம் இருந்தது என்று தெரியவில்லையா? ஈஜிப்ட் தேசத்தில் இருந்த பழைய அரசர்களுடைய பேர்களில் அநேகம் ராமன் பேராக இருக்கின்றன.[2] ஆப்பிரிக்காவுக்குப் பக்கத்தில் மடகாஸ்கர்

---

1. Treaty of Rameses II with the Hittites. See H. R. Hall—The Ancient History of the Near East, pp, 364 etc.—(Ed.)

2. Rameses, I, Rameses II, Rameses III.—(Ed.)

Koviloor Digital Library

(Madagascar) என்ற ஒரு தீவு இருக்கிறது. அங்கே உள்ள ஊரின் பேர்களில் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்து பேர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேராக இருக்கின்றன. அவற்றிலும் பல ராமன் பேராகவே இருக்கின்றன ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு பெரிய பாலைவனம் இருக்கிறது. அதற்கு ஸஹாரா பாலைவனம் (Sahara) என்று பெயர். பாலை வனங்களெல்லாம் ஒரு காலத்தில் ஸமுத்ரம் இருந்த இடங்களென்று சொல்கிறார்கள் ஸஹாரா பழைய காலத்தில் ஜலக்காடாக இருந்தபொழுது அதன் கரைப்பிரதேசங்களில் ஜனங்கள் இருந்தார்கள்[1]. அங்கே உள்ளப் பேர்களெல்லாம் ஸம்ஸ்க்ருதப் பேர்களாகவும் ராமன் பேராகவும் இருக்கின்றன.

பூகோளத்தின் கீழ்ப்பாதியிலும் இப்படிப்பட்ட அடையாளங்கள இருக்கின்றன. அமெரிக்காவிலுள்ள மெக்ஸிகோ என்னும் தேசத்தில் நவராத்ரி காலத்தில் ஒரு உத்ஸவம் நடக்கிறது. அதற்கு ராமஸீதா என்று பெயர்[2]. அங்கே வெட்டுமிடங்களிலெல்லாம் பிள்ளையார்[3]விக்கிரஹம் அகப்படுகிறது. அந்தத் தேசத்தில் ஸ்பயின் தேசத்தார் புகுந்து அதை நாசமாக்கினார்கள். அங்கே இருந்த பழைய குடிகள் ஆஸ்திகர். ஆஸ்டெக்ஸ் (Aztecs) என்று இப்பொழுது சொல்லுகிறார்கள். அங்கே இன்னும் ஒரு தேசம் இருக்கிறது. அது மிகவும் அழகிய தேசம். அதன் பெயர் பெரு (Peru) என்பது. நம்முடைய தேசத்திற்கு நேர் கீழே அது இருக்கிறது. அங்கே எல்லோரும் ஸூர்யாலயத்தில் உபாஸனை செய்கிறார்கள்[1]. விஷுவில்தான் அவர்களுடைய உத்ஸவம் நடைபெறுகிறது. அவர்களுடைய பெயர் இன்காஸ் (Incas)

---

1. See Encyclopaedia Brittannica, Vol. 23, Tit, Sahara.—(Ed.)

2. See p. 56 of the Text and Plate 24 by T. W. F. Gann—The Maya Indians of Southern Yucaton, North and British Honduras.—(Ed.)

3. Baron Humboldt quoted in Harbilassarda—Hindu Superiority, p. 151.—(Ed.)

1) See Asiatic Researches, Vol. I, p. 426.—(Ed.)

Koviloor Digital Library

என்று இப்பொழுது வழங்குகிறது. இனன் என்பது ஸூர்யன் பெயர். அதிலிருந்து வந்தது அந்தப் பெயர். அவர்கள் ஸௌர்யோபாஸகர்கள். ஆகையால் அந்தப் பெயரைப் பெற்றார்கள்.

இன்னொரு விஷயங்கூட வேடிக்கையாகச் சொல்கிறேன். பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டுவந்த சரித்ரம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஸகரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேர்கள் யாகக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டு பூமியைப் பறித்துப் பாதாள லோகம் போனார்கள்; கபிலருடைய ஆச்ரமத்தில் குதிரை இருப்பதைக் கண்டு அவரைக் கஷ்டப்படுத்தினார்கள்; அந்த முனிவர் த்ருஷ்டிபட்டு எல்லாரும் சாம்பலானார்கள்; அந்தச் சாம்பலில் பகீரதன் கங்கையைக் கொண்டு வந்து விட்டானென்று படித்திருக்கிறோம். பாதாள லோகமென்பது அமெரிக்க தேசம், கபிலர் தவம் செய்து கொண்டிருந்த கபிலாரண்யம் என்ற இடம் அங்கே இருக்கிறது. மதுரையை மருதையென்றும் குதிரையைக் குருதை யென்றும் மாற்றிச் சொல்வது போல அதைக் கலிபோர்னியா (California) என்று இப்பொழுது சொல்லி வருகிறார்கள். அதற்குப் பக்கத்தில் ஹார்ஸ் ஐலண்ட் (Horse Island) என்ற தீவும், ஆஷ் ஐலண்ட் (Ash Island) என்ற மற்றொரு தீவும் இருக்கின்றன. குதிரை கட்டிய இடமும், சாம்பல் இருந்த இடமும் அவை.

ஆஸ்த்ரேலியாவில் (Australia) நிர்வாணமாக இருக்கும் ஒரு பழைய ஜாதியின் படம் ஒன்றைப் பார்த்தேன். வேஷம் போட்டுக் கொண்டு அவர்கள் ஆடிக்கொண்டிருந்த பொழுது எடுத்தபடம் அது[1]. அதன் கீழ் 'சிவாடான்ஸ்' (Siva Dance) என்று எழுதியிருந்தது. பின்பு கொஞ்சம் கவனித்துப் பார்த்தேன். வேஷம் போட்டுக் கொண்ட ஒவ்வொருவருடைய நெற்றியிலும் மூன்றாவது கண் இருந்தது.

ஈஸ்ட் இண்டீஸ் (East Indies) என்னும் தீவுக் கூட்டங்களில்

1. Cf Figs. 128 and 129, p. 621 of the Native Tribes of Central Australia by Spencer and Gillen (Macmillan, 1899)—(Ed.)

Koviloor Digital Library

ஒன்றாகிய ஜாவாவில் நமது மதத்துப் புராணச் சின்னங்கள் பல இருக்கின்றன என்று உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அங்கே போர்னியோ என்று ஒரு தீவு இருக்கிறது. அதில் நூற்றுக் கணக்கான மைல் நீளமுள்ள ஒரு காடு இருக்கிறது. அது முழுவதையும் மனிதன் இன்னும் பார்க்கவில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை வர்ஜின் காடு (Virgin Forest)[2] என்று சொல்லுகிறார்கள். ப்ரம்ம ஸ்ருஷ்டி முதல் மனித பிரவேசமில்லாமல் காடாகவே இருக்கிறதென்று அந்தப்பெயர் குறிக்கும். அந்தக் காட்டிற்குள் சில நூறு மைல் உள்ளுக்குள் போனபொழுது ஒரு கல் இருந்தது. அதில் நம்முடைய க்ரந்த எழுத்தில் எழுதினது போன்ற ஒரு சாஸனம் இருந்தது. அதை வாசித்துப் பார்க்கும்பொழுது, இன்ன மஹாராஜா இன்ன யஜ்ஞம் செய்தான், இன்ன இடத்தில் யூபஸ்தம்பம் நட்டான். ப்ராம்மணர்களுக்கு கற்பக விருக்ஷதானம் செய்தான் என்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது[3]. இவற்றைப் போல ஆதாரங்கள் பல இப்பொழுது அகப்பட்டுக்கொண்டுவருகின்றன. இங்கிலீஷில் உள்ள புஸ்தகங்களில் இந்த விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய மதத்தைப் பரிஹாஸம் பண்ணச் செய்ததும் இங்கிலீஷ்; இப்பொழுது இவ்வளவையும் தெரிவித்ததும் அந்த இங்கிலீஷே. அதனால் எதையும் அலக்ஷ்யம் செய்யக் கூடாதென்று தெரிகிறது. விஷயக்ரஹணசக்தியோடு பார்த்தால் எதிலும் ஸாரமான சில விஷயங்கள் இருக்கும்.

இப்படிப் பல இடங்களில் நமது மதத்திற்குரிய சின்னங்கள் அகப்படுவதனால் நம்மவர்கள் இங்கே இருந்து அங்கே போனார்கள், அங்கே இருந்து இங்கே வந்தார்கள் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். எங்கேயும் நமது தர்மமே

---

2. Wallace—The Malay Archipelago, pp. 44 45—(Ed.)
3. Yupa inscriptions of Mulavarman of Koeti (Borneo).— (Ed.)

Koviloor Digital Library

இருந்தபொழுது ஓரிடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்குப் போவானேன்? அங்கங்கே இருந்தவையே அவை என்று ஏன் கொள்ளக் கூடாது? இங்கிருந்து போனரென்பது தப்பு. அப்படிச் சொல்லவேண்டிய அவச்யமேயில்லை. பல தீவு களுக்குப் போவது தப்பு என்று நமது சாஸ்த்ரம் கூறுவதற்கு விரோதம் அதுவென்று நாம் பயப்பட வேண்டாம். அங்கங்கே இருந்தவர்களென்றே கொள்ளவேண்டும்.

நம்முடைய தர்மமும் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களும் மிகவும் பழையவையாகுல் நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களில் சொன்னவை யெல்லாம் நிஜமாக இருக்க வேண்டுமே? நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களில் ஏழு ஸமுத்ரங்கள் இருந்ததாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. பால் ஸமுத்ரம், நெய் ஸமுத்ரம், தயிர் ஸமுத்ரம், கள் ஸமுத்ரம், கரும்புச்சாற்று ஸமுத்ரம், சுத்த ஜல ஸமுத்ரம், உப்பு ஸமுத்ரம் என்று அவைகள் சொல்லப் படுகின்றன. அந்த ஏழுள் இப்பொழுது உப்பு ஸமுத்ரம் ஒன்றுதான் பாக்கி இருக்கிறது. மற்றவற்றை இன்னும் வெள்ளைக்காரர் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்று சொல்ல வேண்டியதுதான்!

ஈச்வரன் லோகம் முழுவதற்கும் ஒரே தர்மத்தை வைத்திருந்தார். கலியில் அந்த தர்மம் இந்தத் தேசத்தில் மாத்திரம் நிற்க வைத்திருக்கிறுர். லோகம் முழுவதும் இப்படியே இந்தத் தர்மம் இருந்ததுண்டு. இப்பொழுது சரித்ர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் முன்பு இருந்த ஒரு ப்ரதேசத்தைப் பெரிய இந்தியா (Greater India) என்று சொல்கிறுர்கள். உலகம் முழுவதும் இந்தியாவாக இருந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். இன்னும் பெரிய இந்தியா (Still Greater India) என்று சொல்கிறேன்.

இந்தப் பூலோகம் ஏழு த்வீபங்களை உடையது. 'ஸப்தத்வீபாச மோதினீ'* என்று ஆசார்யாள் சொல்லி

---

*' ஸப்தத்வீபாச மோதினீ '

Koviloor Digital Library

யிருக்கிறார்கள். அந்த ஏழில் ஜம்பூத்வீபத்தில் பாரத வர்ஷத்தில் பரதகண்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். இப்படியே ஒவ்வொரு த்வீபத்திலும் அநேக வர்ஷங்கள் உண்டு. ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் பல கண்டங்கள் உண்டு. எல்லா த்வீபங்களும் மேருவுக்குத் தெற்கே இருக்கின்றன. மேரு எல்லாவற்றிற்கும் வடக்கே இருக்கிறது. இரண்டு த்வீபத்திற்கும் நடுவில் ஒரு ஸமுத்திரம் இருக்கிறது. இப்படி ஏழு ஸமுத்திரத்திற்கும் எட்டு த்வீபங்கள் இருக்க வேண்டுமல்லவா? அதற்கு வடக்கேதான் மேரு ஒன்று இருக்கிறது. மேரு சிகரத்தில் ஸ்வர்க்கம் இருக்கிறது. மேருவைச் சந்த்ர ஸூர்யர் சுற்றுகிறார்கள். மேருவிற்கு அப்புறம் ஒன்றும் இல்லை. ஜபமாலையில் மேருவென்று ஒரு ருத்ராக்ஷம் இருப்பதுண்டு. அதைத் தாண்டாமல் மாலையைத் திருப்பித் திருப்பி எண்ணவேண்டும். இது ஒரு ஸம்ப்ரதாயம். மேருவைத் தாண்டக்கூடாது. இது மஹாமேருவுக்கு அப்புறம் போவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

நம்முடைய பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் படிக்கும் புஸ்தகங்கள் இங்கிலீஷ்காரர்களால் எழுதப்பட்டதை அநுஸரித்தவை. அவர்கள் 'உங்களுக்குப் பூமி உருண்டையாக இருக்கிறது தெரியாது; தோசைக்கல் மாதிரி இருக்கிறதென்று நினைத்திருந்தீர்கள்; நாங்கள்தான் அதைச் சொல்லிக் கொடுத்தோம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு நமது பாஷையில் பூலோக சாஸ்த்ரம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தப் பழைய வார்த்தையே பூமி கோள வடிவமானது என்பதைத் தெரிவிக்கவில்லையா? கணிதத்திற் பூகோளம், ககோளம் என்ற வார்த்தைகள் வரவில்லையா? அண்டமென்று நாம் சொல்கிறோம். அதனுடைய அர்த்தம் என்ன? முட்டை என்பது. ஆகையால் அண்டங்கள் முட்டை வடிவமுடையவை (Oval Shape) என்பதை நாம் பல வருஷங்களுக்கு முன்பே அறிந்திருக்கிறோமென்பதை அந்த வார்த்தையே ரூபிக்கிறதல்லவா?

Koviloor Digital Library

நம்முடைய பூலோகத்தை ஒரு எலுமிச்சம் பழமாக வைத்துக்கொண்டால் அதனுடைய உச்சிதான் மேருசிகரம். அந்த உச்சிக்கு எந்தப்பக்கமும் தெற்குதான். மேலே வடக்கானால் கீழே எல்லாம் தெற்கு இல்லையா?

'ஸர்வேஷாமபி வர்ஷாணும் மேருருத்தரத: ஸ்தித:'

என்றதும் இதைதான் சொல்கிறது. மேருவை ஸூர்யன் சுற்றுகிறுன். அது எப்படி? நமக்கெல்லாம் இப்பொழுது ஸூரியன் ஆகாசத்தில் தலைக்குமேலே ஸஞ்சரிக்கிறது. மேருவில் நின்றால் பக்கத்தில்தான் வரும். அதனல்தான் மேருவை ஸூர்யன் சுற்றுகிறுனென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஆறு மாஸம் பகல் ஆறு மாஸம் ராத்ரி என்று சொல்கிறுர்கள். உத்தராயணத்தில் வடக்கே ஸூர்யன் இருக்கிறதால் அந்தக் காலத்தில் மேருவில் வெளிச்சம் உண்டு. தக்ஷிணயனத்தில் ராத்ரிதான். இதைத்தான் மேரு சிகரத்திலுள்ள தேவர்களுக்கு ஒரு வருஷம் ஒரு நாளென்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படியே தெற்கே உள்ள நுனி மேருவின் அடியாகும். வடக்கே உள்ளதற்கு ஸுமேரு என்றுப் பெயர். தெற்கே உள்ளதற்கு மேரு என்று பெயர். கீழே நரகம் இருக்கிறது. ஸுமேருவிலிருந்து குமேரு வரையிலும் ஏழு த்வீபங்களும் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் இருக்கின்றன என்று காணப்படுகிறது. இப்பொழுது உள்ளவற்றைப் பார்த்தால் அது பொய் என்று தோற்றுகிறது. ஏழு த்வீபங்களைக் காணும். ஏழு ஸமுத்ரங்களும் இல்லை. இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசிக்கலாம்.

மேருவின் உச்சிக்கு நேர் வடக்கே த்ருவ நக்ஷத்திரம் இருப்பதாக சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆனால் இப்பொழுது கொஞ்சம் மாறி இருக்கிறது. வர வர மாறிக் கொண்டேவருகிறது. ஒரு காலத்தில் நேரே இருந்திருக்க வேண்டும்.

Koviloor Digital Library

பம்பரம் வேகமாகச் சுற்றுகின்றது. அதனுடைய உச்சியில் மத்ய ஸ்தானம் த்ருவஸ்தானமென்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு ஸமயத்தில் அது நேராக சாயாமல் ஆடத்தொடங்கும். பின்பு சாய்ந்து ஆடுகிறது. அதுப்போலப் பூமியானது சுற்றிக்கொண்டே இருக்கும். ஒரு காலத்தில் த்ருவநக்ஷத்ரத்திற்கு நேராக ஸமமாக ஆடி இருந்தது. அப்படி ஸமமாக ஆடியிருந்த காலத்தில் பூமியும் ஸமுத்ரமும் ஸமமாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் ஏழு த்வீபங்களும் ஸமமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சுற்றுவதிற் கொஞ்சம் கோணல் ஏற்பட்டவுடன் கலந்துபோய் விடும். அப்பொழுது எல்லா ஸமுத்ரங்களும் கலந்ததில் ஒரே உப்பாக ஆகிவிட்டன. ஸப்தத்வீபங்களும் மாறிவிட்டன. இப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன.

புராணத்தில் சொல்லப்பட்ட இந்த விஷயங்களெல்லாம் மிகப்பழைய காலத்தில் இருந்த நிலைமையைக் குறிக்கின்றன. யுகத்தினுடைய ஆதியில் எல்லா க்ரஹங்களும் ஒரே வரிசையில் இருந்தன. யுகத்தின் ஆரம்பம் ஜ்யோதிஸ் சாஸ்திரக் கணக்கால் தெரியவரும்.

ஸங்கல்பத்தில் இந்தக் கணக்குகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது இரண்டாவது பரார்த்தம் நடக்கிறது. ஒரு பரம், ப்ரம்மாவினுடைய ஆயுள். ஆயிரம் சதுர்யுகம் ப்ரம்மாவினுடைய ஒரு நாள். அப்படி நூறு வருஷம் ஒரு பரம். இந்தக் கலியுகமே நான்கு லக்ஷத்திற்கு மேற்பட்ட வருஷங்களை உடையது.

['தே ப்ரம்மலோகே து பராந்தகாலே பராமிருதாத்'
பரிமுச்யந்தி ஸர்வே]

[மஹாநாராயணோபநிஷத், X–5–6.]

என்பதில் வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் தவறாமல் நடத்தினால் ப்ரம்ம ஸபையில் சேருகின்றார்களென்று கூறப்படுகின்றது. அவர்கள் அப்படியிருப்பது ஒரு பரத்தின் முடிவுகாலம்.

Koviloor Digital Library

வரைக்கும். ப்ரம்மா அந்தப் பராந்தத்தில் மோக்ஷம் அடையும்பொழுது அவர்களும் மோக்ஷம் அடைகிறார்கள். இங்கே ஜீவன்முக்தியை அடைந்தவர்கள் உடனே முக்தியை அடைகிறார்கள். தர்மத்தின்படி நடந்தவர்கள் ப்ரம்மலோகத்தில் இருக்கிறார்கள். நம்முடைய காலக்கணக்குகள் இந்த விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பூமி சுற்றுவதை நாம் புதிதாகத் தெரிந்துகொண்டோம் என்று சொல்கிறார்கள்.

அப்பைய திக்ஷிதர் என்று ஒரு பெரியவர்கள் இருந்தார்கள். இன்றைக்கு நாம் விபூதி ருத்ராக்ஷம் தரித்திருப்பது அவர்களுடைய ப்ரயத்தனத்தின் ப்ரயோஜனம். அவர்கள் 104 புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். சிவோத்கர்ஷத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். விஷ்ணுத்வேஷத்தால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. விஷ்ணு பக்தி என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு சிவபக்தியை நாசம் பண்ணி சிவத்வேஷத்தை வளர்ப்பதை அவர்கள் வெறுத்தார்கள். "சிவத்வேஷத்தை ஸஹிக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிச் சிவோத்கர்ஷத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். விஷ்ணு த்வேஷம் இருந்திருந்தால் விஷ்ணு ஸம்பந்தமாக எழுதியிருக்க மாட்டார்கள். விஷ்ணுவைப் பற்றியும் சில புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பெரியவர்களுடைய தம்பியின் பேரர் நீலகண்ட தீக்ஷிதர் என்னும் பெயருடைய ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் திருமலை நாய்க்கரிடத்தில் மந்த்ரியாக இருந்தார். அவர் ஓரிடத்தில் அப்பைய தீக்ஷிதரை ஸ்துதி செய்திருக்கிறார். அதில் பூமி சுற்றுகின்றது என்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

பூமிர்ப்ராம்யதி பூத்வ ஏவ மருதி ப்ரத்யக்பிரமோ அத்யத்வதோ ப்ராம்யன்த்யேவ ஸஹாஸ்ரயேண யதிவா ஜ்யோதிர்ஷி ஸர்வான்யமி,

Koviloor Digital Library

ஆவர்த்தோயமபாம் ப்ரம்ம: பரிசிதா மூர்த்திர் ஹரஸ்யாஷ்டமிம்
யா ஸாஸ்த்யப்ய தோஷிதோ ஜயதி ஸா மூர்த்திர்நிரஸ்தர ப்ரமா!!
[சிவோத்கர்ஷமஞ்ஜரீ]

ஈச்வரனுக்கு அஷ்டமூர்த்தி என்பது ஒரு பெயர். பூமி, ஜலம், வாயு, அக்னி, ஆகாசம், ஸூர்யன், சந்த்ரன், யஜமானன் இந்த எட்டும் எட்டு மூர்த்திகள். யஜமானன் என்பது யாகம் செய்யும் யஜமானனைக் குறிக்கும். ஈச்வரனுடைய இந்த எட்டு மூர்த்திகளில் ஏழு மூர்த்திகள் ப்ரமணமுடையனவாக இருக்கின்றன. அப்பைய தீக்ஷிதர் (யஜமானன்) என்னும் மூர்த்திக்கு மட்டும் ப்ரமணம் இல்லை என்று அந்த ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ச்லோகத்தால் பூமியும் சுற்றுகிறது என்று தெரிகின்றதல்லவா? ஆர்யபடர், வராஹமிஹிரர் முதலிய கணித சாஸ்த்ரிகள் பூமி சுற்றுகிறதென்று எழுதியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மிகப்பழைய ஸூர்யஸித்தாந்தத்தில் பூமிக்கு ஆகர்ஷண சக்தி இருக்கிறது என்பது போன்ற பல ஸமாச்சாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகாசத்தில் ஏன் இந்த க்ரஹங்கள் விழாமல் நிற்கின்றன? ஆகர்ஷண சக்தியால் இப்படி நிற்கின்றன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வளவு அருமையான விஷயங்களை யுகாந்தரங்களுக்கு முன்பே தெரிந்து எழுதிவைத்த சாஸ்த்ரங்களை உடைய நம்முடைய மதம் எவ்வளவோ பழமையானதென்று தெரிகின்றது.

ஆகவே ஒரு காலத்தில் எங்கும் நம்முடைய மதம் இருந்தது. எல்லாம் நம் தேசமாக இருந்தது. நம்மிடமிருந்து பிரிந்தவர்கள்தாம் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள். அதற்குரிய ஆதாரங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இன்னும் அகப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றன என்பவற்றை அறிந்துகொண்டோம்.

ஒரு விளக்கு இருக்கிறது. அதைச் சுற்றிலும் திரை போடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் திரையில் தாமரைப்பூவைப் போல ஒரு பாகத்தைக் கத்தரித்து விட்டால் சுவரில்

Koviloor Digital Library

வெளிச்சம் தாமரைப் பூப்போல விழும். முழு வெளிச்சத்தின் ஓர் அம்சமே அப்படி விழுகிறது. அந்த திரையை எடுத்து விட்டால் முழு வெளிச்சம் உண்டாகும். அதைப்போல நம்முடைய மதத்திற் சிலசில அம்சங்கள்தாம் கிறிஸ்துவ மதம் புத்த மதம் முதலியவைகளில் இருக்கின்றன. எல்லா மதங்களிலுமுள்ள எல்லா அம்சங்களையும் உடைய பழைய மதம் நமது மதம். அதனுல்தான் அதற்குத் தனிப்பேர் இல்லை.

நம்முடைய மதம் எப்படிப் பொது மதமோ அதுபோல ஸம்ஸ்க்ருதமும் பொதுப்பாஷை. அதற்கும் ஊர் இல்லை. தெலுங்கு, தமிழ், இந்துஸ்தானி முதலியவற்றிற்குத் தேசம் உண்டு. ஸமஸ்க்ருதத்திற்குத் தேசமே இல்லை. இந்த ஸம்ஸ்க்ருதத்தைச் செத்துப்போன பாஷையென்று சிலர் சொல்லுகிருர்கள்.

எங்கள் அம்மாவுக்கு எனக்கு முன் ஒரு குழந்தை இருந்தது. அவள் ஒரு ஞானி. அந்தக் குழந்தை செத்துப் போய்விட்டது. அதற்காக அவள் அழவில்லை. அம்மாவுக்கு என்னிடம் நிரம்ப ப்ரியம். ஒரு நாள் நான் அவளைப்பார்த்து, "அம்மா! பெரியவன் செத்துப்போனதற்கு நீ அழவில்லையே நான் செத்துப்போனுல் அழுவாயோ, மாட்டயோ?" என்று கேட்டேன். "நீயும் அவனைப்போலப் பிள்ளைதானே; அவன் உடம்பில் செத்துப்போனுன். நீ மனஸில் செத்துப்போ" என்ருள். செத்துப்போன மனஸை உடையவனுக வேண்டும் என்பது அவள் எண்ணம். அந்த மாதிரிதான் ஸம்ஸ்க்ருதம் செத்துப்போயிற்று.

தனக்கு என்று ஓரிடம் இருந்தால் பயம் இருக்கும். எல்லாம் தன்னுடைய இடமாக இருப்பது ஸம்ஸ்க்ருதம். இப்பொழுது லோகத்திலுள்ள பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஸம்ஸ்க்ருதம் கலந்திருக்கிறது. அவற்றில் பெரும்பான்மை

Koviloor Digital Library

யானவை ஸம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்து உண்டானவை. நாம் பேசும் தமிழில் எவ்வளவோ ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகள் கலந்திருக்கின்றன. தமிழ்ச் செய்யுளாக இருந்தால் அதற்கு உரை ஸம்ஸ்க்ருத ஸம்பந்தம் உடையதாக இருக்கிறது. குற்றம் என்ற தமிழ் வார்த்தைக்கு தோஷம் என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அர்த்தம் சொல்லுகிறோம். தேசபாஷையிலுள்ள கடினமான சொற்களுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத வார்த்தைகளால் அர்த்தம் சொல்லி விளங்க வைக்கிறோம்.

சாவு என்பது என்ன? எதற்குச் சாவு உண்டு? உடம்பு தானே சாகிறது? அது உயிரோடு இருக்கிறது. பின்பு சாகிறது. உயிர் இல்லாதபொழுது அது செத்துப் போகிறது. உயிருக்கு மற்றோருயிர் ஏது? அது எப்பொழுதும் செத்தது தான். ஸம்ஸ்க்ருதம் எல்லாப் பாஷைக்கும் உயிராக இருக்கிறது.

இத்தகைய நமது மதமும் பாஷையும் லோகம் முழுவதும் பரவியிருந்தன. நமது மதத்துக்கு வேதம் ப்ரமாணம். எல்லா மதமும் நம்முடைய மதங்களே. எல்லாம் சேர்ந்து ஒன்றாக மறுபடியும் ஆகிவிடலாம். அஹம்பாவமில்லாமல் அன்போடே சொன்னால் எல்லோரும் நமது வார்த்தையை ப்ரியமாகக் கேட்பார்கள். மனஸும் ஒன்றாகும். அப்பொழுது இந்த மதம் பழையபடி அகண்டமான மதமாக ஆகும்.

Koviloor Digital Library

3. அத்வைதம்

(13—10—'32)

✻

ஆதியில் ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் அத்வைத ஸித்தாந்தம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அந்த அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தங்களில் முக்யமானவை ப்ரஸ்தான த்ரயம். அவை கீதா பாஷ்யம், உபநிஷத் பாஷ்யம், ஸூத்ர பாஷ்யம் என்பவை. இந்த மூன்றும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு முக்ய ஆதாரங்கள். இவற்றோடு கூடப் பல ப்ரகரணக்ரந்தங்களை ஆசார்யாள் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் முக்யமானவை விவேக சூடாமணி முதலியவை. இவைகளோடு, சிவஸ்தோத்ரம், விஷ்ணு ஸ்தோத்ரம், அம்பிகாஸ்தோத்ரம் முதலிய பல க்ரந்தங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். ப்ரபஞ்சஸாரம் என்ற ஒரு மந்த்ர சாஸ்த்ரம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆசார்யாள் செய்த க்ரந்தங்களுக்கு மஹா வித்வான்கள் பலர் வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆசார்யாள் செய்த க்ரந்தங்களுள் முக்யமானது ப்ரம்மஸூத்ர பாஷ்யம். அது வ்யாஸமஹரிஷியால் செய்யப்பட்ட ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களுக்கு வ்யாக்யானம். அந்த ப்ரம்ம ஸூத்ரங்களில் பத்து உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விஷயங்களின் ஸாரம் ஸூத்ர ரூபமாக அதில் சொல்லியிருக்கிறது. அது பத்து உபநிஷத்துக்களில் உள்ளவற்றை எப்படித் தெரிவிக்கிறது என்பதை விஸ்தாரமாகச் சொல்வது பாஷ்யம். அந்தப் பாஷ்யத்துக்கு இன்று வரையில் அநேகர் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

Koviloor Digital Library

ஆசார்யாளின் முக்ய சிஷ்யராகிய பத்மபாதாசார்யர் பஞ்சபாதிகா என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தார். அதற்கு விவரணசார்யார் என்பவர் ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்குத் தத்வதீபனம் என்று பெயர். இப்படி வ்யாக்யானக் கிளை ஒன்று இருக்கிறது.

ஆசார்யபாஷ்யத்துக்கு உத்தர தேசத்தில் இருந்த வாசஸ்பதிமிச்ரர் என்பவர் பாமதி என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கு அமலாநந்தர் என்பவர் கல்பதரு என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். கல்பதருவுக்கு அப்பைய தீக்ஷிதர் அவர்கள் பரிமளம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கல்பதருவுக்கே கொட்டையூர் லக்ஷ்மீநரஸிம்மவாஜபேயர் ஆபோகம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்கள். இது ஒரு பரம்பரை.

ஸூத்ரபாஷ்யத்துக்கே ராமாநந்தர் என்பவர் ரத்நப்ரபை என்ற ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் ஒரு வ்யாக்யானம் இருக்கிறது.

அந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்துக்கே ஆசார்யாளுடையசிஷ்யர் ஆனந்தகிரி என்பவர் வேறொரு வ்யாக்யானம் செய்தார். அதற்கு ஆனந்தகிரீயம் என்று பெயர். சற்றேறக் குறைய 150 வருஷங்களுக்கு முன் த்ரியம்பக பட்டாசார்யர் என்பவர் பாஷ்யபானுப்ரபை என்று பாஷ்யத்துக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்.

மஹாராஷ்ட்ரதேசத்தில் இருந்த ரகுநாதஸூரி என்பவர் பாஷ்யத்தில் ஒரு பாதத்துக்குச் சங்கரபாதபூஷணம் என்று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். நமக்குத் தெரிந்தவை இவ்வளவு.

ஒரு க்ரந்தத்துக்கு இவ்வளவு வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன.

Koviloor Digital Library

பத்து உபநிஷத்துக்களுள் ப்ருஹதாரண்யத்திற்கும் தைத்திரீயத்திற்கும் ஸுரேச்வராசார்யர் வார்த்திகம் என்னும் ஒரு பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார். அதனால் அவருக்கு வார்த்திககாரர் என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

பகவத்கீதைக்கு ஸ்ரீமத் ஆசார்யாள் செய்தபாஷ்யம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை அநுஸரித்துப் பத்து வ்யாக்யானங்கள் இருக்கின்றன.

இவ்வளவும் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் க்ரந்தங்கள்.

இதைப்போல் த்வைதஸித்தாந்த மென்பது ஒன்று. முன்பு சொன்ன ப்ரம்மஸூத்ரங்களுக்குப் பச்சிமதேசத்தி லிருந்த ஸ்ரீமத்வாசார்யர் த்வைதஸித்தாந்த ரீதியாக ஒரு பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார். அதற்கும் பல பேர் வ்யாக் யானம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த வ்யாக்யானங்களில் அத்வைத ஸித்தாந்தமாக உள்ள தீர்மானங்களை மறுத்து அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள் 400 வருஷங்களுக்கு முன் ந்யாயாம்ருதம் என்ற ஒரு க்ரந்தம் அத்வைத ஸித்தாந் தத்தை மறுத்து எழுதப்பட்டது. அதை மறுத்து மதுஸூதனஸரஸ்வதி என்பவர் அத்வைதஸித்தி என்று ஒரு க்ரந்தம் பண்ணினார். அது ஸரியல்ல வென்று த்வைதத்தின் சார்பில் தரங்கிணி என்று ஒரு க்ரந்தம் பண்ணப்பட்டது. அந்தத் தரங்கிணியை மறுத்துக் கௌடதேசத்தில் இருந்த ப்ரஹ்மானந்தர் என்ற ஒரு பெரியவர் சந்த்ரிகை என்று ஒரு க்ரந்தம் எழுதினார். அது கௌடப்ரஹ்மானந்தீயம் என்றும் வழங்கப்படும். அந்த க்ரந்தத்தை ஆக்ஷேபித்து த்வைத மதத்தை அநுஸரித்து வனமாலாமிச்ரர் என்பவர் வனமாலாமிச்ரீ யத்தை எழுதினார். பாஷ்யபானுப்ரபையை எழுதிய த்ரியம்பகபட்டாசார்யர் என்பவர் அந்த க்ரந்தத்தை மறுத்து ஸித்தாந்தவைஜயந்தீ என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினார்.

Koviloor Digital Library

முன்பு சொன்ன கௌடப்ரஹ்மானந்தீயத்தை மறுத்து அறுபது வருஷத்திற்கு முன்பு விசிஷ்டாத்வை ஸித்தாந்த ரீதியாக அநந்தாழ்வாரென்பவர் ந்யாய பாஸ்கரம் என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினர். அந்த ந்யாயபாஸ்கரத்தை மறுத்து அப்பைய தீக்ஷிதர் வம்சத்தில் அவதரித்த மஹாமஹோபாத்யாயராஜு சாஸ்திரிகளென்பவர் ந்யாயேந்து சேகரம் என்ற க்ரந்தம் எழுதினர். இப்படி த்வைதரீதியில் கடைசி மறுப்பாக ஸித்தாந்தவைஜயந்தீ இருக்கிறது; விசிஷ்டாத்வைத மறுப்பாக ந்யாயேந்து சேகரம் என்பது இருக்கிறது. இந்த இரண்டிலும் நிற்கிறது கண்டன பரம்பரை. இனிமேல் இது வளர்ந்தாலும் வளரும். யார் கண்டனம் எழுதினாலும் அதை யாவரும் கவனிக்கவேண்டும். அவற்றை வாசித்தால் தெளிவு ஏற்படும். அபிப்ராய பேதங்கள் உண்டானல் தான் தெளிவு என்பது ஏற்படும். நம்முடைய தேசத்தில் ஒரு மதத்தில் நல்ல அறிவுள்ளவர்கள் இதர மத க்ரந்தங்களை அறிந்துகொள்வது ஸம்ப்ரதாயம்.

இவ்வளவு புஸ்தகங்கள் நம்முடைய மதஸம்பந்தமாக இருக்கின்றன. அவற்றை நாம் வாசிக்கிறதில்லை. தேசாந்தர புஸ்தகங்களின் பேர் நமக்கு அதிகமாகத் தெரியும். எந்தப் புஸ்தகம் நமக்கு ஆதாரம் என்று தெரியாது. நமக்கு ஸம்மந்தமில்லாதவை கட்டுக்கட்டாகத் தெரியும். நமது புஸ்தகம் தெரியாது. பேராவது தெரிந்தால் கொஞ்சம் ச்ரத்தை இருக்கும். சாஸ்த்ரம் அறிந்தவர்கள் சொல்ல வந்தால் காது கொடுத்துக் கேட்பதில்லை. அசட்டை செய்கிறோம். நம்முடைய தேசம் ஹீனஸ்திதியில் இருக்கிறது. நம்முடைய தேசத்திலிருந்த ஆத்ம வித்யையை இதர தேசத்தார்கள் பாராட்டுகிறார்கள். லோகத்தில் நமக்குக் கௌரவம் வேண்டுமானல் நம்முடைய தேசத்துக்கு எந்த விதத்தில் உண்மையான கௌவரம் இருந்ததோ அதை வ்ருத்தி பண்ணவேண்டும். நமது தேசத்திற்கு என்ன கௌரவம்? இங்கே எவ்வளவோ மஹான்கள் ஆத்ம

Koviloor Digital Library

இன்பத்தை அடைந்திருக்கிறுர்கள் என்பதுதான். அந்தக் கௌரவத்துக்கு ஆதாரமானவைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது மிகவும் குறைவான காரியம்.

இவ்வளவுநேரம் அத்வைதஸித்தாந்த க்ரந்தங்களின் வரிசையைச் சொன்னேன். அந்த அத்வைதம் என்பது என்ன? நமக்கு என்ன உபயோகம்? நமக்கு அது தெரியுமா? தெரியாதா? ப்ரயோஜனம் அடையலாமா? முடியாதா? இவ்வளவும் கதையளவில் உள்ளவைதாமா? அநுபவத்தில் ப்ரயோஜனம் ஆகுமா? என்பவற்றை ஆலோசிப்போம்.

அத்வைதம் என்பதன் அர்த்தம் என்ன? இரண்டாவது இல்லாதது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். இரண்டாவது இல்லை என்பது நமக்கு உண்மையாகத் தோற்றுகிறதில்லை. ஆயிரக்கணக்காக வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அப்படி இரண்டாவது இல்லாததனுல் நமக்கு என்ன லாபம்? அதனுலேதான் நாம் எதற்காக ப்ரயத்னம் செய்கிறோமோ அது கைகூடும். நாம் எதற்காகப் பாடுபடுகிறோம்? நமக்கு வரும் கஷ்டமெல்லாம் நிவர்த்தியாக வேண்டுமென்று பாடு படுகிறோம். அந்தக்கஷ்ட நிவர்த்தி இந்த அத்வைதத்தால் உண்டாகும். தரித்ரம், பசி, அவமானம், வ்யாதி, வ்யவஹாரம், மனஸ்தாபம் முதலியவைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்காக நாம் கஷ்டப்படுகிறோம். எந்த ஊரிலாவது இந்தக் கஷ்டம் இல்லாமல் இருக்கிறதா? இல்லை. ஆனுல் நாம் துக்க நிவர்த்திக்காக ப்ரயத்னம் பண்ணிக்கொண்டே யிருக்கிறோம். நம்முடைய லௌகிக ப்ரயத்னங்களால் தற்கால சாந்திமட்டும் உண்டாகிறது. ஒரு வ்யாதிக்கு மருந்து கொடுத்து அதை நிவர்த்தி செய்துவிட்டால் வேருெரு வ்யாதி வருகிறது. இப்படி உள்ள கஷ்டங்களை நீக்குவதற்கு நிரந்தரமான உபாயம் அத்வைதம். அதனுல் பசி, வ்யாதி, சாவு, அவமானம், வ்யவஹாரம், கோபம், தரித்ரம், முதலியவை வராமலிருக்கும்.

Koviloor Digital Library

நாம் ஏன் துக்கப்படுகிறோம்? தரித்ரம், பசி முதலிய எல்லாம் நமக்கு இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது. ஆனால் அவை ஏன் வருகின்றன? அவை வரும் வழி எது என்று பார்ப்போம். நமக்குப் பசி, வ்யாதி முதலியவைகளால் துன்பம் உண்டாகிறது. இவைகளெல்லாம் உடம்பு இருக்கும் வரைக்கும் இருக்கும். இந்த உடம்பு போய்விட்டால் மற்றோர் உடம்பு வருகிறது. அந்த உடம்புக்கும் பசி, தாகம், வ்யாதி முதலியவைகளெல்லாம் வருகின்றன. ஆகவே உடம்பில்லாமல் பண்ணிவிட்டால் நமக்கு இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் இல்லாமற் போகும். நமக்குப் பல பிறவிகள் உண்டாகின்றன. அந்தப் பிறவிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன? உடம்பு எதனால் வருகிறது? முன் ஜன்மத்தில் பண்ணிய பாப புண்ய பலன்களை நாம் அநுபவிக்க வேண்டும். ஆத்மாவால் அநுபவிக்க முடியாது. ஆத்மாவை நெருப்பால் சுட முடியாது. சந்தனத்தை அப்பிக் குளிரச் செய்துவிட முடியாது. ஆகையால் ஓருடம்பு வேண்டியிருக்கிறது. நாம் செய்த பாப புண்ய பலனைக் கடவுள் நமக்கு உடம்பைக் கொடுத்து அதையே 'நான்' என்று நினைக்கச் செய்து தண்டிக்கிறார். ஒரு சிறுவன் ஒரு குற்றம் பண்ணினால் அதற்குக் கசையடி கொடுக்கிறார்கள். பக்கத்தில் டாக்டர் இருக்கிறார். அந்தக் குழந்தை பொறுக்க முடியாமல் மூர்ச்சையானால் சிகித்ஸை செய்து மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். சோறு போட்டு மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். நல்ல போதனை செய்து மறுபடியும் அடிக்கிறார்கள். நாம் செய்த பாபத்திற்காக ஈச்வரன் உடம்பைக் கொடுத்து நம்மைச் சிக்ஷை செய்கிறார். போதாவிட்டால் மறுபடியும் உடம்பைக் கொடுத்துச் சிக்ஷிக்கிறார். ஆகையால் நாம் பண்ணுகிற பாபம் உடம்புக்குக் காரணம். இனிமேல் பாபம் பண்ணாமல் இருந்தால் வராது. பாபம் பண்ணக் கூடாது என்ற நினைவு தினமும் இருக்க வேண்டும்.

பாப புண்யத்துக்குக் காரணம் என்ன? அவற்றைச் செய்யாமல் நிறுத்த இஷ்டமிருக்கிறது; ஆனால் முடியவில்லை.

Koviloor Digital Library

ஒரு மரத்தைத் தழையாமற் செய்ய வேண்டுமானால் கிளைகளை வெட்டினால் முடியாது; அடி மரத்தை வெட்ட வேண்டும். அது போலப் பாபத்துக்குக் காரணத்தை அறிந்து அதை அழிக்க வேண்டும். கெட்ட காரியத்தினுடைய ப்லன் பாபம். கெட்ட காரியம் எதனால் செய்கிறோம்? நமக்கு ஒரு வஸ்து வேணும் என்ற ஆசையிருக்கிறது. அதை அடைவதற்குக் குறுக்கு வழிகளிற் போகிறோம். அது பாபம். பாபம் செய்யக் காரணம் ஆசை. ஒரு வஸ்து அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது. நல்ல பதார்த்தங்களைக் கண்டால் வேண்டுமென்று ஆசை தோன்றுகிறது. அது நல்லது என்ற ஒரு ஞானம் இச்சையை உண்டாக்குகிறது. அந்த இச்சையைப் பூர்த்தி பண்ணக் காரியங்கள் செய்கிறோம். இந்த்ரியங்கள் ஒன்றை அழகானதென்று அறிவதுதான் ஆசைக்குக் காரணம். ப்ரயத்னத்தால் இச்சையை உண்டாக்கலாம், மாற்றலாம்; ஞானத்தை உண்டாக்கவும் முடியாது மாற்றவும் முடியாது.

நாம் செய்யும் பாபத்துக்கு உடம்பு தண்டனை ஆகையால் அந்தப் பாபகாரணமாகிய ஆசையை நிவர்த்தி பண்ணினால் துக்க நிவர்த்தி உண்டாகும். அந்த ஆசையை எப்படி நிவர்த்திப்பது? இந்தத் துக்க நிவர்த்தி பண்ணுவது எப்படி என்று இதர சாஸ்தரங்கள் வழி சொல்லாமல் விட்டு விட்டன.

வேதாந்தம் இப்படி விடவில்லை. வேதத்துக்குச் சிகர மாக இருக்கும் வேதாந்தம் இந்த துக்க நிவர்த்திக்குத் தக்க வழியைச் சொல்கிறது.

த்வேஷமும் ஆசையும் நமக்கு அந்யமாக இருக்கும் வஸ்துக்களிடத்தில் தான் உண்டாகின்றன. நம்மிடத்தில் நமக்கு ஆசையும் வெறுப்பும் உண்டாவதில்லை வேறேயாக உள்ள பொருள்களிடத்தில் ஆசை உண்டாவதால் அவைகளை நாமாகப் பண்ணிவிட்டால் அது உண்டாகாது. நம்மினும் வேறாக ஒன்று இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் நாமாகப்

Koviloor Digital Library

பண்ணினால் ஆசை உண்டாகாது. ஆசை இல்லாவிட்டால் ப்ரயத்னம் இல்லை. அதனால் பாபம் இல்லை. பாபம் இல்லாதபொழுது தேஹம் இல்லை. அது இல்லாவிட்டால் துக்கம் இல்லை. துக்கம் இல்லாமல் இருப்பதற்குத்தான் நாம் பல ப்ரயத்னங்கள் பண்ணுகிறோம்.

இரண்டாவது ஒன்று இருந்தால் அது நம்மைவிடசக்தி உள்ளதாக இருந்தால் பயம் உண்டாகிறது. அழகாக இருந்தால் ஆசை உண்டாகிறது. சித்தவிகாரம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது இல்லாவிட்டால் ஆசை இல்லை; த்வேஷம் இல்லை; பயம் இல்லை. தேளாலும் பாம்பாலும் நமக்குப் பயம் உண்டாகிறது. நாமே தேளும் பாம்புமாக இருந்துவிட்டால் அப்பொழுது பயம் ஏது? நம்மிடம் நாமே பயப்படுவோமா? இரண்டாவது என்று ஒன்று இருக்கிற வரைக்கும் இந்த மாதிரி பயம் இருக்கும். ஆகையால் இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவதுதான் அத்வைதம். இரண்டாவது இல்லையானால் பயம் நீங்குகிறதென்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது.

ப்ரபஞ்சத்திற் பலர் இருக்கிறார்களே. இவர்களெல்லாம் ஒன்றாக எப்படி ஆகமுடியும்? இரண்டாவது இல்லையென்றால் ஆசையில்லை என்பது தீர்மானம். இனிமேலாவது துக்கம் இல்லாமற்போக ஆசையில்லாமல் இருக்கவேண்டும் இரண்டாவது இல்லாமல் எப்படிப் பண்ணுகிறது?

வேதாந்தம் இந்த லோகத்தில் நாம் பல வஸ்துக்களாகக் காண்பவைகளெல்லாம் பொய் என்கிறது. எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்று சொல்கிறது. நமக்கு அப்படித் தோன்றவில்லையே: எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது நிஜமானால் நமக்குத் தோன்றுவது பொய்யாக வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமானால் எல்லாம் ஈச்வரன் என்பது பொய்யாக இருக்க வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது நிஜமாக இருந்தால் நமக்குக் கஷ்டம் வரக்

Koviloor Digital Library

கூடாது. ஆனால் கஷ்டம் வருகிறது. ஆகையால் வேதாந்தம் சொல்வது தான் நிஜம். அது உண்மையானால் எல்லாம் ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்பது உறுதியாக வேண்டும். நமக்குத் தோன்றுவது பொய். ஸத்யமானது வேறு ஒன்று உண்டு. பொய்யான வஸ்துக்களை நம்முடைய கண் பார்க்கிறது. லோகமெல்லாம் மெய்யான ஒரு வஸ்து வென்று அத்வைதம் சொல்கிறது. நமக்கு வஸ்துக்களாகத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய். மெய்யான வஸ்துவொன்றே மெய்.

எல்லாம் ஈச்வரன் என்றால் நாம் மட்டும் வேறேயா? நம்மையும் அந்த ஈச்வரனுக்குக் கரைக்க வேண்டும். அப்பொழுது இரண்டாவது என்பது இல்லை. நாம் இப்பொழுது வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். எல்லாம் ஈச்வரனாகப் பார்ப்பதுதான் நிஜப்பார்வை. இரண்டாவது இல்லாமல் நாமும் கரைந்து விட்டால் நல்லது உண்டாகும். லோகத்திற் கூட இரண்டு மனஸ் ஒன்றானால் சண்டையில்லை. அது போல எல்லாம் ஈச்வரனாகி ஒன்றாகிவிட்டால் எல்லாம் நாமாக ஆகிறோம். நமக்கு நம்மேல் ஆசை அப்பொழுது ஏற்படாது. ஆசையில்லாவிட்டால் பாபம் இல்லை பாபம் இல்லையென்றால் தேஹம் இல்லை; தேஹம் இல்லாவிட்டால் துக்கம் இல்லை. அந்தத் துக்க நிவர்த்திக்கு அத்வைதம் மருந்து. இரண்டாவது இல்லாமற் பண்ணுவது அத்வைதம். எல்லாம் பகவானாகப் பார்ப்பது அத்வைதம். உள்ளதை உள்ளபடி பார்ப்பது தான் அத்வைதம். இதைத்தான் முன்னே சொல்லிய புஸ்தகங்கள் சொல்லுகின்றன.

இதில் எவ்வளவோ ஆக்ஷேபணைகள் உண்டாகின்றன. அவைகளில் ந்யாயமான ஆக்ஷேபணைகளும் உண்டு. குயுக்தியான ஆக்ஷேபணைகளும் இருக்கும். சாஸ்த்ரங்கள் அவற்றிற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகின்றன. அத்வைதத்துக்கு ஸாதனங்களைச் சொல்கின்றன. ஆசார்யாள் பண்ணின ப்ரகரணக்ரந்தங்கள் அந்த உபதேசந்தான் செய்கின்றன.

Koviloor Digital Library

நாம் தூங்குகிறோம். தூங்கி விழிக்கிறோம், நன்றாகத் தூங்குகிறோம். சில ஸமயங்களில் ஸ்வப்னம் உண்டாகிறது. விழித்துக்கொண்டிருப்பது ஜாக்ரத் அவஸ்தை. கனவு காண்பது ஸ்வப்னாவஸ்தை. நன்றாகத் தூங்குவது ஸுஷுப்தி. இப்படி மூன்று அவஸ்தைகள் இருக்கின்றன. நாம் விழித்துக்கொண்டிருப்பது வேலை செய்வதற்காக. நன்றாகத் தூங்குவது வேலை செய்த ச்ரமமெல்லாம் போவதற்காக. இந்த இரண்டுமே போதுமே. ஸ்வப்னம் எதற்காக இருக்கிறது? யோசித்துப் பார்த்தேன். ஈச்வரன் எங்கும் இருக்கிறார். அவர் அத்வைத ப்ரம்மம். எல்லாம் ஆத்ம ஸ்வரூபம். அதை நிரூபித்துக் காட்டுவதற்கு த்ருஷ்டாந்தத்துக்காக இந்த ஸ்வப்னத்தை அவர் உண்டாக்கி இருக்கிறார் என்று தோன்றுகிறது. வேறு ஒரு ப்ரயோஜனமும் இல்லை. இந்த லோகம் நமக்குப் பலவாகத் தோன்றுவது ஸ்வப்னத்தைப்போல இருக்கிறது. ஸ்வப்னத்தில் என்ன என்னவோ கஷ்டங்களும் ஸுகங்களும் வருவதாகத் தோன்றுகிறது. ஸ்வப்னம் முடிந்தால் ஒன்றும் இருக்கிறதில்லை. ஸ்வப்னம் பார்த்தபொழுது இருந்ததாகத் தோன்றிய உடம்புகூட இருப்பதில்லை. இப்படி ஸ்வப்னம் கண்டோம் என்று அறிந்துகொண்ட ஒருவன்தான் மிச்சம். ஸ்வப்னத்தில் இருந்த மற்றவை எல்லாம் போய்விடுகின்றன. ப்ரபஞ்ச ஸ்வப்னத்திலிருந்து நாம் விழித்துக்கொண்டால் அறிவு ஒன்றுதான் மிஞ்சும். ஸத்யமான வஸ்து அதுதான். அதற்குத்தான் அத்வைதம் என்று பெயர். ஆயிரக்கணக்காகப் பார்ப்பது த்வைதம். நாமெல்லாம் த்வைதிகள்; த்வைத அநுபவத்தில் இருக்கின்றோம். ஆனால் அத்வைதத்தை நம்புகிறவர்கள் அனுபவத்தில் த்வைதமாகிய கனவு காண்கிறோம். கனவில் வ்யாதியையும் கஷ்டத்தையும் படுகிறோம். வ்யாதி நீங்கிய நிலை ஒன்றுண்டென்று நம்புகிறவர்கள் நாம். த்வைதம் எதனால் தெரிவிக்கப் படுகிறது? கண் முதலியவைகளால் இப்பொழுது ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அத்வைதம் வேதாந்தத்தினால் மட்டும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்-

Koviloor Digital Library

ரத்தால் தெரிவிக்கப்படுவது அத்வைதம். கண்ணுல் தெரிவிக்கப்படுவது த்வைதம். ஸூர்யன் எவ்வளவோ யோஜனை பெரியதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்கின்றது. நம்முடைய கண் ஸூர்யன் ஒருசாண் என்று சொல்கின்றது கையைக்கொண்டு மறைத்தால் மறைபடுகிறது; அதனுல் சின்னது என்று தோன்றுகிறது. எது நிஜம்? நாம் பார்ப்பதே நிஜம் என்ருல் சாஸ்த்ரங்கள் வேண்டாம். நமக்குத் தெரியாததைத்தானே சாஸ்த்ரங்கள் நமக்கு தெரிவிக்கவேண்டும்?

உபநிஷத்தில் த்வைதம் என்பது ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதம் என்பது ஓரிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அத்வைதம் எங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? பரப்ரம்மஸ்வருபத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாண்டுக்ய உபநிஷத்தில் பிரணவஸ்வருபத்தைச் சொல்லும் இடத்தில் எல்லாம் அத்வைதஸ்வருபம், அதுவே எல்லாம் என்று முடிவு சொல்லும் இடத்தில் அத்வைதம் என்ற சொல் இருக்கிறது. த்வைதம் என்ற சொல் ஓர் உபநிஷத்தில் வருகிறது. தான் வேருக இருந்து வேருன பொருளை எப்படிப் பார்ப்பான்? எல்லாம் ஆத்மஸ்வருபமாஞல் எதை எவன் வேருக அநுபவிக்கமுடியும்? என்பதைப் பற்றிச் சொல்கையில், "யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி" என்று சொல்லுகிறது. த்வைதம் போல எந்த நிலையிருக்கிறதோ அங்கே அப்படி உண்டு என்று சொல்லுகிறது.

யத்ர ஹி த்வைதமிவ பவதி! ததிதர இதரம் பஶ்யதி யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மைவாபூத் தத்கேன கம் பஶ்யேத்! ...1

[ப்ருஹதாரண்யகம்.]

எப்பொழுது எல்லாம் ஆத்மாவாக ஆய்விட்டதோ அப்பொழுது அத்வைதமென்றும், வேறு வேருகக் காணப்படும் பொழுது 'த்வைதத்தை போல' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. போல என்ற இடத்தில் த்வைதமும்,

Koviloor Digital Library

ஆத்மாவாகவே ஆய்விட்டதோ என்ற இடத்தில் அத்வைதமும் சொல்லப்படுகிறது. 'து' என்று ஒரு பதம் அத்வைதத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் இருக்கிறது. ஒரு பதத்துக்குப்பின் 'து' வாவது 'அத' வாவது வந்தால் அதற்கு மேலே முடிவாக வேறொன்று சொல்கிறோம் என்று கொள்ளவேண்டும். 'யத்ர து' என்றஇடத்தில் எல்லாம் ஆத்மாவாகிவிட்டதோ என்று சொல்லப்படுகிறது. 'து' என்பதனால் முடிவு ஆத்மஸ்வரூபமே எல்லாம் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். போல என்றால் தோற்றமேயொழிய ஸத்யமில்லை. அவனைப் போலே என்றால் அவன் இல்லை என்று தெரிகிறது. ஆகவே த்வைதம் போலே என்றால் த்வைதம் இல்லை என்பதுதான் ஸித்தாந்தம். நம்முடைய கண்ணுக்குத் தோற்றுகிறது த்வைதம். அதுவெறும் தோற்றம். சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்வது அத்வைதம். அதுதான் ஸித்தாந்தம். 'ஸர்வம்ஆத்மைவ' என்பதே ஸத்யம்.

இங்கே ஆத்மா என்றிக்கிறதே, பரமாத்மா என்றல்லவா இருக்கவேண்டும்? என்று கேட்கலாம், பரமாத்மா என்றால் அல்பாத்மா வேறு இருக்கவேண்டும். அப்படி ஒன்று இல்லை ஆதலினால் பரமாத்மாவும் இல்லை. எல்லாம் ஆத்மாதான். த்வைதநிலையில்தான் பரமாத்மா ஜீவாத்மா என்பது. அத்வைதமாக மாறினால் ஆத்மாதான்.

த்விதியாத்வை பயம் பவதி. [ப்ருஹதாரண்யகம்]

த்வைதத்தால் பயமும் துக்கமும் உபத்ரவமும் உண்டாகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு வித்யாஸமான வஸ்துக்கள் இருந்தால்தான் ஆசை, பயம், துக்கம் முதலியவை உண்டாகின்றன.

நமக்கு ப்ரியமானவர்கள் இறந்து போனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நம் கண் முன் அவர் போனால் துக்கம் உண்டாகிறது. நாம் போனால் துக்கமிருக்காதே என்று

Koviloor Digital Library

நினைக்கிறோம். நாம் போவதில் நமக்குத் துக்கம் கிடையாது. ஆகையால் எல்லாரும் நாமாக இருந்து விட்டால் துக்கமே இல்லை. துக்கம் தோன்றினால் பேதநினைவு இருக்கிறது. ப்ரியம் எதனால் உண்டாகிறது? இரண்டு என்னும் நினைவினால்தான். நமக்கு அந்யமான ஒருவர் என்று நினைப்பதனால் தான் ப்ரியமும் அவர் பிரிவால் துக்கமும் உண்டாகின்றன. அவரே நாமாகி விட்டால் பிரிவே இல்லை. துக்கமே இல்லை. ஒன்றாக எப்படிப் பண்ணுவது? எல்லோரும் பரமாத்மாவாகவானால் ஒரே ஆத்மாவாகலாம்.

ஆகையினால்தான் இரண்டாவது வேண்டாம் அத்வைதந்தான் ஸத்யமென்று வேதாந்தம் முறையிடுகிறது. இந்த விஷயத்தை நம் ஆசார்யாள் தீபம்போல் எடுத்துக் காட்டி 'மறவாதீர்கள்' என்று விளக்கி யிருக்கிறார்கள். பாஷ்யதீபம் என்று பாஷ்யத்துக்குப் பெயர். வேதத்தில் த்வைதம் என்று வந்திருக்கிறது என்ற உடன் 'த்வைதம்,' 'த்வைதம்' என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அது எந்த இடத்தில் எதற்காக எந்த முடிவுக்கு முன்பு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று ஆலோசிப்பதில்லை. 'நஸுராம பிபேத்' என்று இருந்தால் வேதத்தில் கள்குடி இருந்தது என்று ஆராய்ச்சி பண்ணுவதைப்போல இருக்கிறது இது.

நாம் இப்பொழுது ஸ்வப்னவஸ்தையில் இருக்கிறோம் இதிலிருந்து விழித்தால் அது அத்வைத நிலை. அந்த ஸித்தாந்தம் நினைவில் இருந்தால் லக்ஷத்தில் ஒருவனாவது அந்த நிலையை யடைய ப்ரயத்னம் பண்ணுவானென்று பெரியவர்கள் சாஸ்த்ரங்களை எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். காசியில் கங்கையிருக்கிறது என்று தெரிவதுமட்டும் போதாது. டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டு ரயிலேறி ஜங்ஷனெல்லாம் தாண்டிக்கொண்டு ரயிலில் தூங்காமல் போய்க் காசியைச் சேர்ந்து கங்காஸ்நானம் செய்து அநுபவத்தில் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

Koviloor Digital Library

அத்வைதமிலே வாக்கும் மனமும் அடைய முடியாமல் திரும்புமிடம் என்று வேதமானது சொல்கிறது.

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே! அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ!
[தைத்திரீயோபநிஷத்]

என்று வேதவாக்யம் சொல்கிறது. மனஸால் நினைக்க முடியாவிட்டால் எப்படித் தெரிந்துகொள்வது? வேதம் சொல்வதன் அர்த்தம் என்ன? மனஸால் நினைக்கத் தகுந்ததல்லவென்பதன் அர்த்தம் என்ன? ப்ரமாத்மாவை அறியலாமென்றால் அறியப்படும் பொருள் அது ஆகிறது. அறிபவன் வேறு ஆவான். கேனோபநிஷத்தில் 'எனக்குத் தெரிந்ததென்பவனுக்குத் தெரியாது; தெரியவில்லை என்பவன் தெரிந்தவன்' என்று சொல்லப்படுகிறது.

யன்மனஸா ந மனுதே யேனர்ஹீர்மனோ மதம்.
[கேனோபநிஷத்]

அறியப்படவில்லை யென்றால் என்ன? அது அறியப் படுவதில்லை என்பது. விளக்கைக்காட்ட வேறுவிளக்குக் கொண்டுவந்தால் அதற்கு அர்த்தமில்லை. ஜடத்திற்குத்தான் விளக்கு வேண்டும். விளக்கைத் தெரிந்துகொள்ள வேறு ஒன்றும் வேண்டாம். அறிவு ஸ்வப்ரகாசமானது. அந்த அறிவே உருவாக இருப்பது ஈச்வரஸ்வரூபம். தேவாரம் திருவாசகம் தாயுமானவர் பாடல் முதலிய தமிழ் நூல்களில் பல விடங்களில் ஈச்வரன் 'அறிவுருவே' என்று சொல்லப் படுகிறார்.

மனஸாலே அது ஆலோசிக்கப்படுவதில்லை. மனஸ் அதனால் ஆலோசிக்கிறது. மனஸ் ஆலோசிக்கிறதெல்லாம் பொய். எதனால் அது ஆலோசிக்கிறதோ அது மெய்.

யஸ்மாதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:!
[கேனோபநிஷத்]

Koviloor Digital Library

கனவிற் காணப்படுவதெல்லாம் பொய். பார்க்கிற அறிவொன்றுதான் மெய். இந்த ஆத்மாவே பார்க்கப்படும் அவ்வளவு வஸ்துக்களாகவும் கனவில் இருந்தது. கனவு நீங்கினால் ஒன்றே மிச்சம் இருப்பது தெரியும். சொல்லும் வஸ்து அறியும் வஸ்து என்றால் அவை வேறு ஆகும். வேறாக இல்லாவிட்டால் சொல்லவும் முடியாது, அறியவும் முடியாது. இந்த அத்வைதத்தை உபநிஷத்துக்கள் சொல்கின்றன; முன் சொன்னக்ரந்தங்கள் சொல்கின்றன.

வேதமாகிய வ்ருக்ஷத்தில் உபநிஷத்தாகிய புஷ்பங்கள் இருக்கின்றன; அவற்றைக் கழுத்திலே போட்டுக் கொள்வதற்காகத் தொடுக்க உதவும் ஸூத்ரமாக (கயிறாக) இருப்பது பரப்ரம்மஸூத்ரம் என்று ஸ்ரீ ஆசார்யாள் பாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

வேதாந்தவாக்ய குஸும க்ரதனார்த்தவாது ஸூத்ராணாம்!

ஸூத்ரம் செய்தவர் வ்யாஸரானால் அதைத்தொடுத்தவர்கள் ஸ்ரீ ஆசார்யாள். அதைப் போட்டுக்கொள்ளுபவர்கள் நாம். நம்முடைய கழுத்திலே அந்த மாலை இருக்க வேண்டும்.

இப்பொழுது முடிவாக நாம் அறிந்துகொண்டது நிஜம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது; எல்லாம் ஈச்வரஸ்வரூபம் என்பதே. வாஸனையால் வேறு வேறாகத் தோன்றுகிறது. எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக்கவேண்டும். 'நாம்' என்பதையும் கரைக்கவேண்டும். அதற்குவேண்டிய சாஸ்த்ரங்களைப் படிக்க வேண்டும். இதற்கு ஸாதனம் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணம் கோயில் தரிசனம் பூஜை முதலியவைகள். உலகத்தில் உள்ள வஸ்துக்களாக எவ்வளவோ த்யாகம் பண்ணுகிறோம். நமக்கு ஸ்திரமான ஆனந்தத்தை அடைவதற்கு எல்லாம் பண்ணலாம். ஜனகர் "விதேஹராஜ்யம் முழுவதும் கொடுத்தேன்; என்னையும் கொடுத்தேன்" என்றாராம்.

Koviloor Digital Library

விதேஹாம் ததாமி மாம் சாபி ஸஹ தாஸ்யாய!

இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு ஸுலபமான ஸாதனம் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வரருடைய உபாஸனை என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் சொல்லியிருக்கின்றார். அதை எல்லோரும் அநுஸரித்து அத்வைத ஸித்தியை அடையவேண்டும்.

ஈஸ்வரானுக்ரஹாதேவ பும்ஸா அத்வைதவாஸனா!
மஹாபய க்ருத்ராண த்வித்ராணாம் உபஜாயதே!!

[சிவதத்வவிவேகம்]

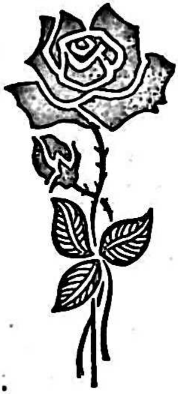

Koviloor Digital Library

4. ஜீவன் முக்தி நிலை

(30—9—1932)

*

நம்முடைய ஆசார்யாள் எல்லாப் ப்ராணிகளும் கடைத்தேறும்படி அத்வைத மதத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பரம்பரையில் வந்த நாங்கள் எல்லா விடங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டே வருகிறோம். இப்படிச் சுற்றுவது அவர்களையும் அவர்கள் ஸ்தாபனம் செய்த மதத்தையும் நமக்கு அடிக்கடி ஞாபக மூட்டுகிறது. நாம் எல்லோரும் இங்குக் கூடியிருக்கிறோம். இந்த ஸமயத்தில் எல்லோரும் ஸ்ரீ பகவத்பாதாள் ஞாபகமாகவே இருக்கிறது. எங்களை இம்மாதிரி சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்படி அவர்கள் ஏற்பாடு செய்ததற்கு இது ஒரு முக்கியமான ப்ரயோஜனம். இது மாத்திரமல்ல; மற்றொரு ப்ரயோஜனமு முண்டு. ஸேதுவிலிருந்து ஹிமாசலம் வரையில் மதத்தையும் தர்ம மார்க்கத்தையும் ஸ்தாபனம் செய்த ஆசார்யாள் எங்களுக்கும் ஒரு கட்டளையை இட்டிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வரர் பூஜை செய்து கொண்டு அங்கங்கே சுற்றி வரும் பொழுது மத ஸம்பந்தமான பல விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று எங்களுக்கு ஆஜ்ஞை செய்தார்கள். அதற்காக அவர்கள் பெயரையும் வகிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஸந்யாஸாச்ரமத்திலிருந்து கொண்டு பகவத்பாதாளுடைய ஸித்தாந்தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதே எங்களுக்கு முக்கியமான வேலை. மத ஸ்தாபனம் செய்தவர்களை ஆசார்யர்கள் என்று சொல்லுகிறோம். மதஸ்தாபனம் செய்தவர்கள் நமது ஆசார்யாளைப் பகவத்பாதாள் என்று சொல்வது வழக்கம் பெரியோர்களின் பெயரைச் சொல்வது வழக்கமில்லை.

Koviloor Digital Library

நாம் எப்பொழுதும் சாகாமலிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எறும்பு முதல் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு பிராணியும் செத்துச் செத்துப் பிறந்து கொண்டே இருக்கிறது. சாவை ஜயித்த பெரியோர்கள் பலர் இருந்தார்களென்று இதிஹாஸங்கள் மூலமாய்க் கேட்டிருக்கிறோம். சமீப காலத்தில் அப்படிப் பட்ட ஸதாசிவபிரம்மேந்திராள் என்ற பெரியவர் ஒருவர் இருந்ததாகவும் தெரிகிறது. இப்பொழுதும் சில மஹான்களிருப்பார்கள். ஆனாலும் மரணமென்னும் வியாதியை நிவர்த்திக்க மருந்து எது என்பதை நம்மிடம் வந்து அவர்கள் சொல்லுகிறதில்லை. இந்த உயர்ந்த மருந்தையே பகவத்பாதாள் நமக்கு உபதேசித்திருக்கிறார்கள். ஜீவித்திருக்கும்பொழுதே இதை நாம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். செத்த பிறகு செய்து கொள்வதற்குப் போதுமான சக்தி நமக்குக்கிடையாது. முந்திச் செத்துப் போனவர்கள் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறோமல்லவா? அதனாலேயே இது விளங்குகிறது. அது போலவே பிழைத்திராதவன் சாக முடியாது. செத்திருப்பதால் முந்தி நாம் பிறந்திருக்க வேண்டும். இது போல இன்னும் விசாரிக்கப் போனால் தலை சுற்ற ஆரம்பித்துவிடும். அது இருக்கட்டும்.

செத்த பிறகு சாவில்லா மருந்தை ஸம்பாதிக்க முடியாது என்பது மறுபடி பிறந்திருப்பதனால் தெரிகிறதென்று சொன்னேன். அது போலவே முன் ஜன்மங்களில் பிழைத்திருக்கும் பொழுதும் நாம் இந்த வழியைக் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பதும் தெரிகிறது. ஏனென்றால் செத்துப் போய்த்தானே மறுபடியும் நாம் பிறந்திருக்கிறோம்? ஆகையினால் ஜனன மரணமென்ற வியாதியானது நம் புத்திக்கு எட்டாமலிருக்கிற காலத்திற்கு முன்னிருந்தே நம்மைத் தொடர்ந்து வருகிறது.

ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ மிருத்யூத்ருவம் ஜன்ம மிருதஸ்ய ச!
[கீதை, II, 27]

Koviloor Digital Library

என்று பகவத் கீதையில் அர்ஜுனனுக்குப் பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். செத்துச் செத்துப் பிறந்து கொண்டிருப்பதே நமக்கு சுகமாக இருந்து விட்டால் சாகாத நிலைக்கு நாம் மருந்து தேடவேண்டியதில்லை. அப்படிக் காணோம்.

மனிதனுக்கு உடம்பென்று யாரோ எப்பொழுதே ஏற்படுத்தி விட்டார். அது உள்ள வரையில் பசி தாகம் என்பவை இவனைப்பாதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக ஒவ்வொருவரும் அநேக வஸ்துக்களைத் தேடவேண்டி வருகிறது. நம்முடைய காரியத்திற்கு உபயோகமாக இருப்பதால் அவைகளில் நமக்கு ஆசை உண்டாகிறது. அதற்கு இடையூறாயிருந்தால் த்வேஷம் உண்டாகிறது. இந்த பசி தாகம் என்னும் வியாதியைப் பரிஹாரம் செய்து கொள்வதற்காகவே நாம் எல்லோரும் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறோம். வேறு வியாதிகளாயிருந்தால் மருந்தை உபயோகித்தால் நீங்கி விடும். இந்த வியாதியோ அப்படி நீங்குவதில்லை. வேளைக்கு வேளை உண்டாகித் தொந்தரவு செய்துகொண்டே இருக்கிறது. பசியில்லாமலிருப்பதற்கு யாராவது ஒரு சித்தர் மருந்து கொடுத்தால் இப்படிக் கஷ்டப்படவேண்டிய அவசியமில்லை.

கொஞ்ச நாள் முந்தி, சித்தூர் ஜில்லாவிலிருக்கும் புக்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் இருந்தேன். அதன் சமீபத்தில் கைலாஸக்கோனை, சதாசிவக்கோனை என்று இரண்டு தீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. கோனை என்றால் மலையருவி என்று தெலுங்கு பாஷையில் அர்த்தம். அங்கே சிவ க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றன. நான் அங்குப் போயிருந்தேன். புண்ணியமானதும் பரிசுத்தமானதுமான ஜலம் நிரம்ப அழகாக விழுகிறது. ஏகாந்தமும் சாந்தமும் சுற்றி எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றன. அங்கு ஸ்நான அநுஷ்டானங்கள் செய்யும்போது 'இங்கேயே இருந்து விடலாம்; இனி எங்கேயும் போக வேண்டாம்; இதை விட

Koviloor Digital Library

'வேறு ஸந்தோஷம் கிடையாது' என்று தோன்றும் ஆனாலும் நாம் அங்கிருந்து ஏன் திரும்பி வந்து விடுகிறோம். இந்தப் பசியின் கொடுமையினாலல்லவா? அவ்வளவு நேர்த்தியாகவும் மனதிற்குப் பிடிப்பாகவும் அந்தப் பிரதேசங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஞாபகம் வரவே சொன்னேன். மனிதனுக்குத் தேக ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது ஜன்மமென்று சொல்லப்படுகிறது. தேக ஸம்பந்தம் நீங்குவது மரணம்.

இந்த உடம்பு இருக்கும் வரையில் பசி என்னும் தொல்லை நம்மை விடுவதில்லையென்று சொன்னேன். சரீரத்தை விட்டு விட்டால் கஷ்டம் ஒழிந்து விடுமென்று ஏற்பட்டது. அதற்கு ஸுலபமான மார்க்கம் ஒன்று தோன்றுகிறது. தற்காலத்திற் சிலர் பெரிய தப்புக்காரியம் செய்துவிட்டாலோ, அல்லது ஸஹிக்கக் கூடாத துக்கம் ஏற்பட்டாலோ ரிவால்வரை எடுத்துத் தம்மைச் சுட்டுக் கொள்கிறார்கள். சரீர ஸம்பந்தத்தை நீக்க இதுவும் ஒரு வழியாகுமா? ஆகாது. இந்த ஸ்தூல சரீரம் நீங்கிப் போனாலும் ஏதோ ஒரு மாதிரியான மற்றொரு சரீரம் இருந்து கொண்டிருக்கும்; அதனுடன் எங்கெங்கேயோ சுற்றிக் கொண்டிருக்கவேண்டும். மறுபடியும் ஹீனமான ஜன்மத்தை எடுத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஆத்மஹத்தி செய்து கொள்வது சரியான வழியல்ல. ஆத்மவதம் பெரும் பாபமென்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. முன்பே அநேக பாபங்களைச் செய்து இத்தகைய கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறோம். இதனுடன் ஆத்மவதம் என்ற பாபமும் சேர்ந்தால் ஜன்மங்களும் கஷ்டங்களும் அதிகமாகவே பெருகும். இக்காலத்திலும் தற்கொலை செய்து கொள்வது பெருந் தப்பு என்றே எண்ணுகிறார்கள். ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொன்று விட்டால் கோர்ட்டில் அவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. அது எதற்காக? மரண தண்டனையால் அவனுடைய பாபம் முற்றிலும் நீங்குமா? ஒருபொழுதும் இல்லை. அந்தத் தண்டனை அவன்

Koviloor Digital Library

க்ஷேமத்திற்காக அல்ல. பிழைத்திருந்தால் இன்னும் பல பேரைக் கொல்வானல்லவா? அப்படி அநேகம் பேர்கள் மரண மடைவதைவிட ஒருவன் சாவதே மேலானதென்று தண்டனை விதிக்கிறார்கள். இதிருக்கட்டும்.

உடம்பென்பது பெரிய வியாதி. தற்கொலை செய்து கொள்வது பாபம். சாகாமலிருப்பது உயர்ந்த நிலை என்று சொன்னேன். அந்த நிலையையடைவதற்கு என்ன மார்க்கம்? இதைத்தான் பகவத்பாதாள் உபதேசிக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மதத்திலும் அந்த அந்த ஆசார்யர்களால் இதற்கு உபாயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சைவர்கள் ஓர் உபாயம் சொல்லுவார்கள். மற்றொன்று வைஷ்ணவர்கள் சொல்லுவார்கள். இரண்டையும் தவிர மூன்றாவதாக மற்றவர்கள் சொல்லுவார்கள். இன்னும் பல உபாயங்களும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பகவத்பாதாள் ஓர் உபாயத்தையும் வேண்டாமென்று தள்ளுவதில்லை. அவைகளும் க்ராஹ்யமானவைகளே. ஆனால் அவைகளைக் கொண்டு இந்த வியாதிக்குத் தற்கால சாந்தியை சம்பாதிக்கலாம். வியாதியின் மூலம் மட்டும் ஒட்டிக் கொண்டே இருக்கும். ஒருவனுக்கு மலேரியா ஜ்வரம் வருகிறது. கொய்னா முதலிய மருந்துகளைக் கொடுக்கிறோம் கொடுத்தால் ஜ்வரம் நிற்கிறது. இது போதுமா? மறுபடி இந்த ஜ்வரம் வராமலிருப்பதற்கு ஜ்வரத்தின் மூலத்தை நீக்கும்படியான வேறு மருந்து கிடைத்தால் அது விசேஷமல்லவா? இதர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் உபாயத்தினால் சரீரம் என்னும் வியாதியை ஸ்வஸ்தம் செய்து கொள்வது கொய்னா மருந்து சாப்பிடுவது போலாகும். அதையும் தற்கால சாந்திக்காக உபயோகம் செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். இப்படியே பகவத்பாதாள் எல்லா மார்க்கங்களையும் ஒப்புக் கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் மேலான மற்றொரு மார்க்கத்தை உபதேசித்திருக்கிறார்கள். செத்துப்போன பிறகு இந்த மருந்தைச் சாப்பிட முடியாதென்று சொன்னேன். அப்பொழுது கண் கால்

Koviloor Digital Library

முதலிய கருவிகள் எல்லாம் சக்தியற்றுக் கிடக்கும். தினந்தோறும் பூஜாகாலத்தில் சொல்லுவது புருஷஸூக்த மந்த்ரம். அதில் இந்த மந்த்ரம் வருகிறது:

தமேவம் வித்வானம்ருத இ ஹ பவதி!
நான்ய: பந்தா வித்யதே அயனாய!

[புருஷஸூக்தம்.]

கீழே சொன்னபடி இந்த ஆத்மஸ்வருபத்தை நன்கு அறிந்தவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே மரண மில்லா நிலையை அடைந்தவனாகிறான். இந்நிலையை அடைவதற்கு வேறு மார்க்கம் கிடையாது என்பது அர்த்தம். அம்ருதம் என்றால் மோக்ஷம். மோக்ஷ மடைந்தவர்களுக்குச் சாவு பிறப்பு என்பவை இல்லையாதலால் அம்ருதமென்று சொல்லப் படுகிறது. சரீர மென்கிற வியாதியானது மனிதனுக்குப் புதியதாய் ஏற்பட்டதல்ல; நமக்குத் தெரியாமலும் கணக்கிடக் கூடாததுமான நாட்களாக வருகிறது. தக்க மருந்து சாப்பிட்டு இந்த வியாதியை ஸ்வஸ்தம் செய்து கொண்டவர்களுடைய அநுபவந்தான் நமக்கு வேண்டும். இந்த வியாதிபோலவே இதற்கு ஸித்தமான மருந்தும் அநாதியான வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் ஒரு புஸ்தகம் எழுதுகிறோம். அந்தப்புஸ்தகம் அதற்கு முந்திக் கிடையாது. அதுபோல் வேதம் ஒருவரால் எழுதப்பட்டதல்ல. எந்நாளுமுள்ள உபதேசமென்பது ஸித்தாந்தம். இதைப்பற்றி அவகாச முள்ளபொழுது உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். முன் சொல்லிய வேத வாக்கியத்தில் இஹ என்ற பதம் இருப்பதால் இந்தச் சரீரமிருக்கும்பொழுதே சாவில்லா நிலையைப் பெறலா மென்பது கிடைக்கிறது. இந்த மார்க்கமே சிறந்தது. ஏன்? இதர மதங்களில் சொல்லுவதுபோலப் பரலோகம் போய் இந்நிலையை யடைவதென்றால் அதை நாம் இப்பொழுது அறிய முடியாது. அதை யடைந்தவர்கள் நமக்கு இந்த அநுபவத்தை எடுத்துக் கூறத்திரும்பிவரமாட்டார்கள். அம்ருத மென்கிற இந்த நிலைக்குக் காரணம் ஆத்ம

Koviloor Digital Library

ஞானமென்பது இந்த வசனத்தின் தாத்பரியம். எல்லா பிராணிகளுக்கும் பசி தாகம் என்ற வியாதி ஏற்பட்டிருக் கிறது என்று சொன்னேன். அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள கண் நாக்கு முதலிய கருவிகள் வேண்டியிருக்கின்றன. மனதும் வேண்டியிருக்கிறது. மனதினுல் போக்ய வஸ்துக்கள் நல்லவை பொல்லாதவை என்று கண்டுகொள்ளுகிறோம். இவைகளைக்கொண்டு அநேக வஸ்துக்களை ஸம்பாதிக் கிறோம். அதை ரக்ஷிக்க வீடு வேண்டியிருக்கிறது. நமக்கு ஸஹாயம் செய்ய மனைவி, புத்திரன், பந்து, ஸ்நேஹிதர்கள் முதலிய அநேகரை வேண்டுகிறோம். இதோடு நிற்காமல் அவர்களை நம்முடையவரென்று அதிக அபிமானம் பாராட்ட ஆரம்பிக்கிறோம். கண் கால் முதலிய கருவிகளுக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்தால் அதை நமக்கு நேர்ந்ததாக எண்ணு கிறோம். உடம்பு இளைத்தால் நான் இளைத்துப்போகிறேன் என்கிறோம். நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குக் குறைவேற் பட்டால் அது நம்முடையதென்றே தோன்றுகிறது. இதனுல் நம்முடைய வாஸ்தவமான ஸ்வரூபத்தை நாம் அறிய வில்லையென்பது விளங்குகிறதல்லவா? ஒரு ஸமயம் நம்முடைய மனம், நம்முடைய கண் நம்முடைய தேகம் என்று வேருக இவைகளைப் பேசிக்கொண்டாலும் அதே ஸமயத்தில், நான் அறிவில்லாதவன், குருடன், நொண்டி, நெட்டை குட்டை என்கிற அபிமானம் நம்மை விடுவதில்லை. இதைத் தொலைக்க ஆத்மஞானம் ஒன்றே ஸரியான மருந்தாகும். எப்பொழுதும் வியாதியின் ஸ்வபாவத்திற்கு ஸரியான மருந்து செய்வது வழக்கம். இல்லாத கஷ்டங்களை அஜ்ஞானத்தினுல் தன்னிடத்தில் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு கஷ்டப்பட்டால் அதற்கு ஸரியான மருந்து இவை நம்மைச் சேர்ந்ததல்ல வென்றஞானமே. உடம்பை என்னுடைய தல்லவென்று செய்துவிட்டால் உடம்பு என்னும் வியாதி தானுகவே போய்விடும். இதற்காகத் தற்கொலை செய்து கொள்ளவேண்டியதில்லை. மற்ற வேறு உபாயம் தேட வேண்டாம். அதனுல் சரீர ஸம்பந்தம் நமக்கு அதிகமாகவே பெருகுமென்று சொன்னேன். பகவத்பாதாள் சரீர

Koviloor Digital Library

யிருக்கும் பொழுதே அதை இல்லாமற் செய்து கொள்வது தான் அம்ருதம், மோக்ஷமென்று ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள்.

ததேதத் அஸரீரத்வம் மோக்ஷாக்யம்!

[ஸூத்ரபாஷ்யம், I-i-4]

என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உங்களுக்கு அநேகம் பேர் ஸ்நேஹிதர்கள் இருக்கலாம். அவர்கள் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணமுள்ள வரையில் அவர்களுடைய நல்லது பொல்லாததெல்லாம் நமக்கென்றே ஆகின்றன. ஒரு காலத்தில் அவர்களே நமக்கு விரோதிகளாக ஆகிவிடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அப்பொழுது அவர்கள் சுகதுக்கத்துக்கும் நமக்கும் ஸம்பந்தமில்லாமற் போகிறது. அடிக்கடி அவர்களுக்குத் துக்கம் வரவேண்டுமென்பதில் மாத்திரம் கொஞ்சம் ஸம்பந்தம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். அதேன்? அஹம் மம (நான் என்னுடையது) என்ற அபிமானம் போய்விட்டது. இதுபோலவே நம் உடம்பையும் செய்து கொள்ளவேண்டும். இதோ எதிரில் ஒரு வாழைக்கட்டை கட்டித் தொங்குகிறது. அது வாடி வதங்கிப்போனால் நாம் வாடி வதங்குகிறோமா? அந்த வாழைக் கட்டையைவிட இன்னும் கொஞ்சம் கிட்டே கட்டியிருக்கும் மாம்ஸக்கட்டையென்றே இந்தச் சரீரத்தை அடிக்கடி எண்ண வேண்டும். நாம் நாம் என்று எண்ணுவதால் இந்த அபிமானம் நம்மிடத்தில் வேரூன்றி இருக்கிறது. காமம், க்ரோதம், த்வேஷம், பயம் எல்லாம் மனதைச் சேர்ந்தவையே ஒழிய எனக்கல்ல. பசி, தாகம் முதலியன உடம்பைச் சேர்ந்தவை என்னுடையவையல்ல என்று இம்மாதிரி எப்பொழுதும் அநுஸந்தானம் செய்து வந்தால் வேரூன்றியிருக்கும் இந்த அபிமானம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் போய் விடும். நம்முடைய ஆத்மா மிகவும் சுத்தமானதென்று உபநிஷத்துக்களில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. எங்கும் நிறைந்து சுத்தமான ஆனந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள ஒரு பொருளே ஈச்வரன். அந்த ஈச்வரனே நாமென்கிற வாஸ்தவ

Koviloor Digital Library

தத்வத்தை எல்லாரும் அறிய வேண்டும். நம்மால் பார்க்கப்படும் தேகம் முதலிய வஸ்துக்கள் வேறு, நாம் வேறு என்று பிரித்து அறியவேண்டும்.

த்வம் ச்வாச் சரீராத் ப்ருவருஹேத்! முஞ்சாதிவேஷிகாம் தைர்யேண! [கடோபநிஷத்.]

பயிர்த் தண்டிலிருந்து இஷிகா என்னும் கதிரை உருவி எடுப்பது போல அந்த ஆத்ம ஸ்வருபத்தைத் தன் சரீரத்திலிருந்து தைரியமாகப் பிரிக்க வேண்டும். அப்பொழுது அது சுத்தமாகவும் சாவில்லாதகாகவும் காணப்படுமென்பது அர்த்தம். ஒரு வஸ்துவை நாம் பார்க்கிறோம். அங்குப் பார்க்கப்படுகிறது (Object) என்றும், பார்க்கிறவன் (Subject) என்றும் இரண்டு ஏற்படுகின்றன. பார்க்கப்படுகிறது வேறு, பார்க்கிறவன் வேறு உடம்பு பார்க்கப்படுகிறது. ஆதலால் அதைக் காட்டிலும் பார்க்கிறவனாகிய ஆத்மா வேறானவன். ஆத்மாவைப் பார்க்கக்கூடியதென்று நினைப்பவன் அஞ்ஞானி. இதையே,

தம் வித்யாச்சுக்ரம் அமிர்தம்! [கேநோபநிஷத்.]

என்று உபநிஷத் சொல்லுகிறது. தெரியுமென்று எண்ணுகிறவர்களுக்குத் தெரியாதது, தெரியாது என்று எண்ணுகிறவர்களுக்குத் தெரிந்தது என்பது அதற்கு அர்த்தம். இது இருக்கட்டும்.

நாம் சாகாமலிருக்க வேண்டுமானால் உடம்பு முதலிய வியாதி ஒழிய வேண்டும். உடம்பு இல்லாதவன் ஈச்வரனாகையால் அந்த ஈச்வரனே நானென்று (ஸோஹம்) பாவனை எப்பொழுதும் செய்து வர வேண்டும். உட்காரும் பொழுதும் எழுந்திருக்கும்பொழுதும் சிலர் ஸோஹம் ஸோஹம் என்ற சப்தத்தை மட்டும் சொல்லுவார்கள். அப்படியல்லாமல் அதன் அர்த்தத்தையும் உணர்ந்து சொல்லுவது விசேஷம். நமது சரீரத்தை நம்முடையதல்லவென்று நினைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுவது ஸுலபம். அப்படிச் செய்வது கடினந்தான். யாராவது

Koviloor Digital Library

நம்மை அடித்தால் அடிக்கவில்லை யென்றுவது நோகவில்லை யென்றுவது வைத்துக்கொள்ள முடிகிறதா? அப்படிச் செய்ய என்ன உபாயம்? உடம்பு இல்லையென்று நினைக்க முடியாமற்போனுல் லோகத்தில் எல்லா உடம்பும் நம்முடையதே என்று நினைக்க ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதே இதற்கு ஸரியான உபாயம். அப்படி நினைப்பதால் இதரர்கள் கஷ்டப்படும்பொழுது அதற்குப் பரிஹாரம் செய்ய நமக்கு எண்ணமுண்டாகிறது. இதரர்களுடைய ஸுக துக்கம் நம்முடையனவாக ஆய்விடுகின்றன. நாம் செய்யும் எந்தக் காரியமும் நமக்காக அல்லவென்னும் எண்ணம் தானுகவே ஏற்பட்டுவிடும். இந்த முடிவையே, எல்லா வற்றையும் ஈச்வரனுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று பகவான் கீதையில் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறுர். ஆகையால் எப்பொழுதும் பிறருக்காக உழைக்கவேண்டும். நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தை யும் ஈச்வரார்ப்பணம் செய்யவேண்டும். எப்பொழுதும் ஸோஹம்பாவனை செய்யவேண்டும். நேற்று நான் சொல்லியபடி 'நம: பார்வதீ பதயே' என்று புண்டரீகம் போட்டுக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். பிழைத்திருக்கும் பொழுதே இத்தேகத்தை விட்டுவிட்ட நிலை இதுவே. இதையே சாஸ்திரத்தில் ஜீவன் முக்தி என்று சொல்லு வார்கள்.

அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஸத:

[ப்ருஹதாரண்யகம்.]

என்ற வசனமும் இப்படியே கூறுகிறது. சரீர மில்லாமல் பிழைத்திருக்கும் புருஷனை ஒருபொழுதும் ஸுகம் துக்கம் அணுகுவதில்லை என்பது அர்த்தம். பகவத்பாதாள் நமக்குச் சாகாமலிருக்க உபதேசித்த மருந்தும் இதுவே. பெரியோர் கள் இந்த விஷயத்தை ச்லோகமாகச் சொல்லியிருக்கிறுர் கள். அந்த ச்லோகமானது பகவத்பாதாளால் ப்ரம்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

Koviloor Digital Library

கௌணாத்மித்யாத்மனோ அஸத்வே புத்ரதேஹாதிபதனாத் ! ஸத்ப்ரஹாத்மாஹமித்யேவம் போதே கார்யம் கதம் பவேத் !! [ஸூத்ரபாஷ்யம் I-i-4]

கௌணாத்மா, மித்யாத்மா, முக்யாத்மா என்று ஆத்மாக்களை மூன்றாகப் பிரித்துச் சொல்வது வழக்கம். புத்ரமித்ரர்கள் நாமே, என்றும், அவர்களுடைய ஸுக துக்கம் நம்முடையது என்றும் என்னும் அபிமானமானது எல்லாரிடத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறதென்று சொன்னேனல்லவா? அதுதான் கௌணாத்மா. கௌணமென்றால் உபசாரமாகச் சொல்வதென்று அர்த்தம். நாம் வேறு. புத்ர மித்ரர்கள் வேறு என்று நமக்குத் தெரிந்திருக்கும்பொழுதே, நாம் நாம் என்கிற அபிமானம் நமக்கு வருவதால் கௌணாத்மா என்று சொல்லப்பட்டது. சரீரம் முதலியவற்றில் நான் என்கிற அபிமானம் உண்டாவது மித்யாத்மா. கீழே சொல்லியபடி சுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பிரித்து சுத்தமான ப்ரம்ம ஸ்வரூபமே நான் என்பது அநுபவத்திற்கு வருகிறபொழுது ப்ரம்மம் ஆத்மாவாகி விடுகிறது. அதைத் தான் முக்யாத்மாவென்று சொன்னேன். முதலில் சொல்லப்பட்ட கௌணாத்மா மித்யாத்மா இவ்விரண்டையும் விலக்கி விட்டால் புத்ர மித்ரர்கள், சரீரேந்த்ரியங்கள், இவைகளுடைய ஸம்பந்தம் நீங்கிவிடும். அப்பொழுது ஸத்யமான ப்ரம்ம ஸ்வரூபமாகவே நான் இருக்கிறேன் என்கிற ஞானம் உண்டாகிறது. அதற்குப் பிறகு செய்ய வேண்டிய தொன்றுமே கிடையாது என்பது கீழே சொல்லிய ச்லோகத்தின் தாத்பரியம். ஆகையால் நாம் எல்லோரும் பரமாசாரியர்களான பகவத்பாதாள் அருளிய தத்வஞான மாகிய இந்த மருந்தை ஸம்பாதிக்க ப்ரயத்னப்பட வேண்டும். எப்பொழுதும் சுத்தமான சரீரமில்லா நிலையையும் களங்கமற்ற பேரானந்தத்தையும் பெறலாம். இதற்குக் காரணமான ஈச்வரபாவனை செய்யவும், எப்பொழுதும் நல்ல காரியங்களிலேயே ப்ரவிருத்திக்கவும் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வரர் அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டுமென்பது ப்ரார்த்தனை.

Koviloor Digital Library

5. ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடியின் அருள்வாக்கு

தீபாவளி எல்லாப் பண்டிகைகளைக் காட்டிலும் அதிகக் கியாதி அடைந்திருக்கிறது. ஒரு பண்டிகை வடக்கே தெரியும்; தெற்கே தெரியாது. ஒரு ஜாதிக்காரர் ஒரு பண்டிகை கொண்டாடுவர்கள்; இன்னொரு ஜாதிக்காரர் கொண்டாட மாட்டார்கள். ஓணம் என்று மிகவும் விசேஷமாக மலையாளத்தில் ஒரு பண்டிகை கொண்டாடுகிறார்கள். நமக்கு அது தெரியாது. வடக்கே இருக்கிறவர்கள் சாயத்தண்ணீரை ஒருவர் மீது ஒருவர் அடித்துக்கொண்டு ஹோலிப் பண்டிகை கொண்டாடுகிறார்கள். அதுவும் நமக்குத் தெரியாது. இப்படி ஒவ்வொரு பிராந்தியத்தில் மட்டும் ஒவ்வொரு பண்டிகை முக்கியமாக இருக்கிறது. ஆனால் தீபாவளி ஒன்றுதான் நம் தேசம் முழுவதும் எல்லா ஜாதிக்காரர்களாலும் எல்லா மதஸ்தர்களாலும் கொண்டாடப்படுகிறது. வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த மதங்கள் தவிர, நம் நாட்டிலேயே பிறந்த இதர மதஸ்தர்களான ஜைனர்களும் பௌத்தர்களும்கூட தீபாவளி கொண்டாடு கிறார்கள். 'எத்தனையோ பண்டிகைகள் இருக்கின்றன; கர் மாக்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும்விட தீபாவளிக்கு ஏன் அதிகக் கியாதி வந்திருக்கிறது?' என்று யோசித்துப் பார்த்தால் ஒரு காரணம் தெரிகிறது.

தீபாவளி எப்படி ஏற்பட்டது? அஸ்ஸாம் நாட்டில் பிராக்ஜோதிஷம் என்ற நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு பூமாதேவியின் மகன் பௌமன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்குத்தான் நரகாசுரன் என்று பெயர். அவன் அநேக அக்கிரமங்கள் செய்து வந்தான். நிறைய தபஸ் பண்ணியவன் என்றாலும் தாமசமான வரங்களையே வாங்கிக் கொண்டதால் எல்லாரையும் ஹிம்சை செய்து உலகத்தை அடக்கி ஆண்டு வந்தான். ஸ்திரீகளுக்கும் சாதுக்களுக்கும் மிகுந்த

Koviloor Digital Library

கொடுமை செய்து வந்தான். அக்கினிக் கோட்டை, வாயுக் கோட்டை, எல்லாம் கட்டிக் கொண்டு எதிரிகளிடமிருந்து தன்னை ஜாக்கிரதை செய்து கொண்டான். இருந்த போதிலும் கடைசியில் ஸ்வாமியே கிருஷ்ண பரமாத்மாவாக அவதாரம் செய்து, பல யுக்திகளைக் கொண்டு அவனை சம்ஹாரம் பண்ணினார். அப்போது அவன் நல்ல புத்தி பெற்று, தான் இறந்ததினத்தில் எல்லோரும் பண்டிகை கொண்டாட வேண்டும் என்று சொன்னதாகவும் இதுவே தீபாவளிப் பண்டிகை என்றும் சொல்வதுண்டு.

இந்த முடிவை வேறு விதமாகவும் சொல்வதுண்டு. நரகாசுரன் மரணமடைந்தவுடன் அவனது தாயான பூமிதேவியே அத்தினத்தை எல்லோரும் பண்டிகையாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்று பகவானிடம் பிரார்த்தித்த தாகச் சொல்வதுண்டு. இந்த அம்சந்தான் தீபாவளிக்குத் தனிப்பெருமை தந்திருக்கிறது.

ஸ்திரீகளுக்குப் புத்திர சோகத்தைக் காட்டிலும் வேறு பெரிய சோகம் கிடையாது. என்றாலும் நரகாசுரன் மரண மடைந்தபோது அவனது தாய் லோக முழுவதையும் ஏக சக்ராதிபதியாகப் பரிபாலனம் செய்த புத்திரன் போய் விட்டானே என்ற துக்கத்துக்கு இடம் தரவில்லை. 'அவனுக்கு பகவானை நேரில் பார்க்கிற பாக்கியம் கிடைத்ததே; பகவான்கையால் மோக்ஷம்பெறும் பாக்கியம் கிடைத்ததே' என்று மனதை ஆறுதல் செய்துகொண்டு, லோக க்ஷேமமாக அன்று பண்டிகை கொண்டாட வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டாள். என் பிள்ளை போனது இருக்கட்டும். எனக்குப் பிள்ளைபோன துக்கம் ஏற்பட்டாலும் லோகத்தில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு துக்கமும் ஏற்படக் கூடாது. என் பிள்ளைபோன இன்றைக்கு எல்லோரும் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்டு, புத்தாடை உடுத்திக் கொண்டு, நல்ல விருந்து உண்டு, சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும்' என்று பகவானிடம் வேண்டிக் கொண்டாள்.

Koviloor Digital Library

ஊரார் பிள்ளைகள் நன்ருக இருக்கிருர்களே! 'நம் பிள்ளை அப்படி இல்லையே' என்றுதான் பொதுவாகத் தாபம் எழுமேயன்றி, 'நம் பிள்ளை எப்படிப் போனலும் போகட்டும்; ஊர்ப் பிள்ளைகள் சந்தோஷமாக இருக்கட்டும் என்ற நினைப்புயாருக்கேனும் வருமா?

நரகாசுரனுடைய தாய்க்குத்தான் தன்னுடைய புத்திர சோகத்திலும்கூட உலகம் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பு வந்திருக்கிறது. அதனுல்தான் தீபாவளிக்கு மற்ற எல்லாப் பண்டிகைகளையும்விட அதிகக் கியாதி.

நமக்கு அநேகத் துன்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. நாம் பல தப்புகள் பண்ணுவதால் துன்பங்கள் வருகின்றன. இந்தத்தப்பைப் பண்ணினேம் அல்லவா? அதற்காகத்தான். இக்கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது' என்று சில சமயங்களில் நமக்கே தெரிகிறது. சில சமயங்களிலே, 'நான் ஒரு தப்பும் பண்ண வில்லையே! எனக்குக் கஷ்டம் வந்திருக்கிறதே' என்று வருத்தப் படுகிறேம். காரணம் தெரியும்போது நம்மை நாமே சமாதானம் செய்து கொள்ளப் பார்க்கிறேம். தெரியாதபோது இன்னும் அதிக துக்கத்தை உண்டாக்கிக் கொள்கிறேம். எல்லாக் காரியங்களுக்குமே நமக்குக் காரணம் தெரிந்துதான் இருக்க வேண்டுமா என்ன! நமக்குக் காரணம் தெரியாமலும் பல துன்பங்கள் உண்டாகலாம். எப்படி இருந்தாலும் நமக்கு ஏற்படுகின்ற துன்பம் ஏற்பட்டே தீரும். என்றாலும் நாம் துன்பப் படுகிறேமே என்பதற்காக மற்றவர்களும் துன்பப்படட்டும் என்ற எண்ணம் நமக்கு வரக்கூடாது.

மனிதர்களாகப் பிறந்து விட்டோம். எப்போதுமே கஷ்டம்தான் நமக்கு அதிகமாக இருக்கும். சுகம் எப்போதோ வரும். திண்ணையிலிருந்து விழுந்தால் சிராய்ப்பு அல்லது சுளுக்கோடு நின்று விடுகிறது. மாடியிலிருந்து விழுந்தாலோ கைகால் மண்டை எல்லாம் நொறுங்கிப் போகின்றன. அப்படியே எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு பெரிய மனிதர்களாக

Koviloor Digital Library

இருக்கிறேமோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு பெரிய கஷ்டமாக வரும். ஆனாலும் நம் கஷ்டத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. அதை மறந்து உலகத்தின் சுகத்துக்காகப் பாடுபடவேண்டும். 'பிள்ளை இறந்து விட்டான் என்று அழுது பயனில்லை, இந்த ஒரு காரணத்தைக் கொண்டாவது லோகமெல்லாம் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டும் என்று பகவானிடம் பிரார்த்தனை செய்வோம்' என்ற ஞானம் நரகாசுரனுடைய தாய்க்குப் புத்திர சோகத்தினிடையே தோன்றியதுதான் விசேஷம்.

ஒன்று எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உண்டாகிறது என்பதாலேயே அதற்கு ஒரு விசேஷம். தீபாவளிக்கும் பகவத் கீதைக்கும் இப்படித்தான் விசேஷம். பொதுவாக, நல்ல அழகான மரங்கள் அடர்ந்த சோலைகளும் நதிகளும் நிறைந்த சாந்தமான இடத்தில், கவலையே இல்லாமல் குரு சாந்தமாக இருக்கும்போது, சிஷ்யனும் சௌகரியமாயிருக்கிற சமயத்தில்தான் ஞானோபதேசம் நடைபெறும். ஆனால் பகவத் கீதை உபதேசம் நடைபெறுகிற சமயத்திலோ சூழ்நிலை இதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. அடுத்த க்ஷணத்தில் யாருடைய கைகால் இருக்கப் போகிறதோ, தலை இருக்கப் போகிறதோ, உயிர் இருக்கப் போகிறதோ, அர்ஜுனன் தான் இருக்கப்போகிறானா, கிருஷ்ணனுமே இருப்பானா என்று சொல்ல முடியாத நிலை அது. அப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் உயிர் போவதாக இருந்தாலும் ஞானத்தை அடைய வேண்டியதுதான் முக்கியம் என்ற உணர்ச்சியில் பகவத்கீதை என்ற ஞானோபதேசம் நடந்தது. உயிரின்மேல் ஆசை இல்லாமல், தத்துவம் ஒன்றிடத்தில் மட்டுமே ஆசை உற்றார்மேல் ஆசை இல்லாமல், கொண்ட சமயத்தில் வழக்கமான ஞானோபதேசச் சூழ்நிலைக்கு மாறான ரணகளத்தில் - கீதை பிறந்தது அதனால்தான் எத்தனையோ ஞான நூல்கள் இருந்தாலும் பகவத் கீதைக்கு அவை எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விசேஷம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ரணகளத்தில் தத்துவமே பெரிதாக அர்ஜுனன் நினைத்ததுபோலவே, புத்திர சோகத்திடையே உலக க்ஷேமத்தை

Koviloor Digital Library

பூமாதேவி பெரிதாக நினைத்தது விசேஷம். அதனால்தான் நூல்களில் பகவத்கீதைபோல், பண்டிகைகளில் தீபாவளி தனிக்கியாதி பெற்றிருக்கிறது.

நாம் துன்பப்பட்டாலும் லோகம் க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையை வளர்த்துக்கொள்வது தான் தீபாவளி கொண்டாடுவதன் பயன். இந்தப் பண்டிகை விட்டுப்போகாமல், இது சம்பத்தப்பட்ட புராணக் கதையும் மறைந்து போகாமல் இவ்வளவு காலம் இருந்து வருவது இதற்காகத்தான்.

தீபாவளிப் பண்டிகை கொண்டாடி, பட்டாசு வெடித்து, விருந்துண்பதோடு நாம் நிற்கக்கூடாது. 'நம்மைக் காட்டிலும் லோக க்ஷேமம்தான் பெரிது' என்ற ஞானத்தை இன்று பெறவேண்டும்.

Koviloor Digital Library

6. ஜகத்குருவின் அருள்மொழி.

உலகில் கஷ்டம் இல்லாதவன் எவனும் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் கஷ்டம் நீங்கி, ஆனந்தமடைய வேண்டும் என்றுதான் விரும்புகிறார்கள். கஷ்டங்களுக்கு அடிப்படையான காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து அதைப் போக்க வேண்டும். எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் உடல்தான் காரணம். இந்த உடல் ஏற்பட்டதும் பூர்வகர்ம பலன்தான். ஆகவே கர்ம பலனுக்கு அடிப்படைக் காரணத்தை ஒழிக்க வேண்டும்.

அதகேந ப்ரயுக்தோயம் பாபம் சரதி பூருஷ:,
அநிச்சந்நபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித:,

என்று அர்ஜுனன் பகவானைக் கேட்கிறான்.

இஷ்டமில்லாதபோதுகூட மனிதன் பாபச் செயலில் இழுக்கப்படுகிறானே; இது ஏன்? என்பது அர்ஜுனன் கேள்வி.

பகவான் இதற்குப் பதில் சொல்கிறார்; "காம ஏஷ: க்ரோத ஏஷ: ஒன்றைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையும், அதைப் பெறாதபோது ஏற்படும் கோபமும்தான் காரணம் என்று. காமக் குரோதம் போக வேண்டும் என்றால், நம்மை விட்டு வேறான பொருள் ஒன்று இருக்கிறது என்ற நினைப்புப் போய் எல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் என்ற மெய்யுணர்வு ஏற்படவேண்டும். உலகம் வெவ்வேறு விதமாகத் தோற்றம் அளித்தாலும் ஞானிக்கு எல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே விளங்கும்.

எல்லாம் ஸம்மதம் என்பதுதான் அத்வைதம். அந்த அத்வைத நிலை வருவதற்கு கர்மாநுஷ்டானங்களை வேதம் சொல்லியிருக்கிறபடி செய்து வரவேண்டும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கடுமையாக நாம் அநுஷ்டானம் செய்து வரு

Koviloor Digital Library

-கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சுலபமாக நமக்கு அத்வைத ஸித்தி உண்டாகும். இவை எல்லாம் என்ன கட்டு? இவை எதற்காக? என்று சிலர் நினைக்கலாம். நாம் பெரிய கட்டுக்குள் இருக்கிறோம். ஆசை கோபம் முதலியவற்றினால் பாபங்களைச் செய்து கட்டைச் சம்பாதிக்கிறோம். இந்தக் கட்டை நிவர்த்திப்பது எப்படி? ஒரு கட்டை அவிழ்க்க வேண்டுமானால் இன்னும் இறுகிய கட்டுப்போட்டால் முதலில் இருந்த கட்டுத்தளர்ந்துவிடும். அதுபோல நமக்குள்ள பாபக் கட்டுகளைத் தளர்த்த, வர்ணாச்ரம தர்மானுஷ்டானங்களாகிய வேறொரு கட்டைப் போட வேண்டும். அந்தக் கட்டு இல்லாவிட்டால் இந்தக் கட்டு வேண்டாம். இந்த மாதிரி கர்மானுஷ்டானம் பண்ணி வந்தால் அத்வைத நிலை வரும் என்று நம் ஆசார்யர்கள் அநுக்கிரகம் செய்தார். அவர் எதையும் தள்ளவில்லை. தர்மாநுஷ்டானம், ஞானம், சிவவிஷ்ணு பக்தி எல்லாம் ஸம்மதம் என்பது அவருடைய கொள்கை.

எவ்வளவுதான் கஷ்டமான நிலையில் இருந்தாலும் ஒவ்வொரு மனிதனும் வேதம், வியாக்ரணம் முதலிய சாஸ்திரங்கள், சங்கீதம், வீணை, சிற்பம் முதலிய எந்த ஒரு கலையிலாவது பூர்ணத் தேர்ச்சியடைந்து, அந்தக் கல்வியை ஈசுவரார்ப்பண பக்தியுடன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தல் மிகவும் முக்கியமான கடமை. இத்தகைய வழியில் ஈடுபட்டு நம் முன்னோர்கள் மிகச்சிறப்பாக வாழ்ந்து, வாழ்க்கையின் பூர்ணத்துவத்தை அடைந்தார்கள். அதன் சின்னம்தான் நம் தேசத்தில் காணும் வானளாவிய கோபுரங்களாகும். சிற்பக் கலையில் ஈடுபட்டவன் மனத்தின் நேர்மையினால்பிரம்மவித்யையை அறிந்தவனாகிறான். ஆடு மாடுகள் போல் பிறந்து இறந்துவிட்டால் நமக்கு மனிதப் பிறவி கிடைத்ததே வீணாக ஆகிவிடும். முன்பெல்லாம் கிராமங்களில் 'அஸேஷவித்வத் மஹாஜனங்கள்' என்று எழுதுவதுண்டு. நமது ஸ்ரீ மடத்திலும் அந்தச் சொல்லையே உபயோகிப்பது வழக்கம். அந்த வாக்கியத்துக்கு,

Koviloor Digital Library

'படிப்புள்ள எல்லா மஹாஜனங்கள்' என்று அர்த்தம். இரண்டு வேதம், இரண்டு சாஸ்திரத்துக்குக் குறையாத ஞானமுள்ள பல பெரியோர்கள் நம் தேசத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். அதற்குத் தகுந்தாற்போல் அக்காலத்தில் குரு பீடங்களில் பகவத்பாதர்கள், வித்யாரண்யர் முதலிய மகான்கள் இருந்தார்கள். வித்யாரண்யர் நான்கு வேதத்துக்கும் பாஷ்யம் எழுதி எத்தனையோ நூல்களையும் இயற்றியுள்ளார். இந்தக் காலத்துப் பண்டிதரை வேதத்தில் ஒரு பதத்துக்கு அர்த்தம் கேட்டால், 'பாஷ்யத்தைப் பார்த்துத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்' என்கிறார்கள்.

வரவர வித்யையின் தரம் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. மக்கள் எவ்வளவு படிப்பற்றவர்களாக இருக்கிறார்களோ அந்த நிலைக்கு குரு பீடங்களும் இறங்கிவிடுகின்றன. சிறந்த அறிவாளிகளாக சிஷ்யர்கள் கூட்டம் இருந்தால் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் குருவும் தம் நிலையை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டு. குரு பீடங்களிலுள்ள குருமார்கள் சிறந்தவர்களாக விளங்க வேண்டுமென்றால் அதன் பொறுப்பு சிஷ்யர்களதுதான். முற்காலத்தில் அரசர்கள் மஹாவித்வான்களாக இருப்பார்கள். அவர்களுடைய சபையும் அறிவாளிகள் நிறைந்ததாக இருக்கும். வித்யை என்றால் ஆயுள் முழுவதும் ஞானம் விருத்தியாகக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். முன்காலப் படிப்புக்கும் வாழ்க்கைக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய படிப்புதான் ப்ரஹ்மவித்யை; எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த வித்யை: சத்ருவைக்கூட தெய்வமாகப் பாவிக்கும் நிலையை அளிக்கவல்ல வித்யை. அத்தகைய வித்யையை அடைய முயலவேண்டும். திருமலை நாயக்கர் மஹாலையும் புது மண்டபத்தையும் கட்டிய நாய்க்க மன்னருக்கு மந்திரியாக இருந்தவர் நீலகண்ட தீட்சிதர். அவர் பெரிய மஹா வித்வான். சிறந்த தெய்வ பக்தருங்கூட.

அவர் காலத்தில் தஞ்சை ஜில்லாவில் பழமனேரி கிராமத்தில் மஹாதேவ சாஸ்த்ரி என்று பெரிய வித்வான்

Koviloor Digital Library

இருந்தார். அவர் அவ்வூர்ச் சமீபத்தில் இருந்த ஸ்ரீ ஐராவதேச்வரர் கோவில் தேவியான ஸ்ரீ அலங்காரீச்வரி அம்மனை ஆராதிப்பவர். அவர் புத்திரப்பேற்றுக்காகத் தேவியைப் பிரார்த்தித்து வந்தார். மதுரைக்குச் சென்று மீனாட்சியை ஆராதிக்குமாறு உத்திரவாயிற்று. அவ்விதமே அவர் மதுரைக்கு வந்தார். நீலகண்ட தீட்சிதரும் அவரைப் பற்றிக் கேள்வியுற்றிருந்தார். மந்திரி பதவியிலுள்ள தமது அந்தஸ்துக்குக் குறைவில்லாமல் அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று இவர் எண்ணம். இதை அறிந்த அம்பாளே இரண்டு பேரையும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கச் சங்கற்பித்தாள். மதுரைக்கு வந்த மகாதேவ சாஸ்திரிகளைப் பல்லக்கில் இருந்த தீட்சிதர் பார்த்தார். நீலகண்டதீட்சிதர் மகாதேவ சாஸ்திரிகளைப் பார்த்து, "தொங்கல் காதுடன் வரும் இவர் யார்? கல்தா கொடுத்துப் போகச்சொல்லுங்கள்" என்றார். ஒருவருக்கு ஒருவர் பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று. "சூரியன் மறைந்து சந்திரன் உதிக்காமல், நட்சத்திரங்களும் தெரியாமல் இருள் சூழ்ந்த நிலையில்தான், தன்பெருமையைக் காட்டிக்கொள்ள இங்குமங்கும் மின்மினிப்பூச்சி பறக்கும்" என்ற கருத்துள்ள ஓர் அழகான ச்லோகம் விடையாக வந்தது.

மகாதேவரால் அதை அறிந்த தீட்சிதர் பல்லக்கை விட்டு இறங்கி, அவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து 'உங்களை அலங்காரி இங்கு அனுப்பினாளோ?' என்று கேட்க, அவரும் ஆச்சரியம் அடைந்ததாகக் கதை உண்டு. இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், குரு பீடமும் சரி, சிஷ்யர்களும் சரி, மேலே சொன்ன மின்மினிப் பூச்சிக் கதையாக ஆகிவிடக் கூடாது. இப்பொழுது அரட்டை அதிகமுள்ளவர்கள் வித்வான்களாகப் பிரகாசிக்கலாம். பூர்ண யோக்யதை அவசியமில்லாமல் இருக்கிறது. இந்த நிலை சரியல்ல. ஏதேனும் ஒரு வித்யையிலாவது பூர்ண பாண்டித்தியம் அடைதல் அவசியம். வித்யை கஜகர்ண வித்யை, கோகர்ண வித்யை என உண்டு. 'கஜகர்ணம்

Koviloor Digital Library

போட்டாலும் உன்னால் இது முடியாது' என்று கூறுவதை நீங்கள் கேட்டிருக்கலாம். கஜகர்ணம் என்ற சொல்லுக்கு என்ன பொருள் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. சுவாசத்தை ஒருவிதமாகக் கட்டுப்படுத்திக் காது நரம்புகளில் அசைவை உண்டாக்கி, யானை எவ்விதம் தன் காதை மட்டும் இஷ்டப் படி ஆட்டுகிறதோ அம்மாதிரி மனிதனும் தன் காதை மட்டும் ஆட்டவும் மடக்கவும் சாதித்துக்கொள்ளுகிற வித்யைக்கு, கஜகர்ணம் என்று பெயர். இதேபோல் கோகர்ண வித்யைக்கும் லட்சணம் உண்டு. ஒரு குச்சியால் பசுவின் உடலைத் தொட்டால், தொட்ட இடத்திலிருந்து வட்ட வட்ட மாகச் சிலிர்க்கும். அம்மாதிரி மனித உடலையும் சிலிர்க்கச் செய்ய வைக்கும் வித்யை கோகர்ண வித்யையாகும்.

இதற்கு ஒரு கதை உண்டு. பசுவின் தோலைப் போர்த்தி ஒருவன் ராஜசபைக்கு வந்து ராஜ மரியாதையாகச் சால்வை மரியாதை அடைந்தான். பக்கத்தில் இருந்த இடையன் ஒரு குச்சியால் அவனைப் பரீட்சித்து, அவன் சிலிர்க்கக் கண்டு அவன் பெருமையை அறிந்து தன் தோள் மேலிருந்த கம்பளியை அவனுக்குப் போர்த்தினான். கோகர்ண வித்யையை அறிந்தவனும் தனக்கு ராஜா கொடுத்த சால்வையை இடையனுக்குப் பதிலுக்குப் போர்த்தினான். சபையில் இதைப்பற்றிக் கேட்க, கோகர்ண வித்யையைப் பரீட்சிக்கும் ரகசியம் அவனுக்குத் தெரிந்த தற்காகத்தான் சால்வை மரியாதையை இடையனுக்குச் செய்ததாகச் சொன்னான். இம்மாதிரிப் பலகலைகளைப் பற்றியும் பலவிதமான கதைகள் உண்டு. எப்படியும் மனிதன் சோம்பலில் காலத்தை வீணாக்காமல் ஏதேனும் ஒரு கலையை அப்பியசித்து வித்வானாக இருத்தல் அவசியம். படிப்புக்கு ஏழை பணக்காரன் என்ற சூழ்நிலையைக் காரணம் காட்டுவது சரியல்ல. சுமார் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் கேரள தேசத்தில் யாத்திரை செய்தேன். யாத்திரை செய்கையில், திருவஞ்சிக்களம் என்ற ஊரை அடைந்தேன். அது குலசேகர ஆழ்வார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

Koviloor Digital Library

ஆகியோர் வாழ்ந்த இடம். மலையாளத்தில் பாடல் பெற்ற வேறு சில க்ஷேத்திரமே கிடையாது. அதற்குப் பக்கத்தில் கொடுங்கலூர் என்ற ஊர் உண்டு. அதற்கு ஒரு ராஜா. அநேகமாக மலையாளத்தில் மருமக்கள் தாயமுறை அனுஷ்டானம் சிறிய சிறிய ராஜாக்களாக பலபேர் அங்கு உண்டு வருமானம் மிகக் குறைவு. கஞ்சிதான் முக்கிய ஆகாரம். பாத்திரமோ பலா இலை. இந்தச் சூழ்நிலையில் பல சாஸ்திரங்களில் பூர்ணத் தேர்ச்சி பெற்ற பல ஆடவர்களை யும் பெண்டிரையும் நான் கண்டதுண்டு. அந்த ராஜாக்களில் ஒருவர் மகாமகோ பாத்தியாப் பட்டம் பெற்றவருங்கூட. கஞ்சியைச் சாப்பிட்டுப் பெயரளவில் ராஜாக்களாக இருந்துகொண்டு, கலையையும் வேத சாஸ்திரங்களையும் விருத்தி பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமிகளும் சங்கீதத்தை ராமார்ப்பணம் செய்துள்ளார். வீணைகூட மோக்ஷ ஸாதனம் என்று யாஜ்ஞவல்கிய ஸ்மிருதியில் கூறியிருக்கிறது. புரொஃபஸர் சுந்தரராமையர் என்பவர் இக்காலத்தில் ஐம்பது வயதுக்குமேல் சாஸ்திரம் பயின்று, அத்வைத சபையில் பல பண்டிதர்களுக்கும் புரியாத ஆச்சர்ய தத்துவ நுட்பங்களை எடுத்து விளக்கி எழுதியிருக்கிறார். ஆகவே வயதானவர்களும் சரி, இளைஞர் களும் சரி, வேத சாத்திரக் கலைகளைப் பயிலத் தொடங்கி, அதன்மூலம் ப்ரஹ்ம வித்யையையும் அறிந்து அநுபவிக்கும் பாக்யமுடையவர்களாக ஆகவேண்டும் என்று பகவானைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

...R ANDAVAR
A. No. 16152
LIBRARY, KOVILOOR

Koviloor Digital Library

7. காமகோடியின் கருணைமொழி.

❋

இருபதினுயிரம் ரூபாய் பரிசு விழுந்திருக்கிறது என்று செய்தி வந்தால் ஒருவன் ‘ஹா’ என்று ஒரு கணம் அப்படியே வாயைத் திறந்துகொண்டு உட்கார்ந்து விடுகிறுன். அப்போது சுவாசம் நின்றுவிடுகிறது. மூர்ச்சையாகி மனசும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. சில விநாடிகளுக்கப்புறம் ‘அப்பாடி’ என்று சுவாசம் வெளிப்படுகிறது. அளவுக்கு மீறி இன்பம் வந்தால் மட்டுமல்ல, துக்கம் வந்தாலும் சுவாசம் நின்றுபோய் விடுகிறது. மனசும் நின்றுவிடுகிறது. அதாவது லயித்துப் போகிறது. சுவாசம் அடங்கினுல் மனசு அடங்கும்; மனசு அடங்கினுல் சுவாசம் அடங்கும் என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது. விதிப்படி யோகாப்பியாசம்பண்ணி மூச்சை அடக்கி அதனுல் மனசை அடக்கச் சொல்வதன் நியாயம் இதிலிருந்து புரியும்.

இப்படியே உள்ளத்தில் துக்கமோ பக்தியோ அதிகமானுல் கண்ணுல் ஜலம் வழிகிறது. மனசுக்கும் கண்ணுக்கும் சம்பந்தம் இருப்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. கோபம் வந்தால் உதடு துடிக்கிறது; மனசுக்கும் உதடுக்கும் சம்பந்தம் இருப்பதால், இப்படியே கண் சிவப்பது, கைகால் ஆடுவது எல்லாம் மனசின் ஓட்டத்தைப் பொறுத்து நடக்கின்றன.

அதாவது உள்ளே ஏற்படுகிற உணர்ச்சிக்கு ஏற்ப வெளியே சில காரியங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இதையே திருப்பிவைத்து வெளியே சில காரியங்களைச் செய்தால் அதனுல் உள்ளே இன்னின்ன விளைவை உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்’ என்றுபெரியவர்கள் கண்டு பிடித்தார்கள். மிலிடரிகாரன் ‘யூனிபாரம் போட்டாலே வீரத்தன்மை வருகிறது’ என்கிறுனல்லவா? அப்படியே

Koviloor Digital Library

பக்தி வரவேண்டும், சாந்தம் வரவேண்டும், சத்தியம் வரவேண்டும். என்றால் வெளியே சிலசின்னங்களைப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நம் பெரியோர்கள் சொன்னார்கள்.

வெளியில் நாம் செய்கிற சில சம்ஸ்காரங்களினால் உள்ளே சில நன்மைகள் உண்டாகின்றன. இவை எல்லாம் வெளிவேஷம் என்று நினைத்தால் வெறும் வேஷமாகப் போய்விடுகின்றன. 'ஆத்மார்த்தமாக; ஜீவனைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்வதற்காக, இந்தச் சின்னங்களை அணிகிறேன்' என்று நினைத்தால் சத்தியமாக உள்ளே பரிசுத்தம் ஏற்படுகிறது புறச்சின்னங்கள் ஆத்மாவுக்கு உபயோகப்படுகின்றன.

நான் மடாதிபதி. இந்த வேஷம், விபூதி, ருத்ராக்ஷம் போட்டால்தான் பணம் கொடுப்பீர்கள். இல்லாவிட்டால் மாட்டீர்கள். உங்களுக்கு, அப்படியில்லை. வேறு எந்த வழியிலிருந்தோ பணம் வருகிறது. எனவே ஆத்மார்த் தத்துக்காகவே நீங்கள் இந்தச் சின்னங்களைத் தரித்துப் பயன் அடையலாம்.

செயலற்ற நிலை தம்மொருவரை மட்டும் குறித்த விஷயம். செயல் என்று ஏற்பட்டுவிட்டால் அது பிறரையும் குறித்த விஷயமாகும். செயல் என்று உண்டாகும்போது அந்தச் செயலைப் புரிபவர் இருப்பதோடு, அச்செயலின் விளைவுக்கு ஆளாகும் ஒருவரும் இருக்கத்தான் வேண்டும். நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் அதற்கு அன்பு ஒன்றே ஆதாரமாக இருக்கக்கூடும். அன்பின்மீதே செயல்படும்போதுதான் செயல் புரிபவர், அச்செயலால் பாதிக்கப்படுகிறவர் ஆகிய இருவருக்கும் நன்மை விளையும். அன்பே செயலின் ஆதாரம் என்னும் போது நான் காந்தீய அஹிம்சை தத்துவத்தைக் குறிக்க வில்லை. அஹிம்சைக்கு மாறுபட்ட நடவடிக்கைகள் தேவைப்படுகிற சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. போர்கள் புரிவதற்குக்கூட அவசியம் ஏற்படலாம். ஆயினும் செயலின் தோற்றம் ஹிம்சையாயினும் சரி, அஹிம்சையாயினும் சரி,

Koviloor Digital Library

அச்செயலைப் புரிகிறவனுடைய உள்ளத்தில் அன்பு இருக்க வேண்டும். விருப்பு, வெறுப்பு, கோபம், தீய எண்ணம் இவற்றை அறவே களைந்துவிட்டு அன்பொன்றையே எல்லாச் செயல்களுக்கும் வழிகாட்டியாகக் கொண்டோமாயின், உலகத் தீமைகளில் பெரும்பாலானவை மறைந்தே போகும். இதுவே பாரதத்தின் ஞானிகளும் முனிவர்களும் உலகுக்குத் தந்த உபதேசம்.

நாம் ஒருநாள் குளிக்கிறோம். மறுநாளும் குளிக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் குளிக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் பல் தேய்க்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் துணி துவைக்கிறோம். முதல் நாள் ஸ்நானம் செய்தாயிற்றேயென்று மறுநாள் ஸ்நானம் செய்யாதிருப்பதில்லை. அப்படியே பல் தேய்க்கும் விஷயத்திலும், தேகத்தில் அழுக்கு சேர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. பல்லிலும் அப்படியே அழுக்கு சேருகிறது. துணியிலும் அழுக்கு சேர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி உண்டாகும் அழுக்கை அவ்வப்போது சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.

"ஒவ்வொரு நாளும் மனதில் கெட்டஎண்ணங்கள் உண்டாகின்றன. கெட்ட காரியங்களும் செய்கிறோம். அவைகள் எவ்வளவு வேண்டாமென்றாலும் உண்டாகாமல் இருப்பதில்லை. பொய், கோள் சொல்லுதல், திருட்டு முதலியவை மனத்துடன் கூடபிறந்திருக்கின்றன.

"ஒவ்வொரு நாளும் என்னென்ன கெட்ட எண்ணங்கள் உண்டாகின்றன; என்னென்ன கெட்ட காரியங்கள் செய்தோம்" என்பதை ஒவ்வொரு நாளும் யோசிக்க வேண்டும். பாவம் செய்யும் ஜனங்களின் பாவத்தை போக்குவதற்காக 'இனி வரப்போகும் ஜனங்களின் பாவத்தைப் போக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து க்ஷேத்திரங்களை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். அங்கு போய் பகவானிடத்தில் நம்முடைய பாவங்களைத் தெரிவித்து நம்முடைய தப்பிதங்களை மன்னிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க வேண்டும். பகவானிடம் ஒன்றும் மறைக்க முடியாது. அவருக்கு எல்லாம் தெரியும்.

Koviloor Digital Library

ரிஷிகள் அவர்களின் தவத்தை பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய்த இடங்கள் கறந்த பால்போல் சுத்தமானவை.

எவன் உலகங்களை சிருஷ்டித்தானோ, எவனிடம் கடைசியில் எல்லோரும் போய்ச் சேர்கிறோமோ அப்பேர்ப்பட்ட ஈச்வரனிடம் போய் நாம் செய்த பாவமாகிற அழுக்கை பகவானைப்பற்றி எண்ணுவதாகிய ஜலத்தால் அலம்பி சுத்தம் செய்யவேண்டும். அப்படி முடியாதவர்கள் ரிஷிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கோவில்களுக்காவது சென்று நம் பாவங்களை மன்னித்து இனி இம்மாதிரி எண்ணங்கள் உண்டாகாமல் பகவானுடைய எண்ணம்தான் உண்டாக வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் நாம் மனித ஜென்ம மெடுத்திருக்கிறோம். கோபுர தர்சனம் செய்தாலும் போதும். பாவமூட்டையுடன் வந்திருக்கும் இந்த ஜன்மத்தில் பாவம் செய்ததனால்தான் கஷ்டப்படு கிறோம். சில நல்ல அதிர்ஷ்டங்களும் ஏற்படுகின்றன. கொண்டு வந்திருக்கும் பாவ புண்ணியமாகிற மூட்டைகளைக் கொஞ்சமாவது குறைக்கப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டும். பசு முதலியவை பாவம் செய்ய முடியாது. அதற்கு வேண்டிய புத்தி அவைகளுக்கில்லை. அவைகள் முற்செய்த கர்ம பலனை அநுபவிக்கத்தான் பிறந்திருக்கின்றன. அவைகளால் புண்ணிய பாவங்கள் மறுபடியும் செய்ய முடியாது. அது மனிதனால்தான் முடியும். நாம் நமது புத்தியை நல்ல வழிகளில் உபயோகப்படுத்தி "இன்று நாம் என்ன தப்பிதம் செய்தோம்; மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமாக என்னென்ன செய்தோம். நாளைக்காவது கொஞ்சம் குறைந்த தப்பு செய்யவேண்டும். இவ்விதம் நமது பாவச்செயல்களைக் கொஞ்சகொஞ்சமாக குறைத்துக் கொண்டே வந்து கொஞ்சமேனும் கெட்டஎண்ணமே உண்டாகாமல் இருக்க வேண்டும்" என்று பகவானைப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். மஹாக்ஷேத்திரங்களில் இவ்விதம் ப்ரார்தித்தால் சீக்கிரம் பலன் கிடைக்கும். பெரியோர்களின் இதயத்திலேயே பகவான் இருக்கிறார். ஆரம்பத்தில் சூரிய மண்டலத்தில்

Koviloor Digital Library

பகவானைத் தியானம் செய்யவேண்டும். முன்பு எல்லோரும் சூரிய மண்டலத்திலேயே பகவானைத் தியானித்தார்கள். தனது ஹிருதயத்தில் பகவானை வைத்து தியானிக்க முடியாதவர்கள் வெளியில் விக்ரஹக ரூபமாக வைத்து அதையே ஹிருதயத்திலும் தியானிக்க வேண்டும். இந்த விக்ரஹங்களுக்குக் கோவிலில் விசேஷம் எதனால் ஏற்பட்டதென்றால் மகரிஷிகள் அவர்களுடைய தவத்தை அங்கு அமர்த்தியிருக்கிறார்கள். படம் பூஜைக்காக அல்ல. அதிலிருக்கும் மூர்த்தியை மனதில் தியானிப்பதற்காகவே. சூரியனிடமும் அக்னியினிடமும் எது போனாலும் எரிந்து போகும். அப்பேர்ப்பட்ட இடத்திலேயே பகவானை ஆராதிருக்கிறோம். சூரியனிடத்தில் நமஸ்காரத்தினாலும், சந்தியோபாஸனையினாலும், அக்னியினிடத்தில் ஹோமம் முதலியவைகளாலும், க்ஷேத்திரங்களில் சென்று தரிசனம் செய்வதன் மூலமாகவும் பஜனை மடம் முதலிய இடங்களில் கருணாமூர்த்தியான ஈச்வரனை மனதில் தியானிப்பதனாலும் மனதிலுள்ள அழுக்குப் போகும். வீட்டில் செய்வதைவிட க்ஷேத்திரங்களில் செய்வது விசேஷம்.

ஒரு பெரிய குளம். அதனடியில் சேறு நிறைந்த ஒரு சுரைக்குடுக்கை கிடக்கிறது. அக்குடுக்கை அடியில் கிடப்பதற்குக் காரணம் அதில் நிறைந்திருக்கும் சேறுதான். அச் சேற்றை எடுக்க எடுக்க அக்குடுக்கை மேலே வரும். அப்படியே மனதிலிருக்கும் அழுக்கை அப்புறப்படுத்தி அதை சுத்தப்படுத்தினால் அதுவும் மேலே வரும். ஹிருதயமாகிற சிம்மாதனத்தில் பகவானை உட்கார்த்தி வைப்பதற்கு அச் சிம்மாஸனம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். அசுத்தமாக இருக்கக் கூடாது. கெட்டஎண்ணங்களாகிற அசுத்தத்தால் ஹிருதயம் ஆக்கிரமிக்கப் படாமலிருக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஏதோ பயிர்த் தொழிலோ, கூலி வேலையோ, உத்யோகமோ செய்கிறோம். நமது உடலையும் குடும்பத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக ஏதாவது தொழில் செய்கிறோம். இது அவசியமா, நாம் ஏன் சாப்பிட

Koviloor Digital Library

வேண்டும்? சாப்பிடா விட்டால் செத்துப் போய் விடுவோம். எப்படியும் ஒருநாள் சாக வேண்டியதுதானே! பின் ஏன் சாப்பிட்டு உடலைக் காப்பாற்றுகிறோம்? சீக்கிரம் செத்தால் பாவம் குறையுமே! என்றால் நாம் இந்த ஜன்மத்தை சுத்தப்படுத்த எவ்வளவு நாள் ஜீவித்திருக்கிறோமோ, அவ்வளக்கவ்வளவு அதிக தியானம் செய்யலாம். அதற்காக நாம் ஜீவித்திருக்க வேண்டும். சாப்பிட வேண்டும். இம் மனித ஜன்மத்தில்தான் பாவத்தைக் குறைத்துப் புண்ணியத்தை அதிகப் படுத்திக்கொள்ள முடியும். இதற்காகவே ஈச்வரன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கும் தேகத்தை நாமாகத் கெடுக்கக் கூடாது. காமத்தை விளைவிக்கும் சினிமா பார்த்தல், கெட்ட புஸ்தகங்களைப் படித்தல், கெட்ட காரியங்கள் செய்தல் இவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும். உடலுக்கு மாத்திரம் உபயோகப்படக் கூடியதைச் செய்யாமல் உடலழிந்த பிறகும் நாம் க்ஷேமமாயிருப்பதற்காக ஆத்மாவிற்கு அழுக்கு வராமலிருப்பதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்சமாவது இரண்டு நிமிஷமாவது உண்மையோடு கடவுளை தியானிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் ஒரு சிறு நெருப்புப் பொறி எப்படி ஒரு பெரிய பஞ்சு மூட்டையை எரித்து விடுகிறதோ அவ்விதமே அது பாவத்தை அழித்து விடும்.

ஒவ்வொரு நாளும் பல் துலக்கி நீறிட்டு சிவனோ விஷ்ணுவோ இவர்களின் நாமத்தை (சிவ நாமமோ, ராம நாமமோ இவைகளை)ச் சொல்ல வேண்டும். அவரவர்கள் அவர்களுக்குப் பிடித்த நாமத்தைச் சொல்ல வேண்டும். வாரம் ஒரு முறையாவது க்ஷேத்திரம் சென்று தரிசிக்க வேண்டும். நம் தேசத்தில் நாம் இப்படிச் செய்தால் உலகமே க்ஷேமமடையும். நாம் தினந்தோறும் 'எல்லா உலகங்களும் சுகமாயிருக்க வேண்டும்' 'வையகம் துயர் தீரவே' என்ற எண்ணம் உண்டாகும்படி பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

Koviloor Digital Library

இந்தக் காலத்தில் 'டின்னர்' நடத்துகிறார்கள். 'டோஸ்ட் ப்ரபோஸ்' பண்ணுகிறார்கள் 'உன்னுடைய சுகத்துக்காக நான் சாப்பிடுகிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவன் சாப்பிடுகிறான். 'சாப்பிடுகிறவன் இவன்' அது இவனுக்குத்தானே புஷ்டி தரும்! இவன் இன்னொருவன் உடைய சுகத்துக்காச் சாப்பிடுவதாகச் சொல்லி விட்டால், அந்த இன்னொருவனுக்கு எப்படி புஷ்டி கிடைக்கும்? என்று கேட்கலாமா!

இதெல்லாம் ஒருவகை மனோபாவம். இந்த மனோபாவமே ஒருவனுக்கு புஷ்டி கொடுக்கிறது.

இப்படியே யாகங்களில் நாம் அக்கினியில் போடுகிற ஆஹுதிகள், அவிசுகள் யாவும் தேவதைகளுக்குச் சக்தி கொடுக்கின்றன. இவ்வாறு பாவித்து நாம் யக்ஞம் செய்தால் தேவர்களும் அப்படியே பாவித்து நமக்கு அநுக்கிரகம் செய்வார்கள்.

Koviloor Digital Library

8. ஸ்ரீ காமகோடி ஆசார்யாள் அருளமுதம்.

அச்யுதராயர் என்ற அரசனிடம் கோவிந்த தீக்ஷிதர் மந்திரியாக இருந்தார். இவர் கோயில் கட்டுவது குளம் வெட்டுவது, வேத பாடசாலை வைப்பது, அக்ரஹாரம் அமைத்து வேதியருக்கு தானம் செய்வது முதலிய பற்பல புண்யங்களைச் செய்து வந்தார். சுருங்கச்சொல்லின் அவர் செய்யாத தர்மமே இல்லை.

ஒருநாள் அவரிடம் வேலை பார்த்து இறந்த பஞ்சமன் ஒருவன் பரலோகத்திலிருந்து வந்து அவரை அழைத்தான். இறந்தவன் எழுந்து வந்தால் விந்தை, அல்லவா? அவன் தங்களிடத்தில் ஒழுங்காக வேலைசெய்த புண்யத்தால் யமதர்மராஜன் தன்னை யமகிங்கரனாக அமர்த்திக் கொண்டதாகவும், யமலோகத்தில் தீக்ஷிதரைப்பற்றி யமனும் சித்ரகுப்தனும் பேசும்போது நந்தவனதர்மம் ஒன்றைத் தவிர மற்றதெல்லாம் செய்திருக்கிறார் என்று கேட்டதாகவும், தீக்ஷிதர் அதையும் செய்யட்டுமென்று அவரிடமுள்ள அன்பினால் அதைக்கூற வந்ததாகவும் கூறினான்.

'நீ சொல்வதை எப்படி நம்புவது' என்றவர் கேட்க, ஸ்வாமீ! தங்களிடம் வேலை செய்யும் ஸ்தபதியின் உயிரைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன். அவன் மேலே ஏற்றும் கல் விழுந்து இறக்கப்போகிறான். அதைக் கண்டு என் சொல்லை நம்பலாமென்றான்.

தீக்ஷிதர் அந்த ஸ்தபதியை ஓர் உள்ளே வைத்துப் பூட்டி சாவியை ஜாக்கிரதையாக வைத்தார். கோயில் கட்டட வேலை வேகமாக நடக்கிறது. அந்த ஸ்தபதி வந்தாலொழிய கற்பாரையை அங்கு அமர்த்த ஒருவராலும் முடியாது என்றான் மேஸ்திரி!

Koviloor Digital Library

கட்டட வேலையில் ஊக்கமுள்ள தீக்ஷிதர் மனம் எதற்காக ஸ்தபதியை அறையில் பூட்டியிருக்கிறோமென்பதை மறந்து உள்ளைத் திறந்தார். ஸ்தபதி வந்தான். கல்லை மேலே ஏற்றினன். கல் அவன்மீது வீழ்ந்தது. கிங்கரன் உடனே அவன் உயிரைக்கொண்டு சென்றான்.

விதியை மதியால் வெல்ல முடியாதென உண்மையை யுணர்ந்தார் தீக்ஷிதர். கிங்கரன் சொல்லை நம்பாமலிருக்க முடியுமா? நந்தவன தர்மத்தையும் செய்தார்.

"தக்ஷிண மூர்த்தி."

இன்றைக்குத் தொள்ளாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு உத்திரதேசத்தில் கிருஷ்ண மிச்ரரென்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். கிருஷ்ணஷ்டபதி செய்த ஜயதேவரும் அவரும் ஸமகாலத்தவர்களென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த கிருஷ்ணமிச்ரர் ப்ரபோதசந்த்ரோதயம் என்று ஒரு கிரந்தம் எழுதியிருக்கிறார். பிரபோதம் - ஞானம். ஞான மாகிற சந்திரனுடைய உதயம் என்பது அதன் அர்த்தம். விவேகன் என்பவன் ஓர் அரசன். அவனுடைய எதிரி மஹாமோஹன் என்பவன். விவேகனுக்கு நல்ல குணங்களெல்லாம் மந்திரிகளாகவும் ஸைந்யங்களாகவும் இருக்கின்றன. கெட்ட குணங்களெல்லாம் மஹாமோஹனுடைய பரிவாரங்கள். விவேகனுக்குச் சாந்தி என்ற மனைவி மூலமாக பிரபோதன் என்ற ஒரு புத்திரன் உண்டாகிறான். இந்த மாதிரி விஷயங்களை வைத்து ஒரு நாடகமாக அதை எழுதியிருக்கிறார். யுத்தம், தூது, மோசம் முதலியவை அந்த நாடகத்தில் வருகின்றன. பிரபோதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணுவதோடு பூர்த்தியாகிறது. அந்த கிரந்தத்தை வடகலை வைஷ்ணவ ஆசாரியாராகிய வேதாந்ததேசிகர் என்பவர் கண்டனம் பண்ணி ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் என்று ஒரு நாடகம் எழுதியிருக்கிறார். பிரபோத சந்த்ரோதயத்திலுள்ள கொள்கைகள் தப்பு என்பது அவருடைய அபிப்பிராயம். ஸூர்யோதயத்துக்கு

Koviloor Digital Library

அப்புறம் சந்த்ரோதயம் இல்லையல்லவா? அதற்காகத் தாம் செய்த கண்டனக் கிரந்தத்துக்கு ஸூர்யோதயம் என்று பெயர் வைத்தார். அந்த தேசிகர் மஹாவித்வான். எதிலும் நிரம்பயோக்கியதை உடையவர். அதனால்தான் ஊருராக அவருக்கு ஒரு ஸந்நிதி ஏற்படுத்திக்கொண்டாடி வருகிறார்கள். அவருக்கு நிகமாந்த மஹாதேசிகன் என்று பெயர். மத்வாசாரியர் உபயக்ராஸராஹூதயம் என்று ஒரு கண்டனக் கிரந்தம் எழுதினர். ராஹூதயமானல் சந்திரன் சூரியன் இரண்டும் போய்விடும் என்பது அவருடைய அபிப்ராயம். ராஹு-சாயாக்கிரஹம். நிழல். கேதுவும் அப்படியே. நவக்கிரஹங்களில் இந்த இரண்டும் போனல் பிரதானமாக இருப்பவை ஏழு கிரஹங்கள் தாம். இந்த இரண்டுக்கும் தனியான கணனம் வேண்டாம். ஸூர்ய சந்திரர்களுக்கு எதிரான கதிதான் இந்த இரண்டினுடைய கதியாகும். சாயை என்பதற்கு இருட்டு என்று அர்த்தம்.

தமஸ்து: ராஹு: ஸ்வர்பானு: ஸ்ய்ம்ஹி கேயோ வித்யும்துத:
[அமரகோசம்]

என்று அமரம் சொல்லுகிறது.

இருட்டு உண்டானல் பிரகாசத்தை மறைக்கிறது. அந்த அபிப்பிராயத்தை வைத்துக்கொண்டு மத்வாசாரியர் உபயக்ராஸராஹூதயம் என்று பெயர் வைத்தார்.

முதலில் ஏற்பட்ட க்ரந்தம். சாந்தியும் விவேகமும் உண்டானல் பிரபோதம் உண்டாகிறது என்ற கருத்தைச் சொல்லுவதற்காக ஏற்பட்டது. அதைக்கண்டிக்கவேண்டுமென்று தேசிகருக்குத் தோன்றி அவர் கண்டனம் எழுதினர். பின்பு அதற்குக் கண்டனம் வந்தது. முதல் க்ரந்தத்துக்கே ஸூர்யோதயம் என்ற பெயர் வைத்திருந்தால் அடுத்தபடி வந்த கண்டனம் ராஹூதயமாக இருக்கும். ஆனல் அவர் இப்படி வரும் என்று நினைத்து எழுதவில்லை. சந்த்ரோதயமென்று ஏன் பெயர் வைத்தார்?

Koviloor Digital Library

உஷ்ணமும் ஒளியும் சேர்ந்தேயிருக்கும். தாபத்தில் நமக்குப் பிரியமில்லை. பிரகாசத்தில் மட்டும் பிரியம் இருக்கிறது.

அந்தப் பிரகாசத்தைக் குளிர்ச்சியாகத் தரவேண்டும். சந்திரன் அப்படிச் செய்கிறான். ஞானம் அப்படிப்பட்டது மற்றது. மற்ற வித்தைகளில் சிரமம். தாபம், அஹங்காரம் முதலியவை ஏற்படுகின்றன. ஆத்மஜ்ஞானத்தைத் தவிரப் பாக்கி எல்லாம் தாபத்தைத்தரும். மனதுக்கு ஆனந்தத்தைத் தருவது பிரபோதம் ஒன்றுதான். அதற்குச் சந்திரனை திருஷ்டாந்தமாக அவர் சொன்னார். அந்தப் பெயர் அடிபட்டுப் போகவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு கண்டனம் செய்தவர் ஸூர்யோதயம் என்ற பெயரை வைத்தார். அதில் குளிர்ச்சியில்லா விட்டாலும் பிரகாசமாவது இருக்கிறது. மத்வாசார்யர் அதைக்கூடப் பார்க்கவில்லை. பெயர் இரண்டுக்கும் விரோதமாக இருந்தாற்போதும் என்று நினைத்து ராஹூதயம் என்று வைத்தார்.

மனதிற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்து இன்பத்தைத் தருவதனால் ஞானத்தைச் சந்திரனாக கிருஷ்ணமிச்ரர் சொன்னார்.

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் எதிரி அரசர்களுக்கு ஸைன்யங்களாக டம்பன் முதலியவர்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். டம்பனை 'நீ எந்த ஊர்?' என்று ஒருவர் கேட்கிறார். நான் இருப்பது சின்னக் காஞ்சீபுரம் அக்கிரஹாரம் என்று அவன் சொல்லுகிறான். வேதாந்த தேசிகருக்குத் தாத்தாச்சாரியாரைக் கண்டால் பிடிக்காது. அவர் சின்னக் காஞ்சீபுரத்தில் இருந்தார். அதை நினைத்துக்கொண்டு இப்படி தேசிகர் சொல்லியிருக்கிறார்.

முதலில் தாபத்தை உண்டுபண்ணி ஒரு பிரகாசத்தைக் கொடுப்பது ஸூர்யோதயம். தாபத்தைச் சமனம் பண்ணி பிறகு உண்டாவதுதான் சந்த்ரோதயம்.

Koviloor Digital Library

உஷ்ணமில்லாத பிரகாசத்தை தருபவன் சந்திரன். அந்தப் பிரகாசத்தை குளிர்ச்சியோடு கொடுக்கிருன். அவனுக்கு அமிர்தகிரணன் என்பது ஒரு பெயர். ஸூர்ய கிரணம் சுடும்: சந்திரகிரணம் குளிர்ச்சியாக இருக்கும்.

அத்வைத ஸித்தி என்ற ஒரு கிரந்தம் மதுஸூதன ஸரஸ்வதீ என்பவர் செய்திருக்கிருர். அதற்கு மத்வமத ரீதியாகத் தரங்கிணீ என்று ஒரு கண்டனம் உண்டு. அத்வைத ஸித்திக்கு வியாக்கியானம் ஒன்று கௌட தேசத்தில் இருந்த பிரம்மானந்த ஸரஸ்வதி என்பவர் சந்திரிகை என்ற பெயரோடு பண்ணியிருக்கிருர். பெங்களூரில் அநந்தாழ்வார் என்ற தென்கலை வைஷ்ணவர் ஒருவர் இருந்தார். தேசிகரைவிட வித்வத்தில் பெரியவர் என்று அவரைச் சொல்லுவார்கள். அவர் சந்திரிகைக்கு ந்யாயபாஸ்கரம் என்று ஒரு கண்டனம் எழுதியிருக்கிருர். தேசிகர் சந்த்ரோதயத்துக்குக் கண்டனமாக சூர்யோதயம் எழுதியதை அனுசரித்து அவர் சந்திரிகையின் கண்டனத்திற்கு ந்யாய பாஸ்கரம் என்று பெயர்வைத்தார்.

அத்வைத சாஸ்திரத்தில் ஞானத்தை சந்திரிகைக்கு ஸமானமாகச் சொல்லுகிருர்கள். மன்னார்குடி மஹா மஹோபாத்தியாய பிரம்மஸ்ரீ ராஜூசாஸ்திரிகள் என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் பெரிய சாஸ்த்ரஜ்ஞர். அவருடைய பாண்டித்யம் அவருடன் சரியாய்ப் போய் விட்டது. அவர் அந்த பாஸ்கரத்துக்கு ஒரு கண்டனம் எழுதினர். அதற்கு ந்யாயேந்துசேகரம் என்று பெயர் வைத்தார். சந்திரனை உயர்த்தி வைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு செய்யப்பட்டது அது. இந்து. சேகரன் என்பது பரமேசுவரனுடைய பெயர். இந்த இரண்டும் அந்தப் பெயரில் பொருந்தியிருக்கின்றன. ஈச்வரன் சந்திரனைத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கிருரல்லவா? இந்துசேகரம் என்ற பெயர் பல கிரந்தங்களுக்கு இருக்கிறது. சப்தேந்துசேகரம் என்று வியாகரண சாஸ்திரம் ஒன்று இருக்கிறது. அது மிகவும் உயர்ந்தது.

Koviloor Digital Library

அதைப் படித்தவர்களைச் சேகராந்தம் படித்தவர்களென்று சொல்லிப் பாராட்டுவார்கள். பரிபாஷேந்து சேகரம் என்று ஒரு வியாகரண சாஸ்திரம் இருக்கிறது. அதற்கு இந்துசேகரனுக்குப் பிரியமான பேர்களை உடைய பல வியாக்கியானக் கிரந்தங்கள் இருக்கின்றன. அஸ்தி மாலை, ஸர்வமங்களை என்ற பெயர்களுடைய கிரந்தங்கள் இருக்கின்றன.

பின்னால் வந்த பலவித தடபுடலுக்கும் மூலம் கிருஷ்ணமிச்ரர் பக்தியோடு சாந்தமாகப் ப்ரபோத சந்த்ரோதயம் எழுதி அஜ்ஞான நிவர்த்தி பண்ணுகிற ஒரு கக்ஷிதான். அவரும் டம்பனைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். 'நீ எங்கே இருந்து வந்தாய்' என்று டம்பனைக் கேட்டபொழுது, அவன் 'நான் பிரம்மலோகத்திலிருந்து வருகிறேன்' என்று சொல்லுகிறான். 'அங்கே என்ன விசேஷம்? அங்கே போனேன். பிரம்மா தம்முடைய தொடையிலே உட்கார்த்தி வைக்க யோசனை பண்ணினார். உடனே கோமயத்தைக் கொண்டு தொடையைச் சுத்தி பண்ணினார். உட்கார்ந்தேன் கொஞ்சம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்புறம் வந்துவிட்டேன்' என்று டம்பன் சொல்லுகிறான்.

கிருஷ்ணமிச்ரர் அந்தக் கிரந்தத்தை கக்ஷியில்லாமல் சாந்தத்தோடே எழுதினார். அவர் ஓர் உதயம் எழுதினார். அதிலிருந்து கக்ஷி பிரதிகக்ஷி உண்டாகிப் பலத்துப் போய் விட்டன. அவர் சாந்தமாகப் பண்ணினார். இப்படிவரப் போகிறதென்று அவருக்குத் தெரியாது. அவர் அந்தக் கிரந்தத்தின் முதலில் ஒரு மங்களச்லோகம் சொல்லி இருக்கிறார்.

அந்தர்நாடிநிய மிதமருவந்தித ப்ரம்மரந்தரம்
ஸ்லாந்தே ஷாந்தி ப்ரணயிநி ஸமுன்மில்தாநந்த சாந்ரம்!
ப்ரத்யக் ஜ்யோதிர்யதி யமின: ஸ்வஷ்ட லாலாடநேத்ரத்
வ்யாஜல்யக்தி க்ருதமிவ ஜகத்யாபி சந்த்ரார்த மோலே||

Koviloor Digital Library

அந்த மங்களச்லோகம் ஸாக்ஷாத் சந்த்ரார்த்தமௌளி விஷயமாக உள்ளது. அந்தக் கிரந்தமானது கேவலம் வைராக்ய ப்ரதானமும் சாந்தப்ரதானமும் ஆன நாடகமாதலால், பரமேச்வரன் சாந்தத்தோடும் வைராக்கியத்தோடும் இருந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி அவஸரத்தைப்பற்றி அந்த மங்களச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பரமேச்வரன் ஏகாகியாக யோகதக்ஷிணாமூர்த்தியாக இருந்ததை அதில் சொல்லுகிறார். திருவெட்டீசுவரன் பேட்டை ஆலயத்தில் யோகதக்ஷிணாமூர்த்தி இருக்கிறார். அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தியை அந்த மங்களச்லோகத்தில் யமி என்று சொல்லியிருக்கிறார். எல்லாவற்றையும் நிக்கிரஹம் பண்ணுகிறவன் யமன். யமியும் எல்லாம் நிக்கிரஹம் பண்ணினவன். இருக்கிறபொழுது எல்லாவற்றையும் நிக்கிரஹம் பண்ணுகிறவன் ஸம்யமீ. நமக்கு இரண்டு ஸமயங்களில் நிக்கிரஹம் உண்டாகிறது. தூங்குகிறபொழுது நமக்கு நிக்கிரஹம் இருக்கிறது. அப்பொழுது மதம் முதலியவை இல்லை. செத்துப்போகிறபொழுது நிக்கிரஹம் உண்டாகிறது. சாவும் ஒரு நித்திரைதான். தீர்க்க நித்திரை என்று அதற்கு ஒரு பெயர். ஒருவன் தூங்குகிறபொழுது ஆலோசனை நினைவு முதலியவைகளில் ஒன்றாவது இருக்கிறதோ? இல்லை. எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் விழித்துக்கொண்ட உடனே எல்லாம் நிறைய வந்து விடுகின்றன. ஆனால் அவை தூங்கும்பொழுது எங்கே இருக்கின்றன என்று தெரியவில்லை. அந்த மாதிரிதான் செத்துப்போகிறபோதுகூட எல்லாம் அடங்கி விடுகின்றன.

இப்படி, தூங்கும்பொழுதும் சாகும்பொழுதும் அடங்குவது ஸ்வாதீனமாக அடங்குவதல்ல! தூங்கும் பொழுது அடங்குபவை எல்லாம் மறுபடியும் விழிக்கும் பொழுது திரும்பி வந்து விடுகின்றன. அவை எப்பொழுது திரும்பிவருமோ தெரியாது. சாவிலும் அப்படித்தான். சாகும்பொழுது அடங்கியிருந்தாலும் வேறொரு தேகம்

Koviloor Digital Library

வந்தபொழுது அதிகமாக வந்துவிடுகின்றன. அவை ஸ்வாதீனம் இல்லாமல் அடங்கிவிடுவதால், ஸ்வாதீனம் இல்லாமல் திரும்ப வந்து விடுகின்றன. ஆகையால் அவற்றை ஸ்வாதீனமாக அடக்கவேண்டும். எல்லோரையும் அடக்குகிறவன் யமன். இந்திரியம் முதலியவைகளை ஸ்வாதீனத்தோடு அடக்குகிறவன் யமீ. நினைவோடே அவைகளை அடக்குகிறவன், கண்ணைப்பார்க்காதே என்று சொன்னால் பாரமல் இருக்க வேண்டும்.

ஸ்வாமி அப்படிச் செத்தவரைப்போல இருக்கவில்லை. ஸூரியனைப் பளிரென்று அடித்துப் பல்லை உதிர்த்தார். பிக்ஷாடனம் பண்ணினார். கூத்தடிக்கிறார். இப்படி நிரம்ப வேலை செய்கிறார். பக்தர்களுக்கு வரம்கொடுத்துவிட்டு ஊருராகத் திண்டாடுகிறார். நம்முடைய காரியத்துக்காகத் தான் திண்டாடுகிறார். எல்லாம் அடங்கி அவர் இருக்கவில்லை ஆனாலும் அப்படி அடங்கி இருந்த ஸமயம் ஒன்றுண்டு. ஸ்வாமி எப்பொழுதும் உள்ளே அப்படி இருக்கிறார். உள்ளே அப்படி இருந்தால் வெளியிலே எப்படி வேண்டு மானாலும் இருக்கலாம். வெளி அடக்கம் இருந்தால்தான் உள்ளடக்கம் நமக்கு உண்டாகும். திருஷ்டியைக் குறைத்துக் கொள், கூட்டத்திற் சேராதே, இந்திரிய வியாபாரங்களைக் குறைத்துக்கொள் என்று சொல்லுவது அதற்காகத்தான். வெளியிலே அதிகமாகப் ப்ரவிருத்தி இருந்தால் உள்ளே அடங்காது. அதனால்தான் காட்டுக்குப்போ, பணத்தை வைத்துக்கொள்ளாதே என்று பெரியவர்கள் சொல்லு கிறார்கள். அந்தப் பிரயோஜனம் கிடைத்துவிட்டால் எப்படி வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம்.

ஸ்வாமி உள்ளே அடக்கமாக இருக்கிறார். வெளியிலே கூத்தடிக்கிறார். ஒரு சமயம் உள்ளே இருந்ததுப்போல் வெளியில் இருப்பார். பார்வதி கல்யாணத்துக்கு முன் அப்படி ஒரு ஸமயம் இருந்தார். அப்படி இருந்தாரென்று குமாரஸம்பவத்தில் காளிதாஸ் மஹாகவி எழுதியிருக்கிறார்.

Koviloor Digital Library

பார்வதிக்கு முதலில் திரயம்பகராக தரிசனம் கொடுத்தார். மூன்று கண்களையுடைய ஸம்யமியைப் பார்வதி பார்த்தாள் என்று அந்தக் கவி சொல்லுகிறார்.

நமக்கு இரண்டு கண்களே இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு இருப்பது வெளிப்பார்வை. இந்த இரண்டு கண்களைத் தவிர மூன்றாவது கண் ஒன்று உண்டு. அது பரமேசுவரனுக்குத்தான் இருக்கிறது. அதைப்பற்றிப் ப்ரபோதசந்த்ரோதயகாரர், முன் கூறிய ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறார். ஸ்வாமி யமியாக இருந்தார். எல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொண்டு இருந்தார். தேஜஸ்—ஆத்மஜ்யோதிஸ்—பிரகாசிக்கிறது. தரிசன மாத்திரத்திலேயே அந்த ஆத்ம தேஜஸ் தெரிகிறது. ஸ்பஷ்டமாகலலாட நேத்திரம் தெரிகிறது. அந்த வியாஜத்தில் ஆத்மஜ்யோதிஸ் தான் பிரகாசிக்கின்றது. அந்த ஜ்யோதிஸ் ஸமஸ்தலோக வியாபகமாக இருக்கிறது. அது எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம்.

தேஹ மத்ய நாடி ஸுஷும்னு நாடி. யோகாப்பியாஸம் பண்ணி அதில் காற்றைவிட்டு ஆறு சக்கிரங்களின் வழியாக பிரம்மரந்திரம் வரையிற் போய்த் தன் மனதில் சாந்தி என்கிற பத்தினியை வைத்துக் கொண்டால் ஆனந்தம் உண்டாகிறது. மனது சாந்தம் குறையாமல் இருந்தால் —அதாவது சாந்தியென்னும் ஸம்ஸாரம் இருந்தால்—எப்பொழுதும் ஆனந்தந்தான். மற்ற ஸம்ஸாரத்தால்—துன்பந்தான் உண்டாகின்றது. எவ்வளவு குணம் பக்தி உடையவளாக இருந்தாலும் பக்கத்தில் இருப்பதற்கு பிரதி பந்தகம் ஏற்பட்டால் வருத்தம் உண்டாகிறது. அப்படி இல்லாமல் எப்பொழுதும் மனதில் இருந்துவிட்டால் துக்கமே இல்லை.

ஸ்வாமியிடம் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ் பிராகசிக்கிறது. தபஸ்வி ரூபமாக இருக்கிறார். லோகம் முழுவதும் ப்ரகாசம் இருக்கிறது; ப்ரம்மஸ்வரூபமாகக் காணப்படுகிறது. உள்ளே நிறைந்திருக்கும் சாந்தத்தை வெளியிலும் வைத்துக்கொண்டு ஆத்ம நிஷ்டையைப் பண்ணிக்கொண்டு சிஷ்யர்களுக்கு

Koviloor Digital Library

ஞானமுத்திரையைக் காட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார். உள்ளே இருக்கிறது வெளியிலும் ஜகத்திற்குத் தெரியட்டுமென்று யோக நிஷ்டையில் இருக்கிறார். பராசக்தியாகிய சாந்தியை மனஸில் வைத்துக்கொண்டு அதனால் நித்தியானந்தத்தோடு இருக்கிறார். லலாட நேத்ர ரூபமாக ஆத்ம ஜ்யோதிஸ் ப்ரகாசிக்கிறது. பின்னால் விவேகனை அரசனாக வைத்து நாடகம் எழுதப்போகிறபடியால் இந்த மாதிரி ஸ்தோத்திரத்தை அவர் பண்ணினார்.

அந்த ஸ்வாமி யார்? சந்திரமௌளீச்வரர்தான். சந்திரனுக்கு ஸோமன் என்று பெயர் உண்டு. ஸோமவாரம் இன்றைக்கு. இன்றைக்குச் சந்திரமௌளீசுவரருடைய சிரஸிலிருந்து சந்திரனுக்குரிய (Monday) நாள். அஷ்டமியில் அர்த்த சந்திரன் இருப்பான். இன்று அஷ்டமீ. சந்திர மௌளீச்வரர் அர்த்தசந்திரனைத்தான் மௌளியில் வைத்திருக்கிறார். அவர் சந்திரார்த்தமௌளீ.

இன்று ஒரு விசேஷம் கிருஷ்ணாஷ்டமி. அஷ்டமியில் ராத்திரிதான் சாப்பிடவேண்டும்: திவா உபவாசம் இருக்க வேண்டும். ஞாயிறு, இரண்டு பர்வகாலங்கள் இவைகளில் ராத்திரி உபவாசம் இருக்கவேண்டும். சதுர்த்தசி அஷ்டமி களில் பகலில் சாப்பிடக் கூடாது. இன்று கார்த்திகை ஸோமவாரம். சாப்பிடக் கூடாது. உபவாஸ விசேஷம் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு அஷ்டமி சந்திரனாகிய அர்த்த சந்திரன் இருப்பதற்கு பொருந்தியதாக இன்று எடுத்துக்கொண்ட இந்த சுலோகத்திலும் 'சந்தரார்த்த மௌளீ' என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்,

பகவத் கீதையில் இந்த ச்லோகத்தை அனுஸரித்த ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது.

யாநிஸா ஸர்வபூதா நாம் தஸ்யாம்ஜாகதிர்ஸ்யமி!
யஸ்யாம் ஜாக்ருதி பூதாநி ஸாநிஷா பஷ்யதோமுனே!!

[கீதை, 2-69]

Koviloor Digital Library

அதில் யமிதனியான ஜ்யோதிஸோடு இருக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸம்யமிராத்திரியில் பிரகாசிக்கிறான்; எல்லோரும் எப்பொழுது தூங்குவார்களோ அப்பொழுது, விழித்துக்கொண்டிருக்கிறான்; எப்பொழுது எல்லோரும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்பொழுது, உள்ளதை, உள்ளபடி அறிகிறவனுக்கு இருட்டாக இருக்கும் என்று பகவத் கீதை சொல்லுகிறது. அவன் கோட்டானைப்போல இருப்பானென்று தோன்றுகிறது. இதற்கு என்ன அர்த்தம்? இது ஒரு புதிர்போட்ட மாதிரி இருக்கிறது.

நம்முடைய சாஸ்திரப்படி லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகும். அதைத்தவிர இரண்டாவது வஸ்துவே கிடையாது. உபநிஷத்பேதம் இல்லை என்று சொல்லுகிறது. நாம் எந்த மாதிரி பார்க்கிறோம்? வேறு வேறாகப் பார்க்கிறோம். நிஜமாகப் பார்க்கும்பொழுது எல்லாவற்றையும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகப் பார்ப்பான். அப்பொழுது பார்க்கிறவனும் அடங்கி விடுவான். தானாகப் பார்க்கிறவன் எல்லாவற்றையும் தானாகப் பார்ப்பான்; எல்லாம் பரமாத்ம ஸ்வரூபம். பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் பார்க்கிறவனும் ஒருவன். அதனால் தான் வேறு பரமாத்மா ஒன்று இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் தானாகப் பார்ப்பான். நாம் பார்ப்பது அவனுக்குப் பொய்யாக இருக்கிறது. வேறாகப் பார்த்தால் அவனுக்கு இருட்டு. நாமாகப் பார்க்கிறதை விட்டுவிட்டு வேறே என்று பார்க்கும் பொழுது அவனுக்குத் திண்டாட்டம் ஏற்படுகிறது. வேறே ஒருவன் அடிப்பதுபோல நினையென்றால் அது நம்மால் முடியும், அவனால் முடியாது. நாமே அடித்துக்கொள்வதாக நினையென்றால் அது நம்மால் முடியாது. நமக்கு எல்லாம் வேறாகத் தோன்றுகிறது. நாமாகப் பார்ப்பதென்றால் நமக்கு இருட்டாகிறது. வேறாகப் பார்ப்பதானால் அவனுக்கு இருட்டாகிறது. மத்தியில் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரைத் தடஸ்தர்

Koviloor Digital Library

என்பார்கள். கரையில் இருப்பவர் அவர். காவேரியில் ஒருவன் போகிறுன். வயலில் ஒருவன் உழுதுகொண்டிருக்கிறுன். கரையில் ஒருவன் இருக்கிறுன். அவனுக்கு இரண்டு பேரும் காணப்படுவார்கள். உழவனைக் கூப்பிட்டுக் காவேரியிற்போகிறவனை எடுக்கச் சொல்லலாம். ஊரிலிருக்கிறவனுக்குத் தானுகப் பார் என்ருல் இருட்டாகிறது; ஞானிக்கு வேருகப்பார் என்ருல் இருட்டாகிறது; ஸ்வாமி இரண்டையும் பார்க்கிருர். நம்மையும் பார்க்கிருர் வேறேயாகவும் பார்த்துக் காரியமும் பண்ணுகிருர்.

நிலைக்கண்ணுடி ஒன்று இருக்கிறது. அதில் நாம் பார்க்கிருேம். நம்முடைய பிரதிபிம்பம் தோன்றுகிறது. மாடு வந்து பார்க்கிறது. ஏதோ எதிரி மாடு வந்திருக்கிறதென்று நினைத்து முட்டுகிறது; கண்ணுடி உடைந்து போகிறது. நமக்கும் ஒரு எதிரி மனிதன் தோன்றுகிருன்; ஆனுல் அது பிரதிபிம்பம் என்பதை அறிகிருேம். அந்த மாதிரிதான் ஸ்வாமியும் இருக்கிருர். நாம் வைத்த கண்ணுடி ரஸம் பூசினது. அதைப்போல ஸ்வாமி இருக்கிருர் நாம் வேருெருவனேடு சண்டை போடுவதாக நினைக்கிருேம். கண்ணுடியில் பார்த்த மாடுபோல எண்ணுகிருேம். உண்மையில் நம்மையே நாம் அடித்துக்கொள்ளுகிருேம். மாடுபோல் இருப்பதால்தான் பசு என்ற பெயர் ஜீவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸம்யமி பார்ப்பதற்கும் நாம் பார்ப்பதற்கும் இது தான் வித்தியாஸம். ஸம்யமி பார்த்தால் இது வெறும் பிரதிபிம்பம் என்று எண்ணி விடுகிருர். நாம் வேருகப் பார்க்கிருேம்.

பரமேச்வரனுகிய ஸம்யமி நமக்காகப் பார்க்கிருர். ஸ்வாமி ஸம்யமியாக இருந்த அவஸரந்தான் தக்ஷிணுமூர்த்தி. வேறேயாக பார்த்தால் நமக்கு ப்ரகாசமாக இருக்கிறது, ஞானிக்கு இருட்டாக இருக்கிறது. தானுகப்பார்ப்பதில் ஞானிக்குப் ப்ரகாசமாக இருக்கிறது. நமக்கு இருட்டாகிறது. நாம் எப்படிப் பார்க்கிருேமோ அப்படி லோகம் இருக்கிறது. நம்முடைய திருஷ்டி மூக்குக் கண்ணுடிபோல் இருக்கிறது.

Koviloor Digital Library

முனியாகவும் ஸம்யமியாகவும் பரமேச்வரன் ஓர் அவஸரத்தில் இருந்தார்.

ஞானமார்க்கத்தில் ப்ரவேசித்த பக்தர்கள் பரமேச்வர ஆராதனையில் ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற ஒரு ச்லோகம் உண்டு.

யாசே நாபிநவம் - தேசந்தர கலௌதம்ச கிம்சிதபி வஸ்து!
மஹ்யம் தேஹிச பகவந் மதீய மேவஸ்வ ரூபமானந்தம்!!
(மானஸபூஜை)

மதுரையில் ஆவணி மூலம் திருநாள் நடக்கிறது. அது பகவான் பிட்டுக்காக மண்சுமந்த தினம். வைகையில் உடைப்படைக்க வேண்டுமென்று மண் சுமந்தார். அப்பொழுது அரசன் பிரம்பினால் அடித்தான். அந்தப் பிரம்படி எல்லோருக்கும் பட்டது. இந்த விஷயத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் சிவலீலார்ணவத்தில் இந்த ஸமயத்தில் ஸ்வாமியிடம் சில பேருக்கு அதிருப்தி உண்டாயிற்றென்றும் அநேக பேர் அநேக தினுஸாகப் பேசினார்களென்றும் சொல்லப்பட்டிக்கிறது.

வேத்ராஹதிம் விவக்தம் விஷ்வாத்ம கதா ப்ரதர்சிதா பவதா!
கரகத கபலக்ராசே புனரபிநீதம் சிவாத்வைதம்!!
(சிவலீலார்ணவம். வ-95)

உன்னுடைய அடியைப் பாகம் பண்ணுவதில் மாத்திரம் நீ விச்வாத்மகன் என்பதைக் காட்டினாய். பிட்டுக்கொடுத்தாளே, அப்பொழுது என்ன செய்தாய்? அப்பொழுது மட்டும் இரண்டாவது இல்லை. சிவாத்வைதம். அடிபட மாத்திரம் எங்கும் தேகம் இருக்கிறதோ? என்று ஒருவர் சொன்னார். இப்படிப் பலபேர் பலவிதம் சொன்னார்கள். ஸ்வாமி பக்ஷமாகப் பேசுகிறவர் ஒருவர் வந்தார்.

Koviloor Digital Library

த்ராணேயோ அதிக்ரத: சமஸ்தஜகதாம் தஸ்யாம் புராசௌசுகம் நித்ராணஸ்ய ததாபி தேயபி சமயே ப்ரஸ்டைவ நாலக்ஷயதே! விஷ்டிம் குர்வதி தாம்யதி ஸ்ரமபராத்லேத்ரா யதிஸ்தவ யயபூத கஸ்யாக்ரே கதயிஸ்ய சீமமநயம் ஸ்வாமிந் அனுதோயசி!!

(சிவலீலார்ணவம், வ-89)

நீர் அநாதையாக இருக்கிறீர். வைகையாறு உடைப் பெடுத்துக்கொண்டதென்று அடைக்க வந்தீர். பரிபாலனம் பண்ணவேண்டியது நாராயணருடைய வேலை. அவர் இப்பொழுது ஸமுத்திரத்தில் ஆனந்தமாகத் தூங்குகிறார். எங்கே உடைப்பெடுத்தால் அவருக்கு என்ன! எவ்வளவு ஜலம் ஏறினாலும் அவருக்கு தெரியாது. பிரளய உபத்திரவம் தெரியாத இடத்தில் அவர் இருக்கிறார். கேட்பார் கிடையாது. இவருடைய உத்தியோகமாயிற்றே. இவர் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாரே என்று கேட்பார் கிடையாது- மண் கூடையைத் தூக்கமாட்டாமல் தூக்கி நீர் சிரமப்படுகிறீர். உமக்குப் பிரம்படி கிடைக்கிறது. இந்த அநியாயத்தை யாருடைய முன்னிலையிற் போய்ச் சொல்வீர்! நீர் அநாதை. சொல்லுகிறதற்கு உமக்குமேல் ஒரு நாதன் இல்லை. சொல்லியாவது ஆறலாம். அதற்குக்கூட இடம் இல்லை. இப்படி அவர் சொன்னார்.

மற்றொருவர் பெரிய மேடையின்மீது ஏறிக்கொண்டார். எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டார் "இப்பொழுது ஒரு தீர்மானம் பண்ணவேண்டும். இவரே நேரில் இருக்கிறார் தீர்மானம் பண்ணி இவரிடமே கொடுத்து விடவேண்டும் தபால் மூலம் அனுப்ப (Forward) முடியாது. இப்பொழுதே ஒரு தீர்மானம் பண்ணிவிடவேண்டும். அப்புறம் ஆள் அகப்படமாட்டார். இப்பொழுது பண்ணிவிட்டால் துன்பம்" என்று சொல்லிப்பேச (Address) ஆரம்பித்தார்.

ஹேசந்த: ச்ருணுதாதுணைவ மிலிதைரஸ்மாபிரே தச்சிலே வாச்யம் லேத்ரயதிம் விபஞ்யன வயம் போக்தும் சமர்தாயதி! நோசேத் பாதஹதி: சிலாப்ரஹரணம் கோதண்ட

[தண்டாயதிகி:

Koviloor Digital Library

கண்டூஷாம் புனிஷேசனம் தசகலம் சர்வம் விபாஜ்யம்
[பவேத் ॥
(சிவலீலார்ணவம், வ-83)

"ஏ ஸாதுக்களே! வாருங்கள், அப்புறம் என்று சொல்லாதீர்கள். இப்பொழுது கூடியிருக்கிறோம். என்ன தீர்மானம் பண்ணுவது தெரியுமா? நீர் பிரம்படியைப் பிரித்துக்கொடுத்தீரே; அதை வாங்கிக்கொள்ளத்தயாரா இல்லையென்று அவரிடம் சொல்லவேண்டும். அடிபட்டாலும் நாம் சம்மதிக்கமாட்டோம் என்று சொல்லிவிடவேண்டும்" ஜப்தி பண்ணினாலும் உடனே ஆக்ஷேபமனு கொடுத்தால் பின்னால் வியவஹாரம் சௌகரியம் அல்லவா?

அவர் சொல்லுகிறார்; "இப்பொழுதே கொடுக்காமற் போனால் அப்புறம் நமக்குத்தான் கஷ்டம். இவர் எங்கே பார்த்தாலும் அடிபடுகிற பேர் வழி. இன்னும் ஒருவன் காலாலுதைப்பான், கல்லாலடிப்பான். வில்லாலடிப்பான், எச்சில் துப்புவான், இத்தனைக்கும் நாமும் பங்காளியாக நிற்கவேண்டியிருக்கும். தெரிந்தவரைக்கும் இவ்வளவு பேர் அடித்திருக்கிறார்கள். இன்னும் எவ்வளவு பண்ணுவார்களோ—பக்தர்கள்! என்றார்.

கடைசியாக ஒருவர் வந்தார். ஸ்வாமியிடம் நான் ஒன்று கேட்கிறேனென்று வந்தார். "ஒரு வாணிச்சியிடம் வெல்லம் போட்ட பிட்டை வாங்கிக்கொண்டு அதற்காக வைகைக்கரையில் மண்கொட்டுகிறேனென்று அடிபட்டீர். என் ஹிருதய கமலத்தில் பக்திரஸம் இருக்கிறது. அங்கே வந்து என் மனோபாவத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு ஸம்ஸார பிரவாஹத்தை அடையும். நான் அடிக்கமாட்டேன். ஒன்று கொடுத்தால்தான் பண்ணுகிறதென்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர். பக்திரஸத்தையும் மனோபாவத்தையும் கலந்துகொள்ளும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறார், அப்படியே

Koviloor Digital Library

நாமும் பிரார்த்திப்போம். மனோபாவம் போய்விட்டால் யமியினுடைய நிலை உண்டாகி ஆத்மானந்தத்தைப் பெறலாம்.

ஸ்ரீ ஆசார்யாளின் அம்ருதமொழி

ஸதீ தடுப்புச்சட்டம் 150 வருஷங்களாக அமுலில் இருக்கின்றது. இன்றைக்கும் ஒரு சில ஸதிகள் உயிரைத் த்ருணமாகக் கருதி தீக்குளிக்கிறார்கள். உண்மையான ஒரு ஸதீ உலகை ரக்ஷிக்கத்தக்க சக்தியுள்ளவள். ஸதீ என்றே தேவிக்கும் பெயர். புஷ்ப பாணத்தை அளித்து உலகெலாம் ஜயிக்கும்படி மன்மதனுக்கு அருள்புரிந்தாள். பரமசிவன் நெற்றிக்கண்ணால் எரித்த காமனிடமிருந்து குமரக்கடவுளை அளிக்க, கரும்பு வில்லையும், புஷ்ப பாணங்களையும் தான் ஏற்றுக்கொண்டாள்.

"மனோரூபேக்ஷு கோதண்டா பஞ்ச தன்மாத்ர ஸாயகா;" என்பது தேவீ ஸஹஸ்ரநாமம். அன்னையை அண்டினால் அவள் நம்மைக் கைவிடாள்.

மனதை வில்லாகவும் இந்திரியங்களை அம்பாகவும் வைத்திருக்கிறாள் தேவி. தேவியை நாம் தியானம் செய்தால் மனதாலும் புலன்களாலுமுண்டாகும் தீமை நம்மிடம் வராது. மனம் வெளியில் போகாதிருக்க அம்பிகையைத் த்யானம் செய்.

சிவன் கருணாமூர்த்தி! தேவிக்குப் பாதி உடலைத்தந்தார் அது அர்த்தநாரீச்வர ரூபம். பாதி உடலை விஷ்ணுவுக்குத் தந்தார். சங்கரநாயனார் கோயிலில் அதைக்காணலாம் உடலையே அளித்த மூர்த்தி நமக்கு எதைத்தான் தரமாட்டார். ஆனால் அன்புடன் அவரை ஸதா த்யானம் செய்யவேண்டும் நாமத்தையேனும் ஜபம் செய்யவேண்டும் பிறவாமல் இறவாமல் இருப்பதே மோக்ஷம். காஞ்சீபுரத்தில்

Koviloor Digital Library

பிறவாத்தானம், இறவாத் தானம் என இருகோவில்கள் இருக்கின்றன. திருவாரூரில் பிறந்தால் முக்தி, அருணாசலத்தை நினைத்தால் முக்தி, சிதம்பரத்தை தரிசித்தால் முக்தி, காசியில் இறந்தால் முக்தி.

சிவபக்தனுக்கு விஷ்ணு சிவலிங்கமாகி தர்சனம் தந்ததாக பாலாற்றங்கரையிலுள்ள ஒரு க்ஷேத்ரத்தின் ஸ்தல புராணம் கூறுகிறது. அபேதத்தைக் காட்ட அப்பய்ய தீக்ஷிதர் ரத்நத்ர பரீக்ஷை என ஒரு க்ரந்தமியற்றினர். சிவபக்தர்கள் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம் செய்கின்றனர்

ஆசார்யாள் சிவாநந்த லஹரி, பஜகோவிந்தம், ஸௌந்தர்ய லஹரி, ராம, சூரியன், குஹன், விநாயகர் ஆகியவர்களின் ஸ்துதி எழுதினர். ஆறு மதங்களை ப்ரதிஷ்டை செய்தார். ஆனல் அவர் அத்வைதி

எங்கும் பிரதோஷ காலத்தில் சிவன் நடனம் செய்கிருர். விசேஷமாக சிதம்பரத்தில் நடராஜரது ந்ர்த்தநம் மிக ஆநந்தமானது. வ்யாக்ரபாதர் புலி, பதஞ்சலிபாம்பு. பயங்கரமான இவைகளுக்கும் நடநமின்பமளிக்கிறது. நந்திக்குக் கொம்பும் கால்களுமுண்டு. வியாக்ரபாதருக்கு கால்களுமுண்டு. பதஞ்சலிக்கு இரண்டுமில்லை. கண்ணும் காதும் அவருக்கு ஒன்றே. கண்ணை மூடினல் காது கேளாது. நடராஜ தாண்டவத்தை அவர் நன்கு அநுபவிப்பவர் ஸதாதியாநம் செய்பவர். அவர் நடராஜ நடனத்திகேற்ப 8 சுலோகமியற்றினர். அவரைப்போல் அவைகளுக்கும்—தீ தா—என்ற கொம்பும் காலுமில்லை. ஸ்ரீ மடத்திலும் பிரதோஷ காலத்தில் அந்தப் பாராயணம் நடக்கிறது. மாலையில் சிவஸேவை செய் ஆனந்தமுண்டாகும். (ஸதஞ்சித......ஹ்ருதிபஜ)

Koviloor Digital Library

சிதம்பரத்தில் நடராஜர் ஆநந்தத்தால் திகம்பரராக ஆடுகிறார். அது ஸந்த்யா காலம். விஷ்ணு முதல் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் அங்கு வருகின்றனர். எல்லோர் மனமும் நடனத்தில் ஒடுங்குகிறது. அச்சமயம் கிளப்பில் சாப்பிடுவதோ சீட்டாடுவதோ கூடாது. ஸந்த்யாவந்தனம் செய்து சிவனை த்யாநம் செய்யவேண்டும் சிவநாம ஜபம் செய்யவேண்டும். காலையில் ஹரிஹி! ஹரிஹி! என எழுந்திருக்கவேண்டும் காற்றடிக்கும் பக்கம் படகு ஓட்டுவது ஸுலபம். ஸந்த்யா காலம் எனும் அநுகூல காற்றடிக்கும் போது சிவநாம ஜபம் எனும் படகை ஓட்டினால் மனம் சுலபமாக ஒருமைப்படும். மற்ற மதத்தினர் 100-க்கு 79 பேர் ஸந்த்யா காலத்தில் ஜபம் செய்கின்றனர். நம் மதத்தில் கோடியில் ஒரு பாட்டியம்மாதான் சிவசிவ என ஜபிக்கிறாள். அந்த பலத்தால்தான் நமது மதம் தங்கி நிற்கிறது. ஸந்த்யா காலத்தை வீணாக்குவதால் பல கஷ்டங்கள் வருகின்றன! ஜபம் செய்தால் உலகிற்கே க்ஷேமம் உண்டாகும்.

நமது மதத்தைக் காக்க ஜபம் அநுஷ்டாந நிலைகளே கத்தி துப்பாக்கி போலாம். இப்படிப்பட்ட தனிப்பெரியவாள் மூலமே நம் மதம் நின்றிருக்கிறது கபீர். முதலிய அன்ய மதத்தினர் தானே நம் மதத்தில் வந்து பக்தியால் நற்கதி பெற்றனர். கலியுகம் ஒரு வகையில் சிறந்தது. விரைவில் புண்ய பலனைத் தருகிறது. இதில் பெண்களும் நான்காம் வர்ணத்தாரும் பக்தி செய்வோருக்கு உதவி புரிந்து சுலபமாகப் பலனைப் பெருகின்றனர். பத்து முறையாவது பகவன் நாமாவை எவனாவது ஜபிக்கிறானா? என பகவான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார் பலந்தர. தலைவன் ஒழுங்காக இருந்தால் குடும்பம் க்ஷேமமாக இருக்கும். பிராம்மணன் ஒழுங்காக இருந்தால் பாரததேசம் பழைய சுபிக்ஷ நிலை பெறும். பத்து உபநிஷத்துகளில் கேந உபநிஷத் ஒன்று இதைப் பற்றிய பழமொழி அது. கண்ணுக்குக் காணாதது. ஆனால் எங்கும் உளது ஒரு வஸ்து. அதே பிரும்மம்

Koviloor Digital Library

அதனால் தான் ஸகல கார்யங்களும் நடக்கின்றன. கேநத்தில் ஒரு கதை. தேவர் ஒரு ஸமயம் அஸுரரை ஜயித்தனர். வெற்றி கொண்டாடினர். அதில் நாங்களே ஜயித்தோம், எங்கள் மஹிமை இது எனக் கர்வம் கொண்டனர். ஸர்வேச்வரன் இவர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்கக்கருதினர். ஒரு ஜோதிர்மயமான தூண்போல் நின்றார். அதற்கு அடி நுனி தெரியவில்லை. அது என்ன என்று அறிந்துவர வாயுவை அனுப்பினர். அதை அந்த வஸ்து (யக்ஷம்) நீ யார் எனக் கேட்டது. அவர் நான் பலவானான வாயு என்றார். ஆனால் இந்த த்ருணத்தை அசை என, அவரால் அதை அசைக்க முடியவில்லை. அக்நியை அனுப்பினர். அதனால் அதைக் கொளுத்த முடியவில்லை. ஒருவராலும் முடியாமல் போக இந்த்ரன் வந்தான். யக்ஷம் மறைந்தது! அவர் வருந்தி கர்வம் நீங்கி நின்றார். உபநிஷத்வித்யையான தேவி அவருக்கு தர்சனம் தந்து பிரும்ம ஸ்வரூபமது, அவனன்றி அணுவும் அசையாதென கூறினாள். உலகை ஆட்டி வைப்பது பகவானே.

நமது தர்மத்திற்கு—மதத்திற்கு பெயர் கிடையாது. ஏன்? இது ஒன்றுதான் முதலில் எங்குமிருந்தது! ஒரு ஊரில் ஒரே ராமசாமி என்பவரிருந்தால் அவரை ராமசாமி என்றேதான் அழைப்பர். மகம்மதியர் கிருஸ்தவர் மதம் வந்தபின் நம் மதத்தை ஹிந்து மதம் என்றார்கள். மற்றும் சில ராமசாமி வந்தால் உயரமான ராமசாமி கருப்பு ராமசாமி என அழைக்கிறோம். அதே போல்தான் ஹிந்து மதம் என்பது.

நமக்கு வேதமே அறிவை ஊட்டி நல்வழி காட்டுகிறது. அது அனாதி. அது கூறிய அன்பினால்தான் நம் மதம் வளர்ந்தது. நமது மதத்திலுள்ள சிறந்த தத்துவங்களைக் கண்டு பலர் நம் மதத்தைத் தழுவுகின்றனர். நாம் ஸ்கூல், ஆஸ்பத்திரி மிஷின் பிரசாரக் கூட்டம் ஏற்படுத்தவில்லை. யாரையும் அழைக்கவில்லை.

Koviloor Digital Library

நமக்கு வேதமே ஆணிவேர். அநுஷ்டானமே இலை பூ காய் கனி, ஜனன மரணமற்ற முக்தியே ரஸாநுபவமாம். சயாம், கம்போடியா முதலிய தேசங்களில் நமது மதம் பரவி இருந்தது. ஆங்கு சிவலிங்கங்கள் இருக்கின்றன. பல சிலா சாஸனங்களுமிருக்கின்றன.

உமாதேவி நிறைந்த கருணை உள்ளவள். சிறந்த ப்ரகாசமுள்ளவள். அபாரசக்தி உள்ளவள். ஓம் என்பதே உமா என்றாயிற்று. அ. உ. மா. மூன்றும் ஓம் என ஆயிற்று. வித்யுத் சக்தியில் நெகடீவ் பாஸிடீவ் என்பன போலுள்ளது. கோடி சூர்யப் ப்ரகாசமானது அம்பாளது ஸ்வரூபம். ஆனால் தாபத்தை உண்டுபண்ணாது. கோடி சந்த்ரன்போல் இன்பம் தரும். சிவனுடன் சேர்ந்தே இருக்கிறது. அமிருதத்தில் ருசி. பாலில் வெண்மை. தீயில் பிரகாசம். சந்த்ரனில் நிலா. புஷ்பத்தில் வாஸனை போல் சிவனிடம் ஸஹஜ சிந்தையானவள். அன்னையை அர்ச்சித்துப் பேரின்பம் பெறுக.

துணி அழுக்கு இல்லாமல் இருந்தால் போதாது. உடம்பு அழுக்கு இல்லாமல் இருந்தால் போதாது. வீடு அழுக்கு இல்லாமல் இருந்தால் போதாது. நம் மனம் அழுக்கு இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அதற்கு அம்பாளுடைய சரணாரவிந்தத் தியானம்தான் வழி.

இருப்பது ஒரே ஒரு சூரியன்தான். ஆனால் கையிலே கொஞ்சம் ஜலத்தை எடுத்துக்கொண்டு நல்ல வழுவழுப்பான தரையில் தெளித்தால் ஒவ்வொரு முத்து ஜலத்திலும் பிரதிபிம்பமாக ஒரு சூரியன் தெரிகிறது. பிரிந்து பிரிந்து இப்படிப் பல பிரதிபிம்ப சூரியன்கள் இருந்தாலும் உண்மையில் இருப்பது ஒரு சூரியன்தான். இப்படியே எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாக ஒரே சக்திதான் நம்மெல்லோர் இடமும் பிரிந்து பிரிந்து பல போல் தோன்றுகிறது.

Koviloor Digital Library

சமூகத்துக்கோ, ராஜ்யத்துக்கோ, ஒருவர்க்கத்துக்கோ தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் சமய அநுஷ்டானங்களையும் ஆசரணைகளையும் புறக்கணிக்கலாகாது. தனிப்பட்ட முறையில் அவர்களுக்கு சமயச் சடங்குகள் தேவையாக இல்லாதிருக்கலாம். ஆன்மிகத்தில் அவர்கள் முன்னேற்றம் கண்டு சமய அநுஷ்டானங்களைப் பின்பற்றும் அவசியத்தைக் கடந்திருக்கலாம். என்றாலும் அவர்கள் அநுஷ்டானங்களை விட்டுவிட்டால், இந்த அநுஷ்டானங்களின் உதவியை உண்மையாகப் பெறவேண்டிய நிலையிலுள்ள மற்ற மக்களும் இவற்றை அலட்சியம் செய்யத்தொடங்கிவிடுவர். இதனால் தலைவர்கள் மக்களுக்குத் தவறான உதாரணம் காட்டியதாகவே ஆகும். மக்கள் எந்த நிலையில் இருக்கிறார்களோ அங்கிருந்தே அவர்களை முன்னுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டியது தலைவர்களின் கடமையாகும்.

அந்நிய நிலத்தில் மேயக்கூடாது என்பதற்காகப் பசுவைக் கட்டிப் போடுகிறோம். அந்த நிலத்தின் பயிர்சேதம் ஆகாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் கட்டிப் போடுவதில்லை. பசு அடிபடாமல் இருக்கவேண்டும் என்று அதைக் காக்கவே கட்டிப்போடுகிறோம். இவ்வாறே எல்லா சமயக் கட்டுப்பாடுகளும் நாம் பிறருக்கு இன்னல் விளைவிக்காமல் காப்பாற்றுவதோடு நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் விதிக்கப்பட்டவை. முக்கியமாக, நம்மை நம்மிடமிருந்தே காப்பாற்ற விதிக்கப்பட்டவை.

Koviloor Digital Library

வேதமும் வேதாங்கமும்

நாம் வஸிக்கும் த்வீபத்திற்கு "ஜம்பூத்வீபம்" என்று பெயர். இது ஸகல தேவர்களாலும் "கர்மபூமி" எனக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதில் புண்ணிய நூல்களும், பகவதவதாரங்களும், பாவனமான நதிகளும், உத்தம க்ஷேத்திரங்களும் உண்டு. இத்தேசத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே ஓர் மதம் தோன்றியது. அம்மதத்தைத் தழுவி வந்தவர்கள் "ஆர்யர்கள்" என அழைக்கப்படுகிறார்கள். கலைகளிலும், நாகரிகத்திலும் அவர்கள் ஒப்பற்ற கீர்த்தி பெற்றனர். அவர்கள் பேசிவந்த தேவபாஷையிலிருந்து மற்ற பாஷைகள் உண்டானதாகவும், அவர்களிடமிருந்தே மற்ற நாட்டார் நாகரிகத்தை கற்றுக் கொண்டதாகவும் சொல்வதுண்டு. அவ்வார்யர்கள் கைக் கொண்ட தர்மமே 'ஸநாதநதர்மம்' 'ஆர்யமதம்' 'ஹிந்து மதம்' எனப்பல நாமங்களால் அழைக்கப்படுகிறது. இம் மதத்திற்கு ஆதாரமான க்ரந்தங்கள் தேவ பாஷையிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானது வேதம். அதைத் தழுவி பின்னர் பற்பல நூல்கள் தோன்றின. பேரளவில் அவை பலவாறாக வேறுபட்டிருப்பினும் ஒரே கடவுளைப் பற்றியே கூறுவனவாகும். அன்றியும், அந்த க்ரந்தங்கள் எல்லாம் நேராகவோ, பரம்பரையாகவோ வேதத்தின் கருத்தையே வெளிபடுத்துகின்றன. அவைகள் 'அங்கங்கள்' என அழைக்கப்படுகின்றன. ப்ராணிகளுக்கு அங்கங்கள் எப்படி இன்றியமையாத ஸாதநங்களோ அப்படியே வேதாங்கங்களும் வேதத்திற்கு ஸாதநங்களாகும். அவ்வேதம் ஒன்றேயாயினும் சில காரணங்களால் நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ் வேதங்கள் 4; வேதாங்கங்கள் 6; உபாங்கங்கள் 4; ஆக, 14 வித்யைகள் என்றும், உபவேதங்கள் 4 சேர்ந்தால் 18 வித்யைகள் என்றும் கூறுவார்கள். இவையனைத்தும் வேதத்தைத் தழுவினவையாதலால் இவைகளிலிருந்து உண்டான வெவ்

Koviloor Digital Library

வேறு மதங்களும் 'வைதிகமதம்' 'ஆஸ்திக மதம்' எனப் பெயர் பெறும். வேதத்தை ஆதாரமாகக் கொள்ளாத மதங்களை 'அவைதிகம்' 'நாஸ்திகம்' என்பார்கள். அதிலும், மாத்யமிக, யோகாசார, ஸௌத்ராந்தித, வைபாஷிக, சார்வாக, திகம்பர என்று சில முக்கியப் பிரிவுகளுண்டு.

வேதம்

வேதம் அறிவையளிக்கும் நூல். ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், அநுமானத்தாலும் உபமானத்தாலும் எது நமக்கு விளங்கவில்லையோ அத்தகைய ஆத்மா ஜீவன் பரலோகம் மோக்ஷம் ஆகியவைகளை வெளியிடுவதால் வேதத்திற்கு வேதம் எனப் பெயர் தோன்றிற்று. அதையே 'ஸ்ருதி' என்றும் சொல்வார்கள். அது காதினால் கேட்டுக் கேட்டு உபதேச மூலமாகப் பரவியதால், அப்பெயரை ஏற்குமென்பார்கள். அவ்வேதம் சில ஆண்டுகளுக்குமுன் சில மஹர்ஷிகளால் எழுதப்பட்டது எனத் தற்காலத்தவர் கூறுவர். ஆனால் அவ்வேதத்தைப் பின்பற்றி சில க்ரந்தங்களை இயற்றிய பெரியோர்களும் பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ ஸாயணா சார்யர் பாஸ்கரர் முதலிய மஹர்ஷிகளுமான வித்வான்கள் "வேதம் நித்தியமானது, அநந்தமானது, மனிதனால் எழுதப்படாதது, ஈசன் முகத்திலிருந்து வெளிவந்தது, அதை மஹர்ஷிகள் தபோபலத்தினாலறிந்து லோகோபகாரமாக வெளியிட்டார்கள்" என்றே நிச்சயித்திருக்கின்றனர் க்ருதயுகம் த்ரேதா யுகம் த்வாபரயுகம் ஆகிய 3 யுகங்களில் உள்ளவர்கள் தீர்காயுஸ் உள்ளவர்களாகவும் தபஸ்விகளாகவும் த்ருடமான புத்தி பலம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தனர். அதனால் ஒன்றாகவே இருந்த வேதத்திலிருந்து ருக் யஜுஸ் ஸாம அதர்வ என்பவைகளைப் பொருக்கி எடுத்து அந்தந்த கர்மாவில் பயன்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். கலியில் பிறப்பவருக்கு புத்தி பலம் ஆயுள் எல்லாம் குறைவென அறிந்த மஹாவிஷ்ணு வ்யாஸராக அவதாரம் செய்தார். அந்த வேதவ்யாஸ மஹர்ஷியே அவ்வேதத்தை 'ருக், யஜுஸ்,

Koviloor Digital Library

ஸாம, அதர்வ' என்று நான்காகப் பிரித்து தாம் காரணப் பெயரைப் பெற்ருர். இவ்வேதத்திலுள்ள பெரும்பாகம் யாகத்தைப் பற்றியவையேயாகும். யாகத்தைச் செய்து முடிக்க பல ரித்விக்குகள் (கர்மாவை செய்பவர்கள்) வேண்டும். யாகம் செய்யும் யஜமானன், ப்ரும்மா, அத்வர்யு, ஹோதா, உத்காதா ஆகிய இவர்கள் ப்ரதான மானவர்கள். அந்தந்த தேவதைக்குரிய மந்த்ரங்களைக் கூறி அவரவர்கள் குணத்தை வெளியிடும் ஹோதாவுக்கு வேண்டியவைகளை உட்கொண்ட ருக்வேதத்தை "ஹோத்ரு ப்ரயோகம்" என்பார்கள். எல்லாத் தொழில்களையும் யஜமானனுக்காகச் செய்யும் அத்வர்யுவுக்கு வேண்டியவைகள் யஜுர்வேதத்திலுள்ளன. அந்தந்த தேவதைகளைக்கானம் செய்து ஸந்தோஷிக்கச் செய்யும் உத்காதா என்பவருக்குரியது ஸாமவேதத்தில் காணப்படுகிறது. யஜமானன் ப்ரும்மா இவர்களுக்குரியனவும் யஜுர்வேதத்திலேயே இருக்கின்றன. யாகத்திற்கு உபயோகப்படாமல் ஸம்பத்துண்டாகவும், துரிதங்களை உடனே நிவர்த்திக்கவும் எதிரியைக் கொல்லவும் முக்ய உபயோகமானது அதர்வ வேதம். இந்நான்கு வேதங்களும், உலகத்திற்கு தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷ, என்ற சதுர்வித புருஷார்த்தத்தை அளிப்பனவாகும். இவ்வேதம் பொதுவாகக் கூறும்போது 'தர்மகாண்டம்' ப்ரும்மகாண்டம்' என இருவகைப்படும். தர்மம் அல்லது கர்மம் என்பது தர்மார்த்த காம மென்ற மூன்று பலனையே அளிக்கத்தக்கது.

ப்ரும்மகாண்டம் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்திற்கேற்ற மார்க்கத்தைக் கூறும். கர்மகாண்ட வேதம் 'மந்த்ரம்' 'ப்ராஹ்மணம்' என இருவகைப்படும். அநுஷ்டாநத்திற்குரிய த்ரவ்யம், தேவதை முதலியவைகளை விளக்குவது மந்த்ரம். அம்மந்த்ரம், பாதங்களோடு கூடி காயத்ரீ முதலிய சந்தஸ்களுடன் சேர்ந்திருந்தால் 'ருக்மந்த்ர' மெனவும் கானத்தோடு சேர்ந்திருந்தால் 'ஸாமமந்த்ர' மெனவும் இவ்விரண்டோடும் சேராவிட்டால் 'யஜுர்மந்த்ர' மெனவும்

Koviloor Digital Library

சொல்லப்படும். ப்ராஹ்மணமும் 'விதி' 'அர்த்தவாதம்' என இருவகைப்படும். அவ்விதி பலவகைப்படினும் ஓர் கர்மாவை விதிப்பதே அதன் கருத்தாகும். விதித்த கர்மாவைப் பற்றித் துதிப்பதும், வேண்டாவற்றை நிந்திப்பதும் அர்த்தவாதம். இக்கர்ம காண்டத்தைப் பற்றி ஸூத்ரமாகவும், பாஷ்யமாகவும், ஜைமினி, சபரர், பட்டர், ப்ரபாகரர் முதலிய மஹான்களால் எழுதப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களுக்கு 'பூர்வமீமாம்ஸை' என்று பெயர். ப்ருமகாண்ட உபநிஷத்தைப் பின்பற்றி வேதவ்யாஸரால் ஸூத்ரமாக வெளியிடப்பட்டு ஸ்ரீ சங்கரர் முதலிய ஆசார்ய புருஷர்களால் பாஷ்யம் எழுதப்பட்ட க்ரந்தங்களுக்கு 'உத்திரமீமாம்ஸை' அல்லது 'வேதாந்தம்' என்று பெயர். யஜுர் வேதத்தில் ஸுக்ல யஜுர்வேதம் க்ருஷ்ண யஜுர்வேதம் என இருபிரிவுகள் உள. க்ருஷ்ணயஜுர் வேதத்தில் 7 காண்டங்களும் 3 அஷ்டகங்களும் அருண காடகமும் சேர்ந்து 82 ப்ரஸ்னங்களிருக்கின்றன. காண்டங்களை ஸம்ஹிதை, என்றும் மற்றவைகளை ப்ராம்மணம் என்றும் கூறுவர். அதில் வேதாந்தத்தைக் கூறுவது 3 ப்ரஸ்னங்களாகும், வேதம் ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதர்வவேதம் என நான்காம். இதை அபிவாதயே கூறி பெரியோர்களை நமஸ்கரிக்கும்போது கோத்ரம் ஸூத்ரம் யஜுஸ்ஸாகாத் யாயீ எனக் கூறுகிறோம். அவ்வேதத்தின் அங்கங்கள் ஆறு.

1. சீக்ஷா

வேதத்தை ஸ்வரமில்லாமல் எழுத்தைவிட்டு, ஹ்ரஸ்வ தீர்க்கங்களைத் தவறி உச்சரித்தால் பலனைத் தராததோடு அப்படிச் சொல்பவனைக் கெடுக்குமாதலால் மிக்க ஜாக்ரதையாக வேதத்தை ஓதவேண்டும். உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் என ஸ்வரம் மூவகைப்படும். அக்ஷரங்கள் அச்சு, ஹல் என்று இருவகைப்படும். அச்சு ஹ்ரஸ்வம், தீர்க்கம், ப்லுதம் என மூன்று பிரிவுகளுடன் கூடியது. இவைகளைப்பற்றிக் கூறுவது 'சிக்ஷா' என்ற வேதாங்கம்,

Koviloor Digital Library

இச்சாஸ்த்ரம் பாணினி என்ற மஹாமுனிவரால் எல்லா வேதங்களுக்கும் பொதுவாக ஐந்து காண்டங்களாகவும், மற்றும் பல முனிவர்களால் ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் தனித்தனியாகப் பல ப்ராதிசாக்யங்களாகவும் வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது.

2. வ்யாகரணம்

"ஒரு சப்தம் நன்கு குற்றமற உச்சரிக்கப்படின் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் நமது இஷ்டத்தைக்கொடுக்கும்" என்ற சொற்படி ஒவ்வொரு பதத்தையும் குற்றமறக் கூறுதல் அவஸ்யம். சிக்ஷா சாஸ்த்ரத்தால் எழுத்து சுத்தமாகத் தெரிந்தாலும் பதத்தை அறிய மற்றொரு சாஸ்த்ரம் அவஸ்யம் வேண்டும். பாணினி மஹர்ஷி நடராஜப் பெருமான் நடனம் செய்த பொழுது அவரது உடுக்கையிலிருந்து கிளம்பிய அ-இ-உண் ஹல் என்ற 14-ஸூத்ரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, அவற்றை எட்டு அத்தியாயங்களாக எழுதினர். காத்யாயனர் என்ற ரிஷி அதற்கு ஓர் வார்த்திகம் இயற்றினர்' அதற்கு பதஞ்சலி மஹரிஷி மஹா பாஷ்யம் எழுதினர். மற்றும் பலரால் வேதாங்கமல்லாத பல வ்யாகரணங்கள் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது எங்கும் எல்லோராலும் கற்கப்படுவது பாணினி வ்யாகரணமேயாகும்.

3. நிருக்தம்

அர்த்தத்தை உணராத வேதோச்சாரணத்திற்குப் பூர்ண பலமில்லாததால் யாஸ்கமுனிவரால் பதின்மூன்று அத்யாயங்கள் கொண்ட நிருக்தம் என்று ஒரு நூல் எழுதப் பட்டது. அதில் நாம ஆக்யாத, நிபாத, உபஸர்க்க என நான்குவகைப்பட்ட பதங்களை விவரித்து பதங்களுக்கு அர்த்தமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வைதிக பதார்த்தத்தை விளக்க அத்யாயம் ஐந்துகொண்ட ஓர் நிகண்டுவும் அவராலேயே இயற்றப்பட்டது.

Koviloor Digital Library

4. சந்தஸ்

ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தையும், அதற்குரிய ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை இவைகளை அறிந்து உச்சரிக்க வேண்டியது. ஆகையால், சந்தஸ்ஸை விளக்க பிங்களரால் எட்டு அத்யாயங்களுடன் சந்தஸ் சாஸ்த்ரம் எழுதப்பட்டது. அதில் மூன்று அத்யாயங்களால் காயத்ரீ முதலிய வேதசந்தஸ்ஸுகளும் ஐந்து அத்யாயங்களால் புராண இதிஹாஸங்களுக்குரிய லௌகிக சந்தஸ்ஸுகளும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

5. ஜ்யோதிஷம்

வேதோக்தகர்மாக்களை அநுஷ்டிக்க நாள் நக்ஷத்ரம் லக்நம் முதலியவைகளை விளக்கி ஆதித்ய, கர்கர் முதலியவர்களால் ஜ்யோதிஷம் என்ற வேதாங்கம் எழுதப்பட்டது. இதைத் தழுவிய பற்பல நூல்கள் பின்னர் விரிவாக எழுதப்பட்டன.

6. கல்பம்

வேதம் எல்லையற்றதால் மறைந்துள்ள சாகைகளில் இருந்து எந்தக் கர்மாவை எக்காலத்தில் எதற்குப் பிறகு எப்படிச் செய்வது என்றதை விளக்குவது கல்பமாகும். முற்கூறியபடி ஹோதாவுக்கு வேண்டியவைகளை ஆஸ்வலாயன. ஸாங்க்யாயன கல்பங்கள் வெளியிடுகின்றன அத்வர்யுவுக்கு வேண்டியவைகள் போதாயநர், ஆபஸ்தம்பர். காத்யாயனர் முதலியவர்களாலும், உத்காதாவிற்கு வேண்டியவைகள் லாட்யாயனர், த்ராஹயாயணர் முதலியவர்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. நான்கு வேதங்களும் அதன் ஆறு அங்கங்களும் கூறப்பட்டன. ஶ்ராவணத்தில் வேதாரம்பகாலத்தில் வேதத்தின் அடியும் 6 அங்கங்களின் முதல் பாகமும் கூறப்படும்.

உப அங்கங்கள் 1. புராணம்

நமக்குக் கை ஒரு அங்கம், விரல் உபாங்கம். மேலே சொன்ன ஆறு அங்கங்களுக்கும் ஸாதகமான அங்கங்கள் சிலவுள. அவைகளே உப அங்கங்கள். அவை புராணம்.

Koviloor Digital Library

ந்யாயம், மீமாம்ஸை, தர்மஸாஸ்த்ரம். என நான்கு வகைப்படும். புராணங்கள் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி அரசர் வம்சம் பெரிய அரசர்களின் சரிதம், மன்வந்தரம் முதலியவைகளை விளக்கும். ப்ராம்மம், பாத்மம், வைஷ்ணவம், சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்னேயம் பவிஷ்யம், ப்ரும்மவைவர்த்தம், லிங்கம், வாராஹம், ஸ்காந்தம், வாமநம், கௌர்மம், மாத்ஸ்யம், காருடம், ப்ரும்மாண்டம் என்ற பதினெண் புராணங்களை வேதவ்யாஸர் இயற்றினர். நாரஸிம் ஹம், நாந்தம், சிவ தர்மம், நாரதீயம், காபிலம், ப்ரும்மாண்டம், லிங்கம், ஸாம்பம், மாரீசம் முதலிய மற்றும் சில புராணங்களும் பல மஹர்ஷிகளால் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகட்கு உபபுராணம் எனப்பெயர். இவை வேதத்தின் பொருளைக் கதைகள் மூலமாகக் கூறுகின்றன.

2. ந்யாயம்

ந்யாய சாஸ்த்ரம் மஹர்ஷி கௌதமரால் ஐந்து அத்யாயங்களாக இயற்றப்பட்டது. ப்ரமாணம் முதலிய பதினாறு பதார்த்தங்களின் தத்துவத்தை அறிவதே இச்சாஸ்த்ரத்தின் பலன். கணாதர் என்பவரால் பத்து அத்யாயங்கள் கொண்ட ஒரு சாஸ்த்ரம் வரையப்பட்டது. அதை வைசேஷிகம் என்பார்கள். அதில் த்ரவ்யம் முதலிய ஏழு பதார்த்தங்களில், தத்துவம் கூறப்பட்டுளது. அதுவும் ந்யாயத்திலேயே சேரும். இவ்விரண்டையும் தர்க்க சாஸ்த்ரமென்பதுண்டு. கௌதமர், கணாதர் ஆகிய இருவர் ஸூத்திரங்களைத் தழுவியும் தழுவாமலும் பல மஹான்களால் பல க்ரந்தங்கள் வெளியிடப்பட்டன. ஒவ்வொரு பொருளினுடைய உண்மையையும் விளக்க இன்றியமையாதது இந்த சாஸ்த்ரம். ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரிவாக இதில் லக்ஷணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சாஸ்த்ரத்தின் உண்மையை ஒழுங்காகக் கூற தர்க்கம் இன்றியமையாதது—

Koviloor Digital Library

3. மீமாம்ஸை

மீமாம்ஸை என்றால் கௌரவமாக விசாரிப்பது என்று பொருள். ஈசனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டது அபௌருஷேயமான வேதத்தைப்பற்றி விசாரிப்பதால் இப்பெயர் பொருந்தும். 'கர்மமீமாம்ஸை' 'சாரீரக மீமாம்ஸை' என மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரம் இருவகைப்படும். இவற்றுள் கர்ம மீமாம்ஸை என்பது ஜைமினி மஹர்ஷியால் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களாக எழுதப்பட்டது. இதில் தர்மலக்ஷணம் எந்த மந்த்ரத்தை எங்கே படிப்பது, ஊஹம், முதலிய கர்மாவைப்பற்றிய பல தத்துவங்களும், கர்ம பலமும் கூறப்பட்டுளது. ஸங்கர்ஷண காண்டம் என்ற நான்கு அத்யாயங்களில் தேவஸ்வரூபங்களை விளக்கி ஜைமினி முனிவராலேயே மற்றோர் சாஸ்த்ரம் எழுதப்பட்டது. தேவதைகளை உபாஸித்தலும் கர்மாவானதால் அது கர்மகாண்டத்துடன் சேர்ந்ததாகும். கர்மாவில் உண்டாகும் ஸந்தேகங்களை நீக்க இது முக்யமானது.

வ்யாஸ மஹர்ஷியால் உபநிஷதர்த்தங்களைக் கொண்ட ப்ரும்மஸூத்ரம் என்ற நான்கு அத்யாயங்கள் இயற்றப்பட்டன. அதற்கு அத்வைதபரமாக ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும், சிவாத்வைதபரமாக ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசார்யாரும், விசிஷ்டாத்வைதபரமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் த்வைதபரமாக ஸ்ரீ மத்வாசார்யரும் பாஷ்யமெழுதினர்கள் இவைகளில் உபநிஷதர்தங்களை விவரித்து ப்ரும்மலக்ஷணம் ஜீவலக்ஷணம் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, மாயா பந்தம், மாயாநிவர்த்தி, அதற்கேற்ற மார்க்கம், ஸமதமாதிகள், வைராக்யம், ஜீவன் லோகாந்தரம் செல்லுதல், ஸகுணப்ரும்மம், நிர்க்குணப்ரும்மம், ஜீவன்முக்தி அதன் லக்ஷணம், மஹாவாக்யம், விதேஹமுக்தி முதலிய பல அரிய பெரிய விஷயங்கள் பொலிந்து விளங்குகின்றன. பக்தி, கர்மம் முதலிய மார்க்கங்களால் பெறும் சுகம் ஸாஸ்வதமன்று. புண்யமுள்ளவரையில்தான் இந்த்ரலோகம் முதலிய சுகம் கிட்டும் புண்ணியம் குறைந்தவுடன் முன்போலவே பூலோகத்திற் பிறத்தல் வேண்டும்.

Koviloor Digital Library

பிறப்பவனுக்கு இறப்பு இயற்கையே. ஆதலால் பிறப்பு இறப் பில்லாத ஸாஸ்வத சுகத்தைப் பெறல்வேண்டும். அதற்கு ஸாதகமானது வேதாந்த சாஸ்த்ரம் ஒன்றேயாகும். அந்த சாஸ்த்ரம் தோன்றியது இந்த நாட்டிலேயேயாகும். வேதத்தின் முடிவான உபநிஷத்துகளையே வேதாந்த மென்பார்கள். ஒவ்வொரு வேதத்தினின்றும் தோன்றிய உபநிஷத்துகள் பலவுண்டு. அவைகளில் பத்து உபநிஷத்து களுக்கே ஸ்ரீ சங்கரர் முதலிய மதாசார்யர்கள் பாஷ்யம் எழுதினார்கள். அவை 'ஈச, கேன, கட, ப்ரஸ்ன, முண்ட, மாண்டுக்ய, தைத்தீரிய, ஐகரேய, சாந்தோக்ய, ப்ருஹதாரண்யகம்' எனப்படும். இவையனைத்தும் பரப்ரும மத்தையே நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ கூறு வனவாகும். இதே ஸாரீரக மீமாம்ஸை.

4. தர்ம சாஸ்த்ரங்கள்

தர்மம் என்ற பதத்திற்கு (தன்னை அநுஸரிப்பவனை நரகத்தில் விழவிடாமல்) தரிப்பது என்று பொருள். அவரவரது கடமையைச் செய்யும்படி ஸாஸநம் செய்வதால் அந்நூலுக்கு தர்ம சாஸ்த்ரம் என்று பெயர். அதை ஸ்ம்ருதி என்றும் சொல்வார்கள். வேதத்தின் உட்கருத்தை நினைத்து ரிஷிகள் எழுதியபடியால் ஸ்ம்ருதி என்ற பெயர் அதற்குப் பொருந்தும். ஒரு மனிதன் பிறந்தது முதல் முடிவுவரை செய்து கொள்ள வேண்டிய நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் இதில் சொல்லப்படுகின்றன. சரீரத்திலுள்ளே உள்ள ஜீவனைச் சுத்தப்படுத்தவே ஸம்ஸ்காரங்களேற்பட்டன. கர்பாதானுதி ஜாதகர்மா முதலிய சில கர்மாக்கள் தகப்பனாலும், விவாஹம் முதலிய சில தன்னாலும், தஹநம் முதலிய சில புத்திரனாலும் செய்யத்தக்கன. இந்த ஸம்ஸ்காரங்களும் வர்ண தர்மங்களும் ஆஸ்ரம தர்மங்களும் விசாலமாக ஸ்ம்ருதிகளில் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன வர்ணங்கள் ப்ராம்மண, க்ஷத்ரிய, வைஸ்ய, சூத்ர, என நால் வகைப்படும். இந்நான்கு வர்ணங்களும் ஆதி புருஷனான பகவானிடமிருந்தே உண்டானவை. விராட் புருஷனுடைய

Koviloor Digital Library

முகத்திலிருந்து தோன்றியவன் ப்ராம்மணன், புஜங்களிலிருந்து தோன்றியவன் க்ஷத்ரியன், தொடைகளிலிருந்து உதித்தவன் வைஸ்யன், பாதங்களிலிருந்து உதித்தவன் சூத்ரன் அவரவர்களுண்டான இடத்திற்குத் தக்கபடியே அவரவர் கடமைகளும் அமைந்துள்ளன. வேத மோதுதல் ஓதுவித்தல் யாகம் செய்தல் செய்வித்தல் தாநம் வாங்குதல், கொடுத்தல் ஆகிய ஷட்கர்மாக்களும் தவமும் முதல்வரது கடமையாகும். இதில் யாஜநம் வேத மோதிவைத்தல் தாநம் வாங்குதல் 3-ம் ஜீவனார்த்தமாம்· மற்ற 3 பரலோகார்த்தமாம் யாகம், அத்யயநம் தாநம் தர்மமாக ப்ரஜைகளைப் பரிபாலித்தல் ஆகியவை க்ஷத்திரியர் கடமையாகும். யாகம் அத்யயநம் தாநம் பசுவைரக்ஷித்தல், உழுது பயிரிடுதல், வியாபாரம் இவை வைஸ்யரது கடமை. இந்தத் விஜர்களென்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கும் தொண்டு புரிவது சூத்ரர் கடமையாகும். முதல் மூன்று வர்ணத்தாரும் தாயின் வயிற்றிலிருந்து பிறப்பதைத் தவிர வேதோக்தமான கர்மாக்களால் மற்றொரு முறை பிறப்பதால் இரு பிறப்பாளர் (த்விஜர்) என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஆஸ்ரமங்கள் ப்ரும்மசர்யம், கார்ஹஸ்த்யம், வாநப்ரஸ்தம், ஸன்யாஸம் என நான்காப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபநயநம் என்ற ஸமஸ்காரம் ஆனபிறகு குருகுலம் சென்று நியமமாக வித்யாப்யாஸம் செய்வது முதல் ஆஸ்ரமம் இரண்டாவது உத்தம குலத்திலுதித்த ஸமாநமான கன்னிகையை மணந்து இருவருமாக அக்நிபூஜை, அதிதிபூஜை, பஞ்சமஹாயக்ஞம் முதலிய கர்மாக்களை அநுஷ்டித்தலாம். மூன்றாவது தர்ம பத்னியுடன் காட்டிற்குச் சென்று ஆங்குள்ள கந்தமூலங்களைப் புஜித்து தவம் புரிதலாம். நான்காவது, வீடு, பொருள், மனைவி, மக்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் துறந்து ஊரூராகச் சென்று மாதூகரம் செய்து வேதாந்த விசாரம் செய்வதாகும். அந்த ஸன்யாஸமும் பஹூதக, குடீசக, ஹம்ஸ பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜக என்ற அவரவர் பரிபாகத்திற் கேற்றபடி பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்தந்த வர்ணத்தாரும் ஆச்ரமிகளும் காலை முதல் இரவுவரை என்னென்ன செய்யவேண்டும்.

Koviloor Digital Library

எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பது தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் விஸதமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. மநு யாக்ஞவல்க்யர் விஷ்ணு, யமர், அங்கிரஸ், வஸிஷ்டர், தக்ஷர், ஸம்வர்த்தர், சாதாபர், பராசரர், கௌதமர், சங்கலிகிதர், ஹாரீதர், ஆபதஸ்தம்பர், உஸநஸ், வ்யாஸர், காத்யாயநர், பிருஹஸ்பதி, தேவலர், நாரதர், பைடீநஸி, முதலிய மஹர்ஷிகளால் பல தர்மசாஸ்திரங்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதிகவியான ஸ்ரீ வால்மீகி மஹர்ஷி இயற்றிய ஸ்ரீ ராமாயணத்தை, அது நடந்த கதையாதலால் இதிஹாஸம் என்றாலும், ஸ்ம்ருதிகளுடனேயே சேர்த்தல்வேண்டும். தாய் தந்தைகளிடம் புதல்வன் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைமை, பொய் சொல்லாமை, குருபக்தி, ஸஹோதர வாஞ்சை, நீதி, ப்ரஜா பரிபாலநம், நித்யகர்மாநுஷ்டாநம், தர்மயுத்தம். தீர்த்த கௌரவம், அதிதிபூஜை, தாநம், விநயம், ஸ்த்ரீபுருஷ தர்மம், க்ஷத்ரிய தர்மம், பணிவிடை, கற்பு, அதர்மபலன், த்ர்மபலன், முதலிய பல தர்மங்களை ஆங்காங்கு விஸ்தாரமாகவும் கதை ரூபமாகவும் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதாலும் "வேதமும் தர்ம சாஸ்த்ரமும் எனது ஆக்ஞை" என்ற வாஸுதேவரே நேரில் தர்மாநுஷ்டாநம் செய்து காட்டியதாலும் ராமாயணத்தை வால்மீகி ஸ்ம்ருதி என்றே பலர் சொல்வார்கள்.

மஹாபாரதம்: வேதவ்யாஸரால் வரையப்பட்ட பாரதத்தில் பல விடங்களில் கதை மூலமாகவும் நேராகவும், கேள்விக்குப் பதிலாகவும் விஸ்தாரமாக தர்மங்கள் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன "பாரத: பஞ்சமோவேத:" என்று ஓர் பழமொழியுமுண்டு. வேதமென்றே சொல்லத்தக்க இந்நூலை தர்மசாஸ்த்ரத்தில் சேர்ப்பது பொருத்தமற்றதல்ல. வேதத்தை நான்காகப் பிரித்து பதினெண் புராணங்களையும் வெளியிட்ட வ்யாஸர் தமது பாரத மத்தியில் "பகவத்கீதை" என்ற அழகிய ஓர் க்ரந்த ரத்நத்தையும் இயற்றியுள்ளார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிப்பதாக அரிய பல தத்துவங்களை அதில் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்தகீதைக்கு

Koviloor Digital Library

நமது ஆசார்யர்களும் பாஷ்ய மெழுதினர். 10 உபநிஷத்து களின் பாஷ்யம், ப்ரும்ம ஸூத்ர பாஷ்யம், கீதா பாஷ்யம் என்ற மூன்றும் ப்ரஸ்தானத்ரய மெனப்படும்.

உபவேதங்கள் : முன் சொன்ன நான்கு வேதங்களுக்கும் முறையே நான்கு உபவேதங்களுண்டு. அவை ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அர்த்த (சாஸ்த்ரம்) வேதம் என்பனவாம். மனிதனது ஆயுள், தேஹம், இந்த்ரியம் முதலியவற்றைப்பற்றிச் சொல்லும் வேதம் ஆயுர்வேதம். இது ப்ரும்மா, தன்வந்திரி முதலிய பலரால் வெளியிடப் பட்டது. அவைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்து "சரகஸம்ஹிதை" என்ற புத்தகமாக "சரகர்" வெளியிட்டார், "வாக்படர்" முதலிய பலரும் பல வைத்யக்ரந்தங்களை இயற்றியிருக் கிறார். "சுச்ருதர்," முதலிய பெரியோர் வெளியிட்ட ரதி சாஸ்த்ரமும் இதில் சேர்ந்ததேயாகும். இவ்வேதம் ஏறக் குறைய தர்ம சாஸ்த்ரத்தை ஒட்டியிருப்பதால் அவ்வேதப் படியே ப்ராதஸ்நாநம், நியமாஹாரம் முதலியவைகளை அநுஷ்டிப்பவனுக்கு வியாதி கிட்டே அநுகாது. அப்படி நடவாததால் வரும் பலவித வியாதிகளுக்கும் இங்கு பலவித சிகித்ஸை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பசு, யானை, குதிரை, செடி, கொடிகளுக்கும் வைத்ய முளது.

தநுர் வேதம் : வில், அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களைப்பற்றிக் கூறும் இந்த வேதம் நான்கு அத்யாயமாக விச்வாமித்ரரால் வெளியிடப்பட்டது. அதில் யந்த்ரவிதி, மந்த்ரவிதி என இருவகையான பிரிவுகளுண்டு. பாணம், சூலம், கத்தி, சக்ரம் இவை முதலியன எறியப்படும் பொழுது முதல் வகையைச் சார்ந்ததாகும். இவைகளே அந்தந்த தேவதா மந்த்ரோச்சாரணம் செய்து ப்ரயோகஞ் செய்யப்படும் பொழுது பின் சொன்னதிற் சேரும். தர்ம யுத்தம் நடக்கும் பொழுது அஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரத்யஸ்த்ரங்கள் ப்ரயோகம் செய்யும் நேர்மையைப் பார்க்கப் பல தேவரிஷிகள் கூடுவது வழக்கம். நாகாஸ்திரத்திற்குக் காருடாஸ்த்ரமும், ஆக்நேயாஸ்திரத்திற்கு வாருணாஸ்த்ரமும், மேகாஸ்த்ரத் திற்கு வாயவ்யாஸ்த்ரமும், ப்ரத்யஸ்தரங்களாகும். அஸ்த்ர

Koviloor Digital Library

சஸ்த்ரங்களுக்கு யார் அதிகாரி, யாரிடத்தில், எப்படி ப்ரயோகம் செய்வது, யுத்தத்திற்கு எப்படி ஸேனைகளை ஸன்னாஹம் செய்வது முதலியன. வெகு ஸ்பஷ்டமாக இவ் வேதத்திற் கூறப்பட்டுளது.

காந்தர்வவேதம்: இது பரதரால் இயற்றப்பட்டது கீதம், வாத்யம், நர்த்தநம் முதலியவை இதில் கூறப் பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ருதிலயப்பட்டு தாளம் தவறாமல் பக்தி யுடன் பகவானைப் பாடித் துதிப்பவர்களுக்கு எளிதில் ஈசனருள் கிட்டும். கைலாஸகிரியைத் தூக்கித் தூரத்திலெறிய எண்ணிய ராவணனது கைகள் மலையின் கீழ்அகப்பட்டுக் கொண்டன. நாரதர் கட்டளைப்படி ஸாமகானம் செய்து பகவானைத்துதித்து ராவணன் விடுபட்டான். மனதிலுள்ள எண்ணத்தைச் சொற்களால் வெளிப்படுத்தாமல் கை, முகம், கண் முதலியவைகளால் வெளிப்படுத்துவதே நர்த்தநமாகும் பகவானுடைய ஆராதநத்தில் இதுவும் ஒரு அங்கமாகும். சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தில் நடராஜப் பெருமான் ஆநந்தத் தாண்டவ மாடினர். இவைகளைப்பற்றி மற்றும் பலரால் பல க்ரந்தங்கள் எழுதப்பட்டன. அவைகளில் ஸங்கீத ரத்நாகரம் என்பது முக்யமாகும். இதில் ஸ்வரபேதம், தாளபேதம், ராகங்களின் லக்ஷணம், பெயர். அப் பெயருண்டான காரணம். அந்தந்த ராகத்திற்கேற்ற காலம். அதிகாரி முதலிய பல அரிய விஷயங்களடங்கியிருக்கின்றன.

அர்த்த (சாஸ்த்ரம்) வேதம்: இது பல விஷயங்களைக் குறித்துப் பல பெரியோரால் இயற்றப்பட்டது. ராஜீய விஷயமாக சுக்ரநீதி, காமந்தகநீதி, கௌடில்யநீதி எனப் பல க்ரந்தங்களுண்டு. அச்வம், கஜம், பசு முதலிய மிருகங்களை எப்படி அடக்கி வஸ்யமாக்குவது? பலனளிக்காதவைகளை எப்படிப் பலனளிக்கும்படிச் செய் வது? என்பது போன்ற பல விஷயங்களை உள்ளடக்கி சில சாஸ்த்ரங்களை வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. செடி, கொடி, மரங்களைப்பற்றியும், ஒவ்வொரு பொருளின் இயற்கைக் குணம், சேர்க்கைக்குணம், இவைகளைப்பற்றியும், நக்ஷத்திரங் களைப் பற்றியும், பஞ்சபூதங்களைப் பற்றியும், அவைகளின்

Koviloor Digital Library

சரீரத்தைப் பற்றியும், தேகஸ்ருஷ்டியைப் பற்றியும், பக்ஷிகளைப் பற்றியும் அவைகளின் சகுனத்தைப் பற்றியும், சித்ரத்தைப் பற்றியும், அலங்காரத்தைப்பற்றியும், பாகம் முதலியவைகளைப்பற்றியும் பல கிரந்தங்கள் பல முனிவர்களால் வெளியிடப்பட்டன. இவைகளில் அநேகம் தற்சமயம் காணப்படவில்லை. இவைகளைச் சேர்த்து அறுபத்து நான்கு கலைகள் என்று சொல்வார்கள். இத்துடன் பதினெட்டு வித்யைகள் கூறப்பட்டன.

ஸாங்க்யம்: கபிலமஹரிஷியால் ஆறு அத்யாயங்களாக எழுதப்பட்டது இந்த ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம். இதில் ப்ரக்ருதி, புருஷன், என்ற இரண்டில் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்ற முக்குணங்களின் ஸமாவஸ்தையான ப்ரக்ருதியினிடமிருந்தே உலகந் தோன்றியது. புருஷன் தான் ஒன்றும் செய்யாதவன் என்று அறிந்து வைராக்ய ஸம்பந்தனுயிருத்தலே துக்கநிவிருத்தி (சுகம்) யாகும் என விரிவாகக் கூறப்பட்டுளது. இதில் பெரும்பாகத்தை அத்வைதிகள் ஏற்பர்.

யோகம்: பதஞ்சலி முனிவரால் நான்கு பாதங்களாகச் செய்யப்பட்டது யோகசாஸ்த்ரம். இதில் யமம், நியமம் முதலிய எட்டு அங்கங்களால் மனதை ஓரிடத்தில் நிறுத்துவது, யோக ஸித்தியினுல் தூரத்திலுள்ள விஷயத்தை இங்கே யிருந்தே உணர்தல், ஆகாய மார்க்கத்திலும், ஜலத்திலும், கனவிலும், ஸஞ்சரித்தல், விரும்பியதைப்பெறல் முதலிய அணிமாதி அஷ்டஐஸ்வர்ய ப்ராப்தி முடிவில் மோக்ஷம் முதலியன கூறப்பட்டுள்ளன. யோகம் என்ருலே மனதை அடக்குவது என பொருள். ஹடயோகம் பல ப்ரத்யக்ஷமான அரிய விஷயங்களைக் கூறுகிறது.

பாசு பதம்: பசுபதியால் ஐந்து அத்யாயங்களாகச் செய்யப்பட்டது. இதில் பதி, பசு, பாசம் என மூன்று உண்டு. பசுவாகிய ஜீவன், பாசமாகிய பந்தத்தை விபூதி ருத்ராக்ஷதாரணம் பஸ்ம ஸ்நாநம் முதலியவைகளால் நீக்கி பதி என்ற பரமசிவனை அர்ச்சித்தல் மோக்ஷமாகும். பாசுபதத்தை விளக்கிப் பின்னர் பற்பல நூல்கள் வெளியாயின.

Koviloor Digital Library

வைஷ்ணவம்: இது நாரதர் முதலியவர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு பாஞ்சராத்ரம் என்றழைக்கப்படும். எல்லாவற்றிற்கும் காரணமான பகவான் ஸ்ரீ வாஸுதேவரிடமிருந்து, ஸங்கர்ஷணன் என்ற ஜீவனும் அவனிடமிருந்து ப்ரத்யும்நன் என்ற மனதும் அதிலிருந்து அநிருத்தன் என்ற அஹங்காரமும் உண்டாயின. மனோவாக்காயங்களால் எக்காலத்தும் பகவானை அர்ச்சித்துக்கொண்டிருப்பதே மோக்ஷம். இதைப் பின்னர் ஸ்ரீ ராமாநுஜரும் தேசிகரும் பலப்படுத்தினர்.

ஸௌரம்: ஸூர்யனை ப்ரதானமாகக் கொண்டது. சாக்தம் சக்தி யென்ற அம்பாளை ப்ரதானமாகக் கொண்டது. காணபத்ய மென்பது கணபதியை ப்ரதானமாகக் கொண்டது. கபாலியைத் தொழுவது காபாலம், பாசுபதம் கௌமாரம் முதலிய ஆறுக்கே ஷண் மதம் என்று பெயர். இப்படிப் பல பெயர்கள் கொண்ட மதங்களும் ஒரே கடவுளைப் பற்றியனவாம். யார் எம்மார்க்க வழியாகச் சென்றாலும் அவர் மத்யஸ்தராயும் நித்ய கல்யாணகுண ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபியாயுமுள்ள பகவானையே அடைகிறார்கள். அவைதிகமான மதங்களை நீக்கி வைதிகமான ஸமஸ்த மதமும் ஸம்மதமென்பது அத்வைதமதம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இதையே "யோயோ யாம்தனும் பக்த:" என்ற ஸ்லோகத்தால் விளக்குகிறார்.

ஸங்கல்ப நக்ஷத்ரங்கள்: அச்வினி, பரணி, க்ருத்திகா, ரோஹிணி, ம்ருகசீர்ஷ, ஆர்த்ரா, புனர்வஸு, புஷ்ய, ஆச்லேஷ, மக, பூர்வ, பல்குனி, உத்திர பல்குனி, ஹஸ்த, சித்ர, ஸ்வாதி, விசாக, அனுராத, ஜ்யேஷ்ட, மூல, பூர்வாஷாட, உத்திராஷாட, ச்ரவிஷ்ட, சதபிஷக், பூர்வப்ரோஷ்டபத, உத்திரப்ரோஷ்டபத, ரேவதி.

ஸுபம்!

Koviloor Digital Library

சில முக்கிய குறிப்புகள்

த்ரிமூர்த்திகள்: ப்ரும்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், முறையே ஸ்ருஷ்டி, பரிபாலநம், ஸம்ஹாரம், ஆகிய முத்தொழில்களைக் கொண்டு மூவரும் உலக நன்மை செய்கின்றனர். த்ரிகுணம் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், இம்மூன்றும் ஒவ்வொரு பொருளினிடமும் காணப்படும், த்ரிகரணம், மநஸ், வாக், காயம். த்ரிலோகம், ஸ்வர்கம், மத்யம், பாதாளம்

சதுர்வேதம்: ரிக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வ, சாதுர்வர்ண்யம், ப்ராம்ம, க்ஷத்ரிய, வைச்ய, சூத்ர, புருஷார்த்தம், தர்ம, அர்த்த, காம' மோக்ஷம், யுகம் க்ருத, த்ரேதா, த்வாபர, கலி. ஆச்ரமம். ப்ரும்மசர்ய, கார்ஹஸ்த்ய, வாநப்ரஸ்த, ஸந்யாஸம், அந்தக் கர்ணம் மநஸ், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம்.

பஞ்சபூதம்: பிருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம். ஞானேந்திரியம். கண், காது, நாக்கு, மூக்கு, த்வக், கர்மேந்திரியம், வாக், பாணி, பாத, பாயு, உபஸ்தம் ப்ராணன். ப்ராண, அபாந, வ்யாந, உதாந, ஸமாந, கோசம். அன்னமய. ப்ராணமய, மநோமய, விக்ஞானமய, ஆநந்தமய: பஞ்சாங்கம் திதி, வார, நக்ஷத்ர, யோக, கரண.

ஷண்மதம்: சைவ, வைஷ்ணவ, சாக்த, காணபத்ய, ஸௌர, கௌமார தர்சனம், ந்யாய, வைசேஷிக, ஸாங்க்ய, யோக, மீமாம்ஸா, வேதாந்த, அரிவர்க்கம், காம, க்ரோத, லோப, மத, மோஹ, மாத்ஸர்ய, கர்ம: யஜந, யாஜந, அத்யயந, அத்யாபந, தாந, ப்ரதிக்ரஹ.

ஸப்தத்விபம்: ஜம்பு, சாக, ப்லக்ஷ, குச, க்ரௌஞ்ச, சான்மலி, புஷ்கர, ஸங்கல்பவாரம் பானு, இந்து பௌம, ஸௌம்ய, குருசுக்ர, சனி. அஷ்டதிக்பாலர், இந்த்ரன், அக்னி, யமன், நைருதன், வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன்.

Koviloor Digital Library

அஷ்டாங்கயோக: யம, நியம, ஆஸந, ப்ராணாயாம, ப்ரத்யாஹார, த்யாந, தாரண, ஸமாதி, ஸித்தி. அணிமா, மஹிமா, கரிமா, லகிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாம்ய: ஈசத்வம், வசித்வம், நவக்ரஹம் ஆதித்யன், ஸோமன், அங்காரகன், புதன், பிருஹஸ்பதி, சுக்ரன், சனைச்சரன், ராகு, கேது, தசாவதாரம், மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹம், வாமநம், பரசுராமர், ராமர், பலராமர், கிருஷ்ணர், கல்கீ.

த்வாதச ஆதித்யர்: மித்ர, ரவி, ஸூர்ய, பானு, சுக, பூஷ ஹிரண்யகர்ப்ப, மரீச, ஆதித்ய, ஸவித்ர, அர்க்க, பாஸ்கர.

A. No. 16152
...ERARY, KOVILOOR

Koviloor Digital Library

Koviloor Digital Library

குருகுலம் பிரிண்டர்ஸ், வேதாரண்யம் போன் 27-A